

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/28 • 24 Temmuz 2009 • 1 TL

**Amerikancı rejimin
sahte hayallerine karşı**

**Devrimci sınıf
mücadelesi!**

İÇİNDEKİLER

Amerikancı rejimin sahte hayallerine karşı devrimci sınıf mücadelesi!	3
Düzen içi çatışma yargı üzerinden sürüyor!	4
“Kürt açılımı”nda son perde	5
Kürdistan’dan yansıyan kirli savaş hikayeleri....	6
Sermaye işçi kanı dökerek büyüyor!...	7
Emekçileri yeni vergiler ve zamlar bekliyor!	8
Ne “23 sentlik asker” ne de emperyalizmin suç ortağı olacağız!	9-10
Hasta tutsaklar ölüme giderken, kontrgerillacılar tahliye ediliyor...	11
“Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!”...	12
Entes dinenişinden.....	13
İşçi ve emekçi hareketinden.....	14-15
Mehmet Beşeli ile kriz, sınıf hareketi, mücadele ve örgütlenmenin sorunları üzerine konuştuk..sürüyor....	16-17-18
Kapitalizm can almaya devam ediyor!.. . . .	
Sağlıkta özelleştirme öldürüyor!...	19
Bir cinayet ve devlet gerçeği	20
Gençlik eylemlerinden...	21
Alevi Çalıştay aynasında yansıyanlar	22
Parlatılan Nabucco ve üstü örtülen gerçekler.	23
Mollalar rejimi, din ve emekçi halk hareketi.	24
Honduraslı emekçilerin faşist cuntaya karşı mücadelesi devam ediyor!	25
Amerikan savaş makinesi “Irak-ABD Güvenlik Anlaşması”nı tanımıyor...	26
İsrail savaş gemileri Kızıl Deniz’de.....	27
Dünyada işçi ve emekçi eylemlerinden.....	28
‘96 Zindan Direnişi 13. yılında....	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/28 ● 24 Temmuz 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten Özdoğan EKSEN

Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.

(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul

Tel: 0 (212) 621 74 52

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A

İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Sermaye iktidarı, geçtiğimiz aylarda büyük bir gürültü eşliğinde gündemin ön sıralarına taşıdığı, fakat somut bir karşılığının olmamasının da bir sonucu olarak tavsayıp geri plana düşen sahte “Kürt açılımı projesi”ni yeni hayal ve beklentileri canlandırmak üzere tekrar ısıtarak piyasaya sürüyor. Buna “Nabucco Doğalgaz Boru Hattı Projesi” ve Uluslararası Kriz Grubu'nun sermaye devletinin Kerkük-Musul'a yönelik sömürgeci hayallerini canlandıran raporunun yarattığı ilüzyonu da eklemeliyiz.

Burjuvazi ve onun adına ülkeyi yönetenlerin, emperyalist efendilerinin desteğiyle uygulamaya çalıştığı projeler, ham hayaller pompalamak için kullanılıyor. “Kürt sorunu çözülüyor, büyük gelir getiren anlaşmalar imzalanıyor, Irak'la ekonomik entegrasyon önemli mali olanaklar yaracak, Türkiye'nin önemini kanıtlayan bu projeler AB'nin kapılarını açacak” vb. söylemler, sahte umut tacirlerinin öne çıkarttıklarından bazıları.

Sermaye iktidarı tüm bunları bir iç politika malzemesi olarak kullanmakta; işçi sınıfı, emekçi kitleleri ve Kürt halkını boş beklenti ve hayaller içine sokmaya çalışmaktadır. Böylece dikkatler krizle birlikte iyice keskinleşmiş sınıf çelişkilerinden uzaklaştırılıp kapsamlı saldırıların uygulamaya konmasına uygun bir zemin de yaratılmak istenmektedir.

Oysa, devletin Kürt halkına karşı sistematik saldırılar hız ve yoğunluğundan bir şey yitirmeksizin sürüyor. “Kürt açılımı” söylemlerine rağmen geleneksel imha, inkar ve asimasyon politikasının özünde hiçbir değişiklik yoktur. Öte yandan, sermaye iktidarı krizin faturasını işçi ve emekçilere kesmek için yürüttüğü azgınca saldırılara yenilerini ekliyor. Şimdiden bir milyon işçiyi işsiz bırakması yetmezmiş gibi, Özel İstihdam Büroları Yasası ile işçileri tam bir köle haline getirmeye ve bütçe açığı için “kaynak sağlamak” adı altında yeni bir kapsamlı sosyal yıkım saldırısına hazırlanıyor.

Kuşkusuz ki, tüm iktisadi ve sosyal saldırılara dizginsiz bir devlet terörü eşlik etmektedir. Kürt halkı üzerinde hız kesmeyen baskı ve terörün yanı sıra, krizin faturasını ödemeyi reddeden işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin üzerine de kolluk kuvvetleri azgınca saldırmakta ve bunu çoğu kez yargı terörü tamamlamaktadır.

Bir başka dikkat çeken nokta, JİTEM'in kurucusu ve ikinci Ergenekon davası kapsamında tutuklu bulunan emekli Albay Arif Doğan, sağlık sorunları gerekçesi öne sürülerek “şaiBELİ” bir biçimde tahliye edildi. Öte yandan, Adli Tıp Kurumu, Çukurova Üniversitesi, Adana Tabip Odası'nın “ölüm riski var” raporuna karşın 14 yıldır cezaevinde olan devrimci tutsak Güler Zere'yi tahliye etmedi. Ölüm Orucu Direnişi sürecinde “hayatın kutsallığı”nı dillerine dolayanlar, kontrgerilla elemanlarını şaiBELİ sağlık raporlarıyla birer ikişer salıverirken, bugün ağır sağlık sorunlarıyla boğuşan düzene muhalif siyasi tutsakları tahliye etmeyip açıkça ölüme terk ediyorlar.

Kısacası, sermaye düzeni ve devleti; işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkına açlık, sefalet, baskı ve zulümden başka bir şey vaatetmiyor. Açıktır ki; sermaye düzeni ve devletinin tüm bu azgın saldırılarını püskürtmek, krizin faturasını kapitalistlere ödetmek, ırkçı-şovenist inkarcı politikayı boşa çıkarmak için başta işçi sınıfı olmak üzere, emekçi kitleler ve ezilen Kürt halkının birleşik, kitlesel ve devrimci bir çizgide mücadeleyi yükseltmekten başka bir seçenekleri yoktur.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçı ve bayiilerde...

Amerikancı rejimin sahte hayallerine karşı devrimci sınıf mücadelesi!

Washington'da biçilen "etkin taşeron" rolünü oynamaya hevesli olan Türk burjuvazisi ile onun devleti, egemenler arasında devam eden iktidar ve rant kavgasına rağmen bu yönde yeni adımlar atmaya hazırlanıyor. Irak'taki kukla yönetimle geliştirilen çok yönlü ilişkiler, bölgesel boyutu ile Kürt sorununa müdahale etme hazırlığı, "Nabucco Doğalgaz Boru Hattı Projesi"nin önemli bir aşaması sayılan anlaşmanın imzalanması...

Son günlerde ülke gündeminin ilk sıralarına yerleştirilen bu gelişmeler, işbirlikçi burjuvazinin ABD güdümünde "bölgesel güç" mertebesine yükselebilmek adına harcadığı çabaların yoğunlaştığını gösteriyor. Her üç alanda yapılan girişimlerin, emperyalist-siyonist güçlerin bölgesel çıkarları gözetilerek planlanması, ülkenin "stratejik konumu" üzerinden pazarlanması anlamına geliyor. Elbette tekeli burjuvazi bu girişimlerden rant elde etmeyi, devleti üzerinden ise bölgede daha etkili bir güç olmayı hedefliyor. Fakat bu, emperyalist-siyonist güçlerin güdümünde hareket edildiği gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Emperyalistlerle işbirlikçilerinin projelerinden ne işçi ve emekçilere ne Kürt halkına hayır gelir!

Görünen o ki, hem AKP'nin borazanı gerici-dinci medya, hem TUSİAD'ın medyadaki sözcüleri, "bölgesel güç" olma yönünde atılan adımlardan fazlasıyla hoşnutlar. Bu uyumu, Türk burjuvazisinin farklı kanatlarının bu projelerden elde edileceği varsayılan ranttan pay alma beklentisi içinde olmasına yormak gerekiyor.

Aynı çevrelerin, son zamanlarda Kürt sorununun düzen içi iğreti bir çözüme kavuşturulmasına da destek verdiği gözlenmektedir. Sermaye çevrelerinin medya üzerinden yansıyan bu eğilimi, Kürt halkının maruz kaldığı baskı ve zulme karşı olmaktan değil, geline yer bu sorunun "etkin taşeronluk" misyonu önünde bir engel kabul edilmesinden kaynaklanıyor. Başka bir ifadeyle, ülkenin stratejik konumunun iyi bir fiyata pazarlanabilmesi için Kürt sorununun ayakbağı olmaktan çıkarılması gerekiyor. Burjuvazinin Kürt halkının sorunlarına ilgisi bu sınırlardadır.

Cumhurbaşkanı dahil rejimin değişik düzeylerdeki birçok temsilcisi Kürt sorununu çözmek için fırsat doğduğunu vaaz ederken, TUSİAD şefleri DTP ile görüşmek için randevu aldı. Abdullah Öcalan'ın üzerinde çalıştığı "yol haritası"nı 15 Ağustos'ta açıklayacağını ilan etmesinden bu yana sermaye medyasının "ağır topları" Kürt sorununun çözümünü dillerine doladılar. Bu arada rejimin görevlileri Washington, Bağdat, Erbil arasında mekik dokuyarak Kandil dağındaki PKK'li silahlı güçleri teslim olmaya zorlamak, olmazsa ağır bir darbe indirebilmek için destek arayışındalar. Ankara'dan yapılan açıklamalarda ise, Kürt sorunu ile PKK'nin aynı şeyler olmadığı tekrarlanırken, "sıcak takip" için yapılan hazırlıkların son aşamasına geldiği belirtiliyor.

Tüm bu hengame içinde ezilen Kürt halkının temel sorunlarından söz eden yok. Söylenenlerin özü,

PKK'nin silah bırakması, Kürt halkının ise kendisine lütfedilecek birkaç kırıntıya şükretmesi gerektiğinden ibaret. Bu konuda dile getirilen bir diğer önemli nokta ise, bu iş halledildikten sonra, Güney Kürdistan yönetimini güdümüne alma olanağına kavuşan Türk devletinin bölgede çok daha aktif bir güç olacağı, dolayısıyla "etkin taşeronluk" rolü önünde bir engel kalmayacağıdır. Belirtmek gerekiyor ki, Türk devletine akıl vermeye çalışan Abdullah Öcalan'ın şu ana kadar önerdiği "çözüm" de, esası yönünden bu çerçeveden çok farklı değil.

Anlaşıldığı kadarıyla, "Amerikan çözümü" diye anılan bu plan, zamana yayılarak da olsa bir şekilde hayata geçirilecek. Fakat "çözüm" diye pazarlanan bu plan uygulansa bile, Kürt halkının emekçi kesimlerinin sorunları yerli yerinde kalacak. Bu ise, Amerikan çözümünün Kürt halkında yaratacağı yanılsamanın uzun ömürlü olamayacağı anlamına geliyor.

Amerikancı rejimin bugünlerde övünç kaynağı diye sunduğu bir diğer gelişme, Bağdat'taki kukla yönetimle Ankara arasında çok yönlü ilişkilerin geliştirilmesidir. Başbakanın "akıl hocası" diye anılan Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, basına yaptığı açıklamada, Tayyip Erdoğan-Nuri El Maliki ikilisinin 10 Temmuz 2008'de imzaladıkları "Stratejik İşbirliği Konseyi" kurulması anlaşması çerçevesinde, iki ülkenin "ekonomik işbirliği"ne değil, "ekonomik entegrasyon"a gideceğinin belirtildiğini söyledi. El Maliki'nin 13 Temmuz 2009'da Ankara'da yapılan Nabucco doğalgaz hattı anlaşması törenine katılarak gaz ve petrol taahhüdünde bulunması, Irak'ın söz konusu anlaşmaya uyma iradesinin göstergesi sayılıyor.

Türkiye-Irak anlaşmasına dair konuşmasında "Irak'la kader birliği yaptığımızın bilinci içindeyiz" diyen dışişleri bakanı, anlaşmanın PKK'nin askeri tehdit olmaktan çıkarılmasının çok ötesinde olduğunu vurguladı. "Kader birliği", "ekonomik entegrasyon" gibi söylemler, Türk devletinin Irak'ta ABD adına etkin bir taşeron olmaya hazırlandığını ortaya koyuyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gericici rejimin sözcüleri ile medyadaki görevliler tarafından "büyük umutlara" konu edilen bir diğer gelişme ise Nabucco Doğalgaz Boru Hattı Projesi'yle ilgili anlaşmanın imzalanmasıdır.

AB Komisyonu Başkanı Jose Manuel Barroso ile 5 ülkenin başbakanının imzaladığı anlaşma, Hazar ve Ortadoğu bölgesindeki doğalgazın Türkiye üzerinden Avrupa'ya taşınmasını öngörüyor. Büyük patırtılara konu olan anlaşmaya göre, doğalgaz boru hattının inşasına 2011 yılında, ilk gazın pompalanmasına ise 2014'te başlanacak.

Bu anlaşma esas olarak ABD ile AB emperyalistlerini sevindirmiştir. Tabii Türk burjuvazisinin de bu ve benzer projelerden rant beklentileri yüksektir. Nitekim anlaşmanın imzalanması vesilesiyle konuşan Tayyip Erdoğan, Türkiye'nin başta Ortadoğu ve Hazar bölgesi olmak üzere doğalgaz rezervlerinin 3'te 2'sinin bulunduğu bölgede yer aldığını, bu konumundan dolayı kaynak ülkeler ile tüketici pazar arasında tabii köprü ve geçiş noktası durumunda olduğunu vurguladı. Görüldüğü üzere, dinci gericiliğin şefi neyi pazarladığını iyi biliyor.

Anlaşmadan dolayı AKP hükümetini alkışlayan sermaye kodamanlarının, petrol ve gaz taşıyan hatlardan büyük rantlar elde etmek için çırpındıkları ortada. Ancak emperyalist güç odaklarının enerji kaynaklarının yanı sıra, bu kaynakların dünya pazarlarına güvenli ulaşım yollarını da denetim altına almaya çalıştığı dikkate alındığında, bu tür anlaşmaların Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığını daha da pekiştirmesi kaçınılmaz olacaktır.

"Büyük işler" in gölgesinde işçi sınıfına, emekçilere, Kürt halkına azgın saldırılar

Amerikancı rejimin emperyalist efendilerine yaslanarak uygulamaya çalıştığı projeler, medyadaki şarlatanlar marifetiyle temelden yoksun hayaller yaymak için kullanılıyor. Kürt sorunu çözülüyor, büyük gelir getiren anlaşmalar imzalanıyor, Irak'la ekonomik entegrasyon önemli mali olanaklar

yaratacak, Türkiye’nin önemini kanıtlayan bu projeler AB’nin kapılarını açacak... Tüm bunlar, sahte umut pazarlamacılarının son günlerde dillerine doladıklar söylemlerin bir kısmı.

Devletin Kürt halkına yönelik sistematik saldırılarını sermaye medyasından bile izlemek mümkün. Kürt sorunu çözülecek söylemlerine rağmen ırkçı-inkarıcı politikada kayda değer bir değişiklik olmamıştır. Tüm uzlaşma girişimlerine rağmen DTP bile devlet teröründen payına düşeni alıyor. Son aylarda Kürt illerinde kirli savaş dönemini çağrıştıran olaylar tekrar görülmeye başladı. Devletin taktiği, “size bazı kırıntılar vereceğiz, ancak bununla yetinip özgür yaşama özlernlerini terketmezseniz, devlet terörü tepenizden eksik olmayacaktır!” şeklinde özetlenebilir. Bu zorba taktiğin Kürt sorunun çözümüyle bir ilgisinin olmadığı açıktır.

Bu arada sermaye iktidarı ile yürütme organı AKP hükümeti, kapitalizmin derinleşen krizinin yarattığı kabarık faturayı işçi ve emekçilere ödetmek için yürüttüğü fütursuzca saldırılara neredeyse her gün yenilerini ekliyor. Bir milyon işçiyi işsizlik girdabına atan gerici rejim, işçileri köle pazarlarına mahkum eden yasal düzenlemenin yanısıra, bütçe açığı için “kaynak sağlamak” adına yeni bir saldırı başlatmaya hazırlanıyor.

AKP hükümetinin, sermayeye peşkeş çekilmesinden dolayı bütçede oluşan açığı kapatmak için bulduğu çözüm şöyle: İlaçta katılım payının emeklilerde yüzde 10’dan 15’e, çalışanlarda ise yüzde 20’den 30’a çıkarılması, sağlık personeline döner sermayeden yapılan katkı payı ödemesinden yüzde 15 kesilmesi, sokak aydınlatma bedellerinin halka ödetilmesi, öğretmenlerin haftalık ders saati süresinin 15’ten 20 saate çıkarılması, engellilerin eğitim ve evde bakım desteği ödemesinde üçte bir oranında kesinti, vb...

İşsizlik ve zam furasına yeni hak gaspları eklemeye hazırlanan rejim, krizin faturasını ödemeyi reddeden işçi sınıfı bölüklerinin üzerine kolluk kuvvetlerini salmakta, bunun yetmediği yerde cübbeli yordakçılarını harekete geçirmektedir. Emperyalist efendilerle sermaye kodamanları adına “büyük işler” başaran Amerikancı rejim, emekçilerle Kürt halkına işsizlik, sefillik, baskı, zulüm dışında bir şey vaatetmiyor.

Sermayenin azgın saldırılarına karşı örgütlü direniş!

Sermaye iktidarının sahte hayaller yayarken bile azgın saldırılarına devam etmesinde, kapitalist rejimin kriz içinde debelenmesinin yanısıra, işçi sınıfıyla emekçilerin henüz örgütlü bir direniş sergilemekten uzak olmalarının önemli bir payı var. Zira, bu kokuşmuş düzeninin efendilerini, işçi sınıfıyla emekçi müttefiklerinin örgütlü direnişi dışında hiçbir güç dizginleyemez.

Unutmamak gerekiyor ki, bu uğursuz tablo kendiliğinden değişmeyecektir. Dolar milyarlarlarının sayısının üçe katlanmasını sağlayan icraatlara imza atan AKP hükümeti, emperyalistlerle sermaye kodamanlarına pervasızca hizmet etmeye devam edecektir. Gericici rejimin saldırılarını püskürtmek, krizin faturasını kapitalistlere ödetmek, ırkçı-inkarıcı politikayı boşa düşürebilmek için işçi sınıfı, emekçiler, yoksul Kürt halkının örgütlü direnişinden başka bir yol bulunmamaktadır. Sınıf devrimcileri başta olmak üzere tüm ilerici ve devrimci güçler bu direnişin örölmesi için seferber olmalıdır.

HSYK kararları gecikiyor...

Düzen içi çatışma yargı üzerinden sürüyor!

Sermaye basını günlerdir, Hakim ve Savcılar Yüksek Kurulu’nun (HSYK) kapısının önünde, çıkacak atama kararlarını bekliyor. Olağan koşullarda bu atamaların böyle büyük bir haber heyecanı ile beklenmeyeceği açık. Bu bekleme esas olarak Ergenekon davasının savcı ve yargıçlarında bir değişiklik olup olmayacağı noktasına odaklanıyor. Ama atama kararnamesi çevresindeki tartışmaların sadece Ergenekon savcıları ile Kayseri İl Jandarma Alay Komutanı Cemal Temizöz’e dokuz kez müebbet hapis cezası istemiyle dava açan Diyarbakır savcılarıyla sınırlı olmadığı giderek netleşiyor. HSYK, özel yetkili mahkeme başkanlarının, siyasi yararları ölçüsünde yeniden görevlendirilmesini hedefliyor.

Toplantıya yönelik medya ilgisinin gerisinde HSYK’nın kullandığı büyük yetkiler var. HSYK, Yargıtay ve Danıştay üyelerini seçiyor. Adli ve idari yargı hakim ve savcılarını mesleğe kabul etme, atama ve nakletme, geçici yetki verme, yükselme ve birinci sınıfa ayırma, kadro dağıtma, meslekte kalmaları uygun görülmeyenler hakkında karar verme, disiplin cezası verme, görevden uzaklaştırma işlemlerini yürütüyor. Adalet Bakanlığı’nın, bir hâkimin veya savcının kadrosunun kaldırılması veya bir mahkemenin yargıç ve savcılarının değiştirilmesi konusundaki tekliflerini karara bağlıyor.

Yargı alanı düzen içi çatışmanın bir cephesini oluşturuyor. Bugün HSYK, ordu merkezli klingen önemli dayanaklarından biri durumunda. Hakim ve Savcılar Yüksek Kurulu üzerinden yaşanan tartışmalar düzen için çatışmayı bir kez daha alevlendirdi. Ordu merkezli klik “son kale” olarak tanımladığı yargı ayağının önemli bir merkezi olan HSYK’da varolan etkisini yitirmemeye çalışırken, AKP merkezli gericilik yargı ayağını da güçlendirmek için tüm gücüyle çabıyor. Ayrıca her iki taraf da kendi “meşruiyetini” sağlayabilmek amacıyla birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortalığa saçıyorlar.

Ülkede yargı mekanizmasının en önemli ayaklarından birisi olan HSYK her yıl toplanıyor. Yaklaşık iki bin hakim ve savcıyı etkileyecek “Yaz Kararnamesi” bir türlü çıkamıyor. Dalaşma o kadar sertleşti ki, daha önce dolaylı yollardan denenen bazı işler, şimdi yargının zirvesinde, üstelik tüm kamuoyunun gözü önünde yapılmak isteniyor.

HSYK üzerinden ortaya çıkan dalaşma elbette kendisini feda etmiş birkaç yargıcın tavrından kaynaklanmıyor. Bu, ordu merkezli klingen Ergenekon başta olmak üzere davaları boşa çıkarma yönünde bir politik hamlesidir. HSYK’nın Yargıtay ve Danıştay kökenli üyelerinin önerileri de bunu doğrulamaktadır. Yargıtay ve Danıştay üyeleri Ergenekon savcı ve hakimlerinin yerlerinin değişmesini teklif ettiler. Ayrıca Diyarbakır’daki faili meçhullerle ilgili davayı yürüten savcılarının ipinin çekilmesini de...

HSYK’nın siyasi icraatları bununla da sınırlı değil. Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi, Umut Kitabevi’ni bombalama icraatının faillerini cezalandırmış, Ali Kaya ve Özcan İl Deniz için 39 yıl 5 ay 10’ar gün hapis cezası vermişti. Bir diğer sanık Veysel Ateş de, 39 yıl 10 ay 27 gün hapis cezasına çarptırılmıştı.

HSYK Şemdinli’de Umut Kitabevi’ne bomba atanları yargılayıp cezalandıran heyeti dağıttı. Savcı Ferhat Sarıkaya, Şemdinli’deki olaylara ilişkin hazırladığı iddianamede, Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt’la ilgili iddialara da yer

vermişti. Bu gelişmeler üzerine Genelkurmay, Adalet Bakanlığı’ndan, Savcı Ferhat Sarıkaya, Başsavcı Vekili İbrahim Özer ile Cumhuriyet Başsavcısı Kemal Kaçan hakkında “görevi kötüye kullanma ve yetki aşımı” iddialarıyla işlem yapmasını istemişti.

12 Eylül generalleri, devlet aygıtını yeniden şekillendirirken, “her yerde egemen” olma anlayışıyla hareket ettiler. HSYK de bunun araçlarından biridir. Bu yüzden iktidar/güç mücadelesinde “karşı taraf” a kaptrılmaması gereken tepe noktalarından biri durumundadır.

AKP’nin temel özelliklerinden biri, 12 Eylül karşı-devriminin, burjuvazinin çıkarları doğrultusunda oluşturduğu faşist devlet yapısını değiştirmeden, sermaye iktidarının sağladığı olanakları alabildiğince kullanmaktır. Bu çerçevede AKP, olan biten karşısında geri adım atmak bir yana, son derece kararlı bir duruş sergilemektedir.

AKP merkezli gerici güçlerin “yargı” üzerinden kuşatılması süreci yeni değildir. Kapatma davası bu ciddi girişimlerden birisi olmuştur. Anayasa Mahkemesi’nin kendi sınırlarının dışına çıkarak verdiği “türban kararı” da AKP merkezli gericiliğin siyaset alanına vurulan en büyük darbelerden biridir. Aslında bu davaların mesajı çok açıktır. Anayasa Mahkemesi, adeta bir “Yüksek Parlamento” gibi siyasetin sınırlarını çizmekte, ordu merkezli klingen hassasiyetlerine göre hareket etmektedir. AKP’yi köşeye sıkıştırma politikasında rolünü oynamaktadır.

HSYK etrafında dönen tartışmalar burjuva hukukun çürümüşlüğünü gösteriyor. Anayasayı ortadan kaldıran darbecilerin kılına dahi dokunmayan burjuva hukuku, düzen değişikliği isteyen her devrimciyi, işçi ve emekçileri isyana teşvikten ömür boyu hapisle cezalandırabiliyor. Sömürüye, baskıya ve eşitsizliğe karşı çıkan her birey suç işlemiş sayılıyor. Haksız ve kirli savaşlarda insan kanı dökmek istemeyen her birey suçlu olarak ilan ediliyor...

HSYK ve diğer burjuva hukuk kurumlarının varlık nedeni sermaye düzenini korumaktır. Sermaye düzenine karşı mücadele edenleri cezalandırmak ve işçi ve emekçileri korkutarak düzene bağlamaktır

HSYK ve benzeri yargı kurumları sadece işçi ve emekçileri sefalet batağına sürükleyen kölelik yasalarının onaylayarak düşmanlık yapmakla yetinmiyor. İşçi ve emekçilerin kurtuluşu için mücadele eden devrimcilerin hareket alanlarını kısıtlayan yasaları da en katı bir biçimde uyguluyor. Düzen klikleri arasındaki çatışmada ise, hukuksal kimliğini bir tarafa atıp hizmetinde olduğu düzen klingenin istemleri doğrultusunda kararlar alıyor.

HSYK üzerinden yaşananlar ışığında yargı kurumları ile sermaye iktidarı arasındaki kopmaz bağı işçi ve emekçilere kavratmalı, “bağımsız yargı”nın nasıl bir safsata olduğu gerçeğini gözler önüne sermeliyiz.

“Kürt açılımı”nda son perde

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün geçtiğimiz aylarda Kürt sorununun çözümünde tarihi bir fırsattan söz etmesiyle başlayan tartışmalar bir süre sonra gündemin arka sıralarına düşmüştü. Gül'ün “iyi şeyler olacak” açıklamasına rağmen Kürt halkına yönelik baskı ve terör daha da yoğunlaşmıştı. Şimdi ise, MGK'nın Haziran ayı toplantısında Kürt sorunu konusundaki tutumunu belirlemek için MİT'ten bir rapor hazırlamasını istediği yönünde basına yansıyan bilgiler üzerine “Kürt açılımı” tartışmaları yeniden gündemin ön sıralarına yerleşmiş bulunuyor.

Tayyip Erdoğan başbakanlık resmi konutunda MGK üyesi beş bakanla “atılacak adımlar ve alınacak tedbirler”in ele alındığı bir toplantı yaptı. Daha sonra MİT Müsteşarı Emre Taner ile aynı sorun üzerinde görüştü.

Sermaye devletinin Kürt sorununun çözümünde kesinlikle karşı olduğu öneriler, yani “kırmızı çizgiler” şöyle sıralanıyor: Anadilde eğitim, Anayasa'da etnik kökene vurgu yapılması, Öcalan'ın serbest bırakılması, her türlü özerklik talebi, PKK üyelerine yönelik operasyonların durdurulması.

“Açılım” olarak üzerinde çalışılan başlıklar ise şöyle: İlçe, köy ve mezraların isimlerinin talep olması halinde Kürtçe veya diğer eski isimlerle değiştirilmesi, üniversitelerde Kürt Dili ve Edebiyatı bölümleri kurulması, Kürtçe yayın ve özel TV'lerin önünün açılması, Kürt illerindeki devlet dairelerinde Kürtçe bilen personel istihdam edilmesi.

Görüldüğü gibi, sermaye devletinin “çözüm planı”nda, bugüne kadar resmiyette söylediklerini aşan yeni bir şey yoktur. Bir iki kültürel taleple “sorun çözülüyor” havası yaratılırken, Kürt halkının en temel talepleri yok sayılmaktadır.

Tüm bunlar, sermaye devletinin sınırlı kimi değişiklikleri bile hazmedebilmesinin kolay olmadığını gösteriyor. Öyle anlaşıyor ki, sermaye devleti “yüce devletin verdiği” kültürel bazı haklardan oluşan “Kürt sorununun çözüm paketi”yle bu tarihsel sorunu “çözme”yi planlamaktadır! O, kendi “makul Kürt”ünü yaratmaya çalışmakta, Kürt sorununu değil, başarıma umudunu kırarak Kürt halkını “çözmeyi” hedeflemektedir!

Sermaye devletinin bu manevrasının ardında, 15 Ağustos'ta Öcalan bir “yol haritası” iddiası ile ortaya çıktıktan sonra atılacak bir takım siyasi adımların Öcalan'ın taleplerine cevap veriyor görünebileceği veya bir pazarlık anlamı doğurabileceği kaygısı da yatıyor.

Dikkat çekici nokta, Kürt düşmanı görüşleriyle bilinen *Hürriyet* gazetesi genel yayın yönetmeni

Ertuğrul Özkök'ün yazısında, “*Türkiye'nin bugüne kadar Öcalan'la gerçekçi bir ilişki kurmaya çalışmamasını tarihi bir yanlışlık olarak görüyorum*” diyerek, Öcalan'a çağrıda bulunmasıdır. Bu da gösteriyor ki, önümüzdeki süreçte “Kürt açılımı” tartışmaları yeniden alevlenecektir.

Bu arada, PKK'nın silah bırakması ve “Kürt sorununun çözümü” için yol haritası hazırlığı yaptığı ifade edilen Öcalan'ın beş maddelik çözüm planını 15 Ağustos'ta açıklayacağı belirtildi. DTP, Öcalan'ın “yol haritası”nın çözüme katkı sunacağını açıkladı. Öcalan'ın avukatı da yol haritasının silahlı çatışmaları tümenden sona erdirecek çözüm içerdiğini ifade etti. Söz konusu planın ana hatları şöyle özetleniyor:

“1- *Türkiye'nin sorunu çözmesi için nedenleri sıralanarak, geçmişten bugüne kadar yaşananlar anlatılıyor.*

2- *'Misak'ı Milli'nin içine şu anki Türkiye sınırları değil, Musul-Kerkük ve Suriye'deki Kürtler de dahildir. Milli ant demektir. Misak-ı Milli derken sınırların kalkmasından, değişmesinden söz etmiyorum. Günümüz şartlarında sınırların kalkmasına gerek yok. Misak-ı Milli Kürt-Türk birlikteliğini ifade ediyor. Kurtuluş Savaşı Türkler ve Kürtler'in ortak savaşıdır. Bu nedenle Türkiye, Kürtlerle stratejik ortaklık yapmalı.*”

3- *Kürt sorununun çözümünde kısa ve orta vadede atılacak adımlar sıralanacak. Devletin yapması gereken reformlar; örgütün buna yanıtı yer alacak.*

4- *Örgütün dağdaki statüsü ve silahsızlanma koşulları açıklanacak.*

5- *'12 Eylül darbe anayasasının yerine demokratik bir anayasa yapılması kaçınılmazdır. Bu kapsamda, İspanya'nın Bask bölgesi sorununun çözümünde geçerli olan biçimiyle demokratik bir anayasa yapılmalı'”.*

Sömürgeci sermaye devletinin sözde açılımlarının Kürt hareketinde ve Öcalan'da da bir karşılık bulduğu görülüyor. Öcalan'ın ileri sürdüğü taleplerin burjuva çözüm çerçevesini aşmadığı ortadadır. Böylece Öcalan, Kürt sorununun düzen içi bir manevrayla çözülebileceği ham hayalini yaymakta, düzen güçleri hakkında boş beklentiler yaratmaktadır.

Kürt sorunu siyasal bir sorundur ve gerçek anlamda çözümü tarih tarafından döne döne ortaya konulmuştur. Kürt sorunu, ne ekonomik ne de bireysel kültürel kimliğin kabul edilmesiyle sınırlı bir sorundur. Bu sorun, bazı kültürel kırıntıların verilmesi, bireysel düzeyde etnik kimliğin kabul edilmesiyle çözülemez. Kürt sorunu ancak siyasal temelde, yani ezilen Kürt ulusunun ulusal özgürlük ve eşitlik

istemlerinin karşılanmasıyla çözülebilir ki, bunu da ancak bir toplumsal devrim sağlayabilir.

Esasında Kürt ulusu “ulusal kimlik” sorununun önemli ölçüde çözmüş, bunca yıllık mücadelenin ardından Kürt halkı artık geri döndürülemez biçimde ulusal bilinç kazanmıştır. Bunu artık burjuvazinin sözcüleri de kabul etmek zorunda kalmışlardır. Bugünkü sözde açılımların, ödenen bunca ağır bedelden sonra burjuvazinin bir kesiminin gönülsüzce vermeye razı olduğu tavizin gerisinde bu vardır. Fakat bu taviz, “*Tamam pekâlâ, siz Türk değil Kürt'sünüz!*” demenin ötesine geçmemektedir. Demokrat pozlar takınarak Kürt halkına önerilen bundan ibarettir. Fakat bu kadarı bile Kürt hareketinin temsilcilerini bunun üzerine hesaplar yapmaya sürükleyebilmektedir.

Kürt hareketi, kendi burjuvazisinin denetimine girdiğinden, bir diğer ifadeyle, devrim düşüncesinden ve dolayısıyla hedefinden koptuğundan bu yana, tüm dikkatini düzen içi manevralara yoğunlaştırmaktadır. Bunun sonucu olarak, devrim, devrimci sınıf mücadelesi daha baştan kategorik olarak reddedilmektedir. Sorun, salt devletin etki alanının demokratik özgürlükler lehine bir parça sınırlandırılması olarak görülmektedir.

Kuşkusuz, Kürt sorunu üzerine bugün yürüyen tartışmanın böylesine dar bir çerçevede cereyan etmesinin gerisinde, işçi hareketinin devrimci politik bir çizgide mücadele alanına çıkamamış olması gerçeği vardır. Devrimci bir işçi hareketi geliştiği ölçüde, Kürt ulusal sorununda burjuvazinin yarattığı bu dar çerçeve de kırılacaktır.

Açıktır ki, bugün çözüm olarak ortaya atılanlar, Kürt halkının mevcut statüsünü değiştirecek nitelikte değildir. En fazla, varolan hak kırıntıları bir parça artırılmış olacaktır. Bunun ise, Kürt sorununun çözümünü bir ilgisi yoktur. Zaten düzenin de amacı Kürt sorununu çözmek değil, PKK'nın silahlı gücünün tasfiyesiyle birlikte Kürt halkının direncini kırabilmektir. Düzenin temellerini sarsmadan bu doğrultuda en az tavizle süreci tamamlamaktır.

Kürt halkı sonu hüsrarla bitecek bu hayallere prim vermemeli, önüne atılacak kırıntıların verilen mücadelenin ve ödenen bedellerin sonucu olduğunu bir an bile unutmamalıdır.

Yapılması gereken, kurulu toplumsal düzeni yıkmayı hedefleyen devrimci bir mücadele çizgisinde tüm milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle bütünleşmeyi sağlamaktır. Düzen güçleri ve liberaller tarafından yayılan sahte hayallerin işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına kazandıracığı hiçbir şey yoktur.

Kürdistan'dan yansıyan kirli savaş hikayeleri...

Kürt halkı cellatlarını unutmayacak!

Kürt sorununu çözme iddiasıyla ortaya atılan sahte çözümler gündemi kaplarken, devletin onlarca yıldır yürüttüğü kirli savaşın izleri de birbiri ardına basına yansımaya sürdürüyor. Derecik Taburu'nun katlettiği 12 korucu, Cizre'de '93-95 yılları arasında yaşanan katliamlar, Diyarbakır'daki JİTEM örgütlenmesi ve kirli cinayetler, önce silah satılıp sonra silahları toplanan, silahların peşine düşünce kaybedilen koruculara dair hikayeler birbiri ardına basında yer alıyor. Çeşitli itiraflarla gün ışığına çıkan örnekler, Kürt özgürlük hareketini boğmak için yükseltilen kirli savaşın boyutlarını da ortaya seriyor.

İstihbaratçı Hanefi Avcı'nın itirafları

Kirli savaşın yoğun olarak yaşandığı Diyarbakır'da '84-92 yılları arasında Emniyet İstihbarat Şube Müdürü olarak görev yapan Hanefi Avcı'nın itirafları, JİTEM örgütlenmesine dair önemli bilgiler içeriyor. Yaşanan tüm katliamların üstlerin bilgisi dahilinde olduğunu ve JİTEM'in, levhası dahi bulunan bir kurum olduğunu anlatan Avcı'nın itirafları pek çok katliamı aydınlatmış.

Devlet tarafından varlığı reddedilen JİTEM'e dair Avcı şunları söyledi: *“Bölgede JİTEM adına yasa dışı olarak öldürme, kaçırma gibi bir kısım faaliyetlerin, bu işleri yapan kişilerin üstlerinin denetimi ve bilgisi dahilinde olmadan işlenmesi söz konusu olamaz. Ancak doğrudan üstlerinin bilgi ve talimatı bulunduğu da somut bir bilgin yoktur. Ancak bu kişiler eylemleri sonrası korunup kollandığına göre eylemlerden üstlerinin bilgisi olduğu sonucunu çıkarmak mümkündür. Bölgede birçok güvenlik görevlisi tarafından söz konusu davranış tarzları, kabul gören bir davranış tarzıydı.”*

Avcı, JİTEM'in kurucuları olarak kabul edilen Arif Doğan, Cem Ersever, Aytekin Özer gibi isimlerle nasıl tanışıldığını da anlattıktan sonra, Diyarbakır Asayiş Kolordu Komutanlığı içerisinde ve Diyarbakır Alay Komutanlığı içinde JİTEM'in levhalarının bulunduğunu ve JİTEM'e ayrılmış yerler olduğunu ifade etti. Kürdistan'da yaşanan önemli siyasal cinayetlerden olan Vedat Aydın cinayetine dair de bilgi veren Avcı, cinayet ile birlikte Baro Başkanının arabasına bomba konulması, Yeni Ülke Gazetesi'nin yakılması gibi olayların ardında da Ersever ekibinin bulunduğunu belirtti.

Katil ile soruşturan aynı kişi!

Albay Cemal Temizöz Cizre'de '93 ila '95 yılları arasında JİTEM tarafından işlenen pekçok cinayetin faili olarak biliniyor. Ancak bugüne kadar açılan dava ve soruşturmaların hiçbirisi sorumluların bulunması konusunda herhangi bir ilerleme sağlayamadı. Diyarbakır Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemesi'nde açılan, Albay Temizöz'ün de sanık olarak yer aldığı JİTEM davası iddianamesi döneme dair pek çok çarpıcı veriyi ortaya koydu.

Gizli tanık ifadelerine dayanılarak yansıtılan katliamlar arasında PKK'de “iç hesaplaşma” nedeniyle öldürüldüğü iddia edilen Ramazan Elçi'nin ve PKK ile girilen çatışmada öldüğü söylenen Beşir Bayer'in bizzat Temizöz'ün emriyle katledildiği belirtiliyor. İfadelerde İhsan Aslan, İzzet Padır,

Abdullah Özdemir, Ramazan Uykur, Abdullah Efelti gibi pek çok faili meçhule dair de anlatımlar var.

PKK tarafından korucu oldukları gerekçesiyle öldürüldükleri iddia edilen Süleyman Gasyak, Yahya Akman, Ömer Candoruk ve Abdülaziz Gasyak'ın koruculuk dayatmasını kabul etmemeleri nedeniyle Temizöz'ün talimatıyla katledilmeleri de iddianamede yer alıyor.

Cinayetlerin bugüne kadar soruşturulmamış ve örtbas edilmiş olmasının nedeni ise tam bir kara mizah örneği. Kirli savaşın uygulayıcısı ve cinayetlerin arkasındaki isim olan Cizre İlçe Jandarma Komutanı Cemal Temizöz aynı zamanda cinayetlerin soruşturulmasından da görevli bulunuyor. Katleden kişi sermaye devleti tarafından cinayetlerin aydınlatılması ile görevlendiriliyor.

Er'in itiraflarıyla açılan toplu mezar

Hakkârî'nin Şemdinli ilçesinde 1994-95 yıllarında askerlik yapan bir er, Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı'na gönderdiği ihbar mektubunda, gözetilmesine alınan 12 korucunun öldürülerek Derecik İçkale Güvenlik Taburu'na gömüldüğünü belirtti. Eski asker, korucuların gömüldüğü yeri gösteren bir krokiyi de ihbar mektubuyla birlikte gönderdi.

Şemdinli'nin Derecik mezrasında askerlik yaptığını belirten eski er, Şubat ya da Mart aylarında görev yaptığı tabura 4-5 bıyıklı ve sakallı kişinin geldiğini söyledi: *“Bu kişilerin JİTEM elemanı olduğunu duydum. Bunlar geldikten bir gün sonra, bir grup asker ve o dönem Şemdinli Derecik İç Güvenlik Taburu Komutanı olan Kurmay Yarbay Ali Çamurcu'yla birlikte, Başaklı köyünden 12 köy korucusunu alıp getirdiler.”*

PKK'ye yardım ettikleri gerekçesiyle dört gün boyunca koruculara her türlü işkence yapıldığını söyleyen er, 12 korucunun bir çukurda kurşuna dizildiğini ve buraya gömüldüğünü anlattı. Krokiye göre yeri tespit edilen toplu mezarda yapılan kazılar da erin açıklamalarını doğruladı ve kazıda çok sayıda kemik bulundu.

12 korucunun öldürüldüğü yönündeki iddialara adı karışan dönemin Şemdinli Derecik İç Güvenlik Taburu Komutanı Kurmay Yarbay Ali Çamurcu, daha önce de bir köylünün öldürülmesi, bir köylünün de kaybedilmesiyle gündeme gelmişti. Çamurcu hakkında fethişizmle ilgili Hakkârî'nin Şemdinli

Savcılığı, “Taammüden adam öldürmek, gasp, gebe kadının çocuk düşürmesine neden olmak, köy boşaltmak ve araba yakmak” suçlamalarında bulunmuş, ancak Çamurcu'nun yargılanmasına izin verilmemişti.

Sanık kayboldu, dava düştü!

'97 yılında Bitlis'in Ahlat ilçesindeki bir korucu köyüne ÜsteğmenERCÜMENT Oral tarafından nereden geldiği belli olmayan 16 adet kalaşnikof satıldı. Bir süre sonra yaşanan bir sorun nedeniyle askerler silahları topladılar ve paraları geri ödemediler. Bunun üzerine açılan davada Yüzbaşı Gürcan Sercan, ÜsteğmenERCÜMENT Oral ve Sebahattin isimli özel hareketçinin yargılanmasına başlandı.

Davanın tek tanığı olan korucubası Cemil Tokar davanın açılmasının ardından ifadesi alınmak üzere çağrıldı ve kendisinden bir daha haber alınamadı. Davanın tek tanığının kaybolması üzerine sanıklar suçsuz bulunarak tahliye edildi.

Kürt halkı celladını tanıyor!

Yansıyan birkaç örnek bile yıllar boyu tırmandırılan kirli savaş gerçeğini, kontrgerilla ve JİTEM terörünü tüm vahşetiyle ortaya seriyor. Ödediği tüm bedellere rağmen mücadelesini sürdüren Kürt halkından bugün tüm bu acıları unutması ve devletiyle barışması isteniyor. Oysa kirli savaş tezgahlayan cellatlar ile sahte çözümleri ortaya atanlar aynı efendiler.

Bundan dolayıdır ki Kürt halkı onların sinsî planlarına kanmayacak, cellatlarının kimler olduğunu unutmayacaktır!

Sermaye işçi kanı dökerek büyüyor!..

Bu azgın sömürü ve ölüm düzenine karşı mücadele bayrağını yükseltelim!

Kapitalist sermayenin en belirgin özelliklerinden biri de işçi kanı dökerek büyümesidir. Kapitalizm tarih sahnesine çıktıktan ve özellikle de sanayi devriminden sonra üretimin boyutlarını ve kitleselliğini arttırdığı ölçüde işçi ölümlerini de kitleselleştirdi. Sermaye her yıl büyük işçi kitlelerini katlediyor, katlederek büyüyor. Son aylarda iş cinayetlerinin artan sayısı özellikle dikkat çekiyor.

Konuyla ilgili yapılan çeşitli araştırmaların sunduğu veriler karşımıza büyük bir vahamet tablosu çıkarmaktadır. Dünya Çalışma Örgütü'nün (ILO) verilerine göre, her yıl 270 milyon iş kazası gerçekleşiyor. Her yıl 2 milyon 200 bin insan iş kazaları ve meslek hastalıkları yüzünden yaşamını kaybediyor. Bu sayı, 8 yıl süren İran-İrak savaşında yaşamını kaybeden insan sayısından daha büyüktür. Bu rakamın günlük ortalamasını alırsak, dünyada her gün yaklaşık 6 bin işçi katledilmektedir. Belirtmek gerekir ki, bunlar resmi rakamlardır. Gerçek rakamların çok daha yüksek olduğunu tahmin etmek hiç de zor değil.

Türkiye işçi sınıfı da bu katliamın pençesinde. Makina Mühendisleri Odası'nın (MMO) hazırladığı bir rapora göre (Nisan 2008'de MMO Genel Kurulu'nda delegelere sunulan İş Sağlığı ve Güvenliği Oda Raporu) Türkiye, işçi ölümlerinde dünyada üçüncü, Avrupa'da ise birinci sırada. Ülkemizde her 5 saatte bir işçi yaşamını kaybediyor. Bu, her gün en az 4 işçinin ölmesi anlamına geliyor. Ayrıca her 4 saatte, bir işçi iş göremez derecesinde sakat kalıyor. En yüksek ölüm oranları, metal eşya imalatı, inşaat ve ulaştırma sektöründe. Bu ölümlerin %98'i, işyeri sayısal çokluğu, yasadışı ve sağlıksız çalıştırma koşulları dolayısıyla KOBİ'lerde meydana geliyor. Tekellerin iktisadi basıncına karşı direnebilmek için büyümek zorunda olan KOBİ'lerde zaten son derece ağır olan sömürü koşullarının daha da ağırlaşması, iş cinayetleri sayısının artmasında temel etken oluyor.

MMO'nun hazırladığı raporda yer alan verilere göre, 2003 yılında 811; 2004 yılında 843; 2005 yılında 1096; 2006 yılında 1601; 2007 yılında 1044 işçi, iş cinayeti ve meslek hastalığı sonucu yaşamını yitirmiştir. Yine belirtelim, bunlar resmi rakamlardır. Örtbas edilen iş cinayetlerinin yanında, çalışan nüfusun yalnızca %35'inin sigorta kapsamında olduğu göz önünde bulundurulursa, gerçek rakamların resmi verileri katbekat aşacağı çok açık ve acı bir gerçektir. 2008 yılının verileri ise henüz resmi olarak açıklanmadı fakat önceki yılları gölgede bırakması büyük olasılıktır.

Bazı yıllarda işçi ölümlerinde nispi düşüş görülse de, örneğin 2007 yılında olduğu gibi (bu rakamların devlet tarafından bilinçli olarak çarpıtılması çok büyük olasılıktır) kesin olan bir şey var ki, iş kazaları ve iş cinayetleri yıldan yıla artmaya devam etmektedir.

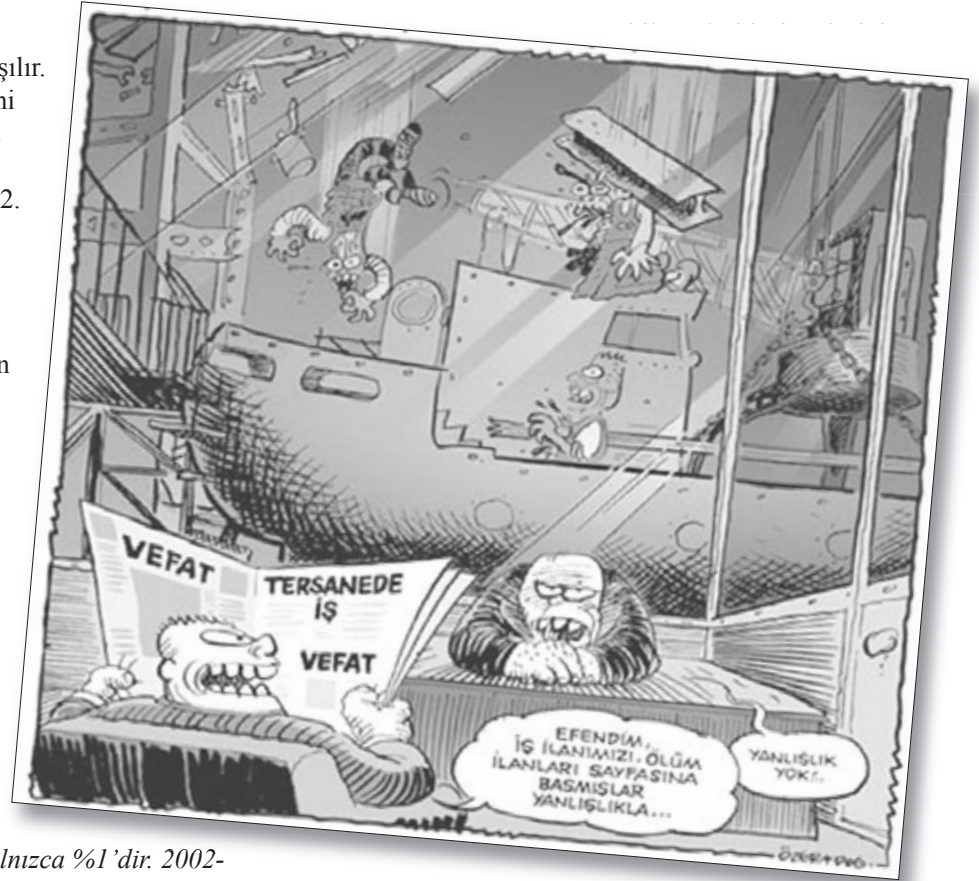
Bir diğer araştırmaya göre, 1946 yılından bu yana 55 bin işçi iş kazaları sonucu yaşamını yitirmiş, 145 bin işçi sakat kalmıştır. Aynı araştırmada, yaşamını yitiren 55 bin işçinin 30 bininin ise son 25 yılın ürünü olduğu belirtiliyor. Bu rakam, Kürt halkına yönelik inkâr ve imha politikalarının ürünü olan "30 bin can" demagogisi ile karşılaştırılırsa, sermaye sınıfının

ikiyüzlülüğü, buradan giderek daha da iyi anlaşılır. Aynı süre içerisinde, yani son 25 yılda, tüm dünya üzerinde yaşanan iş cinayetlerinin sayısı ise 2. Dünya Savaşı'nda ölen yaklaşık 50 milyon insandan daha çoktur.

2003-2006 yılları arasında iş cinayetlerinin artmasına ilişkin MMO'nun hazırladığı raporda şöyle denilmektedir: *"Diğer yandan çalışma yaşamında esnek istihdam ve esnek üretimin yaygınlaşması ile çalışma saatlerinin artmasının iş kazalarında önemli rolü bulunmaktadır. 2000 yılından 2007'ye istihdamdaki artış oranı resmi verilerde yalnızca %1'dir. 2002-2006 yılları arasında sanayide %16 oranında bir istihdam düşmesi söz konusudur. İstihdamdaki bu durumun %8'lik kapasite ve %25 sanayi endeksini artırması olanaksızdır. Bu durumda geriye bir tek seçenek kalmaktadır: Çalışma saatlerinin ortalama %15,9 artmış olması. Artan çalışma saatleri ise, iş kazalarına açık davetiye çıkarmakta ve bedenin haddinden fazla yıpranması uzun vadede kalıcı meslek hastalıklarına neden olmaktadır."*

Çalışma saatlerinin %15,9 oranında artması önemli bir etkidir fakat tek seçenek değildir. Diğer bir seçenek ise emeğin yoğunluğunun artmasıdır. Yani, birim zamanda harcanan emegücü miktarının normal düzeyin üzerine çıkmasıdır. Emeğin yoğunluğunu arttırmak, fazla mesai vermek istemeyen patronun ilk başvuracağı yöntemdir. Böylece iki kişinin işini tek kişiye yaptırabilir ya da işçiyi eskisinden çok daha seri çalışan yeni bir makinanın başına geçirerek çok daha fazla emegücü harcamak zorunda bırakabilir. Tek bir işçinin değil de tüm işçi sınıfının bu şekilde çalışmaya zorlandığını düşündüğümüzde, bu durumun yarattığı ağır tahribatı daha iyi anlayabiliriz.

İş cinayetlerinin yaşam bulduğu zemini daha iyi anlayabilmek için kapitalizmin doğuşuna çok kısa da olsa değinmek gerekmektedir. Kapitalizmin klasik olarak nitelendirilen nispeten erken dönemlerinde, yani manüfaktür döneminde, üretimin temel bileşenleri işçi ve işçinin kullandığı emek araçlarıydı. Üretim, işçinin emek araçlarını kullanmadaki hünerine bağlıydı. Çünkü bu dönemde üretim çekiç, keski vb. gibi parça-alet denilen küçük emek araçlarıyla ve basit işbölümüyle yapılmaktaydı. Bu anlamda, üretim araçları her ne kadar kapitalistin özel mülkü olsa da emek sürecinin öznel yönü bakımından emek araçları üzerindeki denetim işçiye aitti. Diğer bir deyişle, emek araçlarını işçi kullanıyordu. Bugün de üretimin temel

kullandığı emek araçlarıdır. Fakat özellikle sanayi devriminden sonra emek araçları ve işçi arasındaki ilişki nitel bir değişikliğe uğradı. Küçük parça-aletleriyle yapılan üretimin yerini devasa makinalı üretim aldı. Bu aşamadan sonra işçinin emek araçları üzerindeki denetimi değil, emek araçlarının işçi üzerindeki denetimidir söz konusu olan. Artık işçi emek araçlarını değil, emek araçları işçiyi kullanmaktadır. İşçi bugün, hızları her geçen gün biraz daha artan devasa makinelerin arasında sıradan bir makina dişlisi, makinanın basit bir parçası konumundadır. Deyim yerindeyse, makina işçiden bağımsız olarak çalışmaktadır. İşçiyi, kırılan bir dişli, kopan bir kayış gibi kullanmakta ve tüketmektedir. İşte bu durum, kapitalist üretimin bugün ulaştığı boyutlarda iş cinayetlerinin yaşam bulduğu zemindir.

Sorun elbette makinalı üretimin kendisi değildir. İnşaat, ulaştırma vb. gibi nispeten makinalı üretimden uzak olan sektörlerde de iş cinayetlerinin artarak devam etmesi, günümüzde işçinin, emek sürecinin en bol ve kolay tüketilebilir (yenilenebilir) ögesi durumuna indirgenmiş olmasıdır. Bu durum, sermayenin teması ve denetimi altında bulunan her toplumsal alanda belirgin olarak görülmektedir.

Sermaye büyüdükçe katledilen işçi bölükleri de büyüyecektir. Çünkü sermayenin mantığı her yerde aynıdır: Aşırı kâr! Ve işçi sınıfı sermaye için, tüketilecek olan bir "hammadde" türünden başka bir şey değildir. Krizi fırsat bilerek sömürüyü daha da azgınlığa sürdüren sermaye sınıfı istihdam büroları yasasıyla daha da büyük işçi kıyımları yapabilmek için yolunu düzlemeye çalışıyor. Bu durum karşısında Türkiye işçi sınıfının tek bir seçeneği vardır: İşçi kanıyla beslenen sermaye sınıfından hesap sormak için mücadele bayrağını yükseltmek!

“Teğet geçen” krizde bütçe açığı doludizgin gidiyor...

Emekçileri yeni vergiler ve zamlar bekliyor!

Sermayenin sadık uşağı Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın “Hamdolsun kriz bizi teğet geçecek” sözleri çok tartışılmıştı. 2009 yılının ilk altı ayının merkezi bütçedeki açığa ilişkin verileri, “teğet” tartışmalarının daha uzun bir süre gündemden düşmeyeceğini gösteriyor. Öyle ki, bütçenin Haziran ayında 2 milyar 521 milyon, 2009 yılının ilk yarısında 23 milyar 205 milyon TL açık verdiği belirtiliyor.

2009'un ilk yarısında gerçekleşen bu bütçe açığı geçen yılın aynı dönemine göre **yüzde 1310** oranında bir artışa tekabül ediyor. Oysa sermaye hükümetinin 2009'un ilk yarısı için bütçe açığına ilişkin tahminleri **10,1 milyar TL** düzeyindeydi. Dolayısıyla **23,2 milyar TL**'lik açık öngörülen rakamların iki katından daha fazladır. Bu gidişle, yıl sonu itibariyle bütçe açığının en iyimser tahminlerle **50-60 milyar TL** civarını bulacağı ifade edilmektedir. Bütçe açığının bütçeye oranı da böylece yeniden yüzde 20'lerin üzerine tırmanmış olacak.

Bütçe açığında yaşanan bu artışın nedeni olarak gelir ve giderler dengesinde ikincisi lehine bir yükselişin yaşanması gösteriliyor. Ocak-Haziran döneminde bütçe giderlerinin yüzde 24,1 artarken, gelirlerinin ise yüzde 0,9 azaldığı belirtiliyor.

Yerel seçimlerin de önemli bir katkısı olan 124,8 milyarlık bütçe giderlerini oluşturan bir dizi kalemin payı şu şekilde açıklanıyor: Faiz giderleri yüzde 31,4 artışla 27,2 milyar TL; personel giderleri yüzde 16,2 artışla 31,9 milyar TL.; sağlık, emeklilik ve sosyal yardım giderleri için yapılan transfer yüzde 31 artışla 46 milyar TL, mal ve hizmet alım giderleri yüzde 16,8 artışla 10,6 milyar TL, vb...

Bütçede gider kalemleri içerisinde en büyük dilimlerden birini transfer oluşturuyor. Yıllardır uygulanan neo-liberal politikalar sonucunda (tensikatlar, işverenlerin prim borçlarının tahsil edilememesi vb. nedenlerle) Sosyal Güvenlik Kurumu'nun (SGK) bütçeye mahkûm edilmesi, aslında bu alanın tamamen özel sektöre devredilmesi için uygulanan bilinçli bir politikanın sonucudur. Nitekim, sermaye hükümeti açığı kapatmak adına bütçedeki diğer gider kalemlerinden çok (örneğin faiz giderleri gibi) transferleri öne çıkaracak, SGK'nın “kara delik”

olduğu argümanını yeniden

sarılacaktır. Böylece

SGK'nın hizmet kalitesi

düşürülecek,

kapsamı

daraltılacak, işçi

ve emekçiler

katkı

payları vb. yollarla sağlık giderlerine bir de bu yolla ortak edilecektir.

Yine aynı şekilde belediyelere ayrılan kaynaklar kısılarak (bütçe giderleri arasında 8 milyar TL gözüktüyor) hizmetlerin büyüyen faturası işçi ve emekçilere kesilecektir. Nitekim birçok belediyenin ulaşımdan suya kadar bir dizi temel hizmette peş peşe yeni zamları devreye sokması bunun ilk örnekleridir. Ya da tarımsal destekleme için ayrılan kaynağın (3,6 milyar TL gözüktüyor) kesilmesine gidilecektir. Fındık alımının durdurulması da bu politikanın bir ilk örneği olarak görülebilir.

Bütçedeki gider tablosu böyle iken, gelir tablosu ise şu şekilde açıklanıyor:

Ocak-Haziran döneminde 82,7 milyar TL olan vergi tahsilâtı bu yılın aynı döneminde 79 milyar TL'ye gerilemiş. İthalattan alınan KDV vergisinde önemli bir düşüş yaşanmış. Yanı sıra otomotiv ve beyaz eşyalara uygulanan “can simidi” ile ÖTV'de de 470 milyon TL gelir kaybının yaşandığı görülüyor. Buna karşılık emekçilerin zaruri ihtiyacı olan gıda vb. ürünlerdeki KDV oranı yüzde 13 oranında artmış. Ücretlerde yapılan otomatik kesintiler devam etse de, kriz vesilesiyle işsizler ordusunun çoğalmasıyla ücretlerden alınan vergilerde de bir düşüş yaşanmış. Yine serbest meslek sahiplerinin verdikleri vergiler azalmış.

Gelir ve gider arasındaki bu dengesizliğin yılın ikinci yarısında kendisini daha çok hissettireceğinden söz edilmektedir.

Buradan bakıldığında, sermaye hükümetinin “bütçe dengesini sağlamak” adı altında bir dizi tedbir almak için kolları sıvayacağını tahmin etmek zor olmasa gerek. Peki, sermayenin hizmetindeki bir hükümet için bu tedbirlerin içeriği ne olabilir? Ya da hükümetin uygulayacağı “tedbirlerin” işçi ve emekçilere yansımaları neler olabilir?

AKP hükümeti bugüne kadarki bütçe açıklarını özelleştirme icraatlarından elde ettiği gelirler sayesinde bir nebze olsa da dengeleyebilmekteydi. Ancak yolun sonuna gelinmiş, satılacakların birçoğu “babalar gibi” satılmıştır. Yine de tüccar Erdoğan ülkeyi nasıl “pazarlıyorsa”, emrindeki işbilir bakanlarının da ne edip edip satacak bir şeyler bulacağından şüphe duyulmamalıdır. Şimdilerde tarihi binaların, okul binalarının, kamu arazilerinin peş peşe satışa çıkarılması hükümetin bu konundaki becerisini bir kez daha ortaya koymaktadır.

Ancak bu icraatlar da sermaye hükümetinin ihtiyacını karşılamaya yetmeyecektir. AKP de kendisinden önceki tüm hükümetler gibi bir kez daha bütçe açığını yeni vergileri devreye sokarak, peş peşe zamlar yaparak, işçi ve emekçilerin daha fazla soyulması üzerinden karşılama yoluna gidecektir. Nitekim son dönemde bir dizi kaleme peş peşe zamlar yapılmaktadır. Ulaşım, suya, sigaraya, akaryakıt, şekere, üniversite har(a)çlarına gelen zamlar bundan sonra gelecek zam furçasının öncüleridir.

Ekonomiden sorumlu bürokratların 37 maddelik bir “kemer sıkma planı” hazırladığı medyaya yansımış bulunmaktadır. Bu 37 madde sayesinde 2011 yılının sonuna kadar 57 milyar liralık bir gelir sağlanması hedefleniyor. Bu plan doğrultusunda hükümetin şimdiden hayata geçirdiği bazı maddeler ise şunlardır:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Akaryakıttaki ÖTV'nin artırılması, pasaport ve ehliyet başta olmak üzere değerli kâğıt bedellerinin yüzde 50 artırılması, cep telefonlarından alınan ÖTV'nin asgari 40 TL olarak uygulanması, ilaçta yüzde 22 bandının 15'e çekilmesi ve aile hekimliği uygulamasının 33 ille sınırlanmasını içeren düzenlemeler... Önümüzdeki dönem hayata geçirilmesi beklenen düzenlemeler ise şunlardan oluşmaktadır:

* Yurtdışı çıkış harcının 30 TL'ye çıkartılması

* İlaçta katılım payının emeklilerde yüzde 10'dan 15'e, çalışanlarda yüzde 20'den 30'a çıkartılması

* Sağlık personeline döner sermayeden yapılan katkı payı ödemesinden yüzde 15 kesinti yapılması

* Maaşa esas haftalık ders saat ücretinin 15 saatten 20 saate çıkartılması

* Memurlara verilen toplu görüşme priminin kaldırılması

* Yol ve köprü ücretlerinin yüzde 20 artırılması

* Sokak aydınlatma bedellerinin tüketicilere

yansıtılarak ödenmesi

* Belediyelere vergi gelirlerinden verilen payda

kesinti

* Emlak vergisinin bir taksit fazla alınması.

* KÖYDES ödeneklerinden yüzde 20 tasarruf

yapılması

* Hususi araçlarda MTV'nin bir taksit fazla

alınması

* Gelir vergisi stopajında istisna ve muafiyetlerin

yeniden düzenlenmesi

* Mal ve hizmet alımlarına tasarruf genelgesi ile

sınır getirilmesi

* Kamu idarelerinin taşıt alımlarının durdurulması

* IPA kapsamında yapılacak ulusal katkı

ödemelerinin bu yıl için durdurulması

* Kalkınma ajanslarına aktarılabacak tutarın

sınırlanması

* Diğer sermaye transferlerinden tasarruf yapılması,

vb...

AKP hükümetinin bazı maddelerini şimdiden hayata geçirdiği bu “kemer sıkma planı”nı İMF'nin görüşleri doğrultusunda gerçekleştirdiği ise İMF Dış İlişkiler Direktörü Caroline Atkinson'un yaptığı açıklamalardan anlaşılmaktadır. Atkinson'un, vergi artışlarının İMF ile görüşmelere paralel olup olmadığı sorusuna,

“Türkiye'nin mali konularda bazı tedbirler almasında hemfikir” oldukları yanıtını verdiği basına yansımıştır.

Seçimler öncesi İMF üzerinden “ümük sıkma” demagojisine başvuran Erdoğan, seçimden üç ay geçtikten sonra bütçe dengesini sağlamak adına işçi ve emekçilerin ümüğünü sıkacak politikaları tereddütsüzce hayata geçirmektedir.

İşçi ve emekçiler yaşamlarını doğrudan ilgilendiren bu konu üzerine biraz düşündüklerinde, şu çıplak gerçekle karşılaşacaklardır: Merkezi bütçe, sermaye sınıfının iktidar aygıtı olarak devletin, başta vergiler olmak üzere toplumdan her türlü yolla elde ettiği birikimi tekrar sermaye sınıfının ihtiyaçları doğrultusunda kullanılmasının organize edilmesinden başka bir şey değildir. Kriz gibi bütçe dengelerinin daha çok sarsıldığı dönemlerde ise, işleyen bu kuralın sonucu işçi ve emekçiler için çok daha yıkıcı olmaktadır.

Eğer krizin faturası bir de bu yolla ödenmek istenmiyorsa, zamlara karşı mücadele yükseltilmelidir.

Ne “23 sentlik asker” ne de emperyalizmin suç ortağı olacağız!

Geçtiğimiz günlerde Afganistan’da biri kurmay albay, diğeri uzman çavuş iki Türk askeri hayatını kaybetmişti. Askerlerin ölüm nedeninin zırhlı aracın kaza yapması sonucu olduğu söylenirken, bu şaibeli kazada iki askerin de yaralandığı açıklandı. Emperyalist işbirlikçiliğin yeni bilânçosu olan bu iki askerin ölümünün basında “olması gerektiği” kadar yer almaması da dikkat çekicidir. Konuyla ilgili açıklamanın Genelkurmay tarafından değil de Cumhurbaşkanı tarafından yapılması ise, bu ölümlerin arka planının hasıraltı edilmesi amacı taşıdığını gösteriyor. Kürdistan’da ölen askerler törenlerle uğurlanırken, Afganistan’dakilerin sessiz sedasız geçirilmesi bunun bir göstergesidir. Türk ve Kürt halkının arasına düşmanlık tohumlarının kök salması için asker cenazelerini kullanan sermaye devletinin bu sessizliğinin gerisinde, işbirlikçiliğinin bedelini emekçilerin gözünden saklama kaygısı yatmaktadır.

İşte bu aynı günlerde, işbirlikçilerin Amerikan emperyalizminin gözündeki değerini açığa çıkaran çarpıcı gelişmeler yaşandı. Eski ABD Başkanı Ronald Reagan’ın günlükleri açıklandı. “Reagan Günceleri” isimli 767 sayfalık kitapta başkanlık dönemine ait hatıralar yer alıyor. “Türk askerinin 6 bin, ABD askerinin 90 bin dolara mal olduğunu” yazan bu günlük, Reagan’ın ağzından uşaklığın ABD emperyalizmine maliyetini açığa çıkarmaktadır. Yine “para sihirbazı” ve renkli darbelerin sponsoru Soros’un, 2003 yılı Mayıs ayında Sabancı Üniversitesi’nde yaptığı konuşmada söylediği “Türkiye’nin en iyi ihraç ürünü ordusudur” sözleri de hala akıllardadır. Yani ne ABD emperyalizmin uşaklarıyla olan ilişkisi değişmiştir, ne de uşaklığı içlerine iyice sindirenlerin efendilerine olan kulluğu...

Tapınakları Beyaz Saray olanların düştüğü içler acısı bu durum daha da eskilere dayanmaktadır. Vakti zamanında bir Türk askerinin ABD’ye maliyeti “23 sent” değil miydi? Dönemin Amerikan Dışişleri Bakanı Dulles’in, “bir Türk askeri bize 23 sente mal oluyor” sözlerini bu ülkenin emekçileri asla unutmayacaktır.

Aynı dönemlerde Amerikan generali Alfred M. Guenther de Amerikan senatosuna şöyle sesleniyordu: “Sizler de biliyorsunuz ki iki haftadır Türkiye’deyik. Büyük ölçüde hoşnutsuzlukla karşılandık, Türklerden ve onların savaşçı asker sıfatlarından etkilendik. Fakat bu insanların ne elde edeceğini biliyor musunuz? Her asker için ayda 21 sent alacaklar. Maaşları bu!” Bu durum üzerine Senato Dış İlişkiler Komitesi’nin üyesi Brian McMahon’un aşağılayıcı yanıtı ise “maaşlarını artırmışlar” şeklindeydi.

Şimdi tüm bunlar üzerinden dünyanın mazlum halklarının hayatını cehenneme çeviren işgal bölgelerine bir göz atmak gerekir. Irak’tan Lübnan’a, Filistin’den Afganistan’a, Pakistan’a... Öncesinde Yugoslavya’ya, Somali’ye... Emperyalist işgalin yaşandığı her yerde, “23 sentlik askerleri” cepheye süren de aynı işbirlikçiler değil midir? NATO ya da BM ordularının içinde kefen parasına “savaşan” bu askerler kimin çıkarına ölmekte ve öldürmektedir? Kendi haklı davası için savaşamayanların başkalarının çıkarına savaştığı, can verdiği ve can aldığı savaşlarda cepheye sürülen bu “23 sentlik” emekçi çocukları,

işbirlikçi rejimlerin, emperyalizme sadakatlerini göstermek için verdikleri kurbanlardır.

Bu durumu en iyi anlatan örnek, Kore’ye ABD emperyalizminin çıkarlarını savunmak için gönderilen Türk askerleridir.

25 Temmuz 1950’de alınan kararla Kore’ye 259 subay, 395 astsubay 18 askeri memur, 4 sivil memur ve 4 bin 414 erden oluşan 5 bin 90 kişi gönderilir. Amerika’nın çıkarına yapılan bu haksız savaşta 721 asker, Kore dağlarına cansız bedenlerini bıraktılar. Ayrıca uşaklığın bedeli olarak 2.147 yaralı, 346 hasta, 234 esir ve 175 kayıp verildi.

İşbirlikçi sermaye devletinin NATO’ya girmesinin yolunu açan Kore savaşının ardından NATO üslerinin Türkiye’de kurulması da kabul edildi. Böylece Türkiye 1952’de NATO’ya girebildi.

Kore savaşının gizlediği bir başka önemli gerçek daha var. Diyetini emekçi çocuklarının hayatlarıyla ödemiş olması, bu haksız savaşın sadece görünen kısmıdır. Görünmeyen kısmında ise, emperyalizmin kirli yöntemlerinin uygulamalarla öğrenilmiş olması vardır. Türkiye burjuvazisi işgale en iğrenç yollarıyla da ortak olmuştur.

Bugün Irak’ta, Afganistan’da, Guantanamo’da olduğu gibi işgalin kirli yüzü olan işkence yöntemi Kore’de de komünistlere karşı uygulanmıştı. Tutsak düşen Kore’li ve Çin’li esirlerin üzerinde yeni sorgulama ve işkence teknikleri denenmişti. Bu işkenceli sorgulara Türk subayları da katılmaktaydı. Bu subaylar arasındaki en önemli isim, Türk Tugayı’nın en kilit birimi olan Harekât Dairesi’nin başındaki Faik Tütün’ü. 12 Mart darbesinin de önemli isimlerinden olan Faik Tütün, ABD’li eğitmenlerinden öğrendiği işkence metotlarını o ünlü Ziverbey Köşkü işkencehanelerinde hayata geçirerek nam salmıştır. 12 Mart askeri-faşist darbesinin İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı’nı yürüten Faik Tütün, darbeden 2 yıl sonra emekliye ayrıldığında, “Kadıköy’deki köşkü kontrgerilla örgütüne özel olarak hazırlattım” itirafında bulunmaktan sakınmamıştır.

Kore Savaşı’nda işkenceli sorgulara katılan bir başka işkenceci subay ise Turgut Sunalp’tir. Faik Tütün’ün yardımcılığı yapan Sunalp da Ziverbey

Köşkü işkencelerinin mimarlarından. Turgut Sunalp emekli olduktan sonra gazetelere işkenceli sorgulara katıldığını övünerek anlatır. İşinde uzmanlaşmış bir işkencecinin arsız üslubuyla işkenceli sorgulama yöntemlerinin “özel”, sorgulamaları yapanların da “özel eğitilmiş” olduğunu şöyle anlatır:

“Uygulanan sorgulama yöntemi özel bir teknik aslında. Özel olarak yetişmiş insanlardır bunlar... Bir kıza copla tecavüz edildiği iddia edilmişti. İddia eden kız da ciddi şekilde komünistti. Özur dileyerek söylüyorum, taş gibi delikanlı oğlanlar var elimizde, yirmi yaşında yirmi bir yaşında. Yani kalkıp da bir kıza bu yoldan işkence yapacaksa copa müracaat etmek ihtiyacını hisseder mi?”

Görüldüğü gibi, emperyalist işgale ortak olmanın bedelini sadece “23 sentlik askerler” hayatlarıyla ödemiyorlar. Mazlum halkların topraklarını işgal eden emperyalistler, bu kirli savaşın insanı nasıl soysuzlaştırabildiğini Turgut Sunalp örneğinde de göstermektedir. Yine bilinmektedir ki, Faik Tütün ve Turgut Sunalp gibi daha birçok işkencecinin eğitmeni ABD’li işkencecilerdir.

Ancak, bugün Irak’ta olduğu gibi işkence yapmaktan zevk alan yaratıklar haline dönüşen bu canilerin çektiydikleri “hatıra fotoğraflarını” tarih kendi albümünde toplamaktadır. İşkencecilerin gururla anlattığı o işkence anıları tarihin suç çetelesine eklenmektedir. Yani hiçbir insanlık suçu cezasız kalmayacaktır. Emperyalist-kapitalist sistem tarihin çöplüğünde layık olduğu yeri aldığı vakit, cellâtlar da hak ettikleri cezayı bulmuş olacaklardır. Bugünkü yüksek mevkileri, birilerinin suçlarını da aynı oranda yükseltmektedir.

Emperyalist işgallere “23 sentlik askerler” olarak ortak olmamak, bu haksız savaşların diyetini ödememek için emperyalistlerden de, işbirlikçilerinden de hesap sormak gerekmektedir. Emperyalist işgallere değil direnişe destek vermek, emperyalizmin suç ortağı işbirlikçilere karşı mücadeleyi yükseltmek gerekmektedir.

Dünyanın mazlum ulusları bugün emperyalist-kapitalist sisteme karşı aynı safta buluşabilirlerse, yarın aynı kardeşlik sofrasında hep birlikte

oturabilecek, özgürlük şarkılarını hep beraber söyleyebileceklerdir.

**“Yemen yolu çamurdandır,
sefertası bakırdandır,
Gemiciği olan bedel öder,
şehidimiz fakirdendir”**

Hakkâri’nin Yüksekova ilçesinde, kaza sonucu mühimmatın patlaması sonucu hayatını kaybeden askerlerden piyade Bahadır Han Solak’ın cenazesinde arkadaşlarının açtığı pankart son günlerin en önemli gündemidir. Bu kazada hayatını kaybeden dört askerden biri olan Bahadır Han Solak, Afyon Kocatepe Üniversitesi Elektrik-Elektronik Bölümü’ndeki öğrenimini yarıda bırakmış ve bir süre Tuzla tersaneler bölgesinde gemilerde çalışmıştı. Yani emekçi bir ailenin yine işçi olan tek çocuğuydu. Solak’ın cenazesinde arkadaşlarının açtığı “Yemen yolu çamurdandır, sefertası bakırdandır, gemiciği olan bedel öder, şehidimiz fakirdendir” yazılı pankart, boğulmak istenen bir tepkinin de dışı vurumuydu. Bu beklenmedik tepkiye polislerin müdahalesi ise beklendiği gibi oldu. Pankartı açanlar polis tarafından yaka paça gözaltına alındı.

Bu vesileyle Kürt halkına karşı yürütülen haksız savaşta yaşamını yitiren Türk askerlerinin sosyal statüleri yeniden gündeme gelmiş oldu. Öyle ki, asker cenazelerinin kafatasçı gösterilerinden gözlerini şöyle bir sıyırpı, meseleye biraz farklı bir pencereden bakmayı başaranların göreceği tek bir gerçek vardır. O gerçek de hayatını kaybeden askerlerin tabutlarının çıktığı evlerin, yoksul emekçi evleri olduklarıdır. Yani işçi ve emekçi çocukları, açlık ve yoksulluk sınırı altında yaşamak zorunda bırakıldıkları “vatanlarını koruma” yalanıyla, kendileri gibi yoksul bir halka karşı savaşmak zorunda bırakılmaktadırlar.

Sermaye sınıfı için bu haksız savaşta ölen emekçi çocukları da sadece bir rakamdan ibarettir. Çünkü rakam arttıkça şovenizmin zehrinin etkisi de artmaktadır. Bu da haksız düzenin dönen çarklarına güç vermektedir.

Yeri geldiğinde bu rakamlar, başka gerçeklerin üzerini örten bir perde işlevi de görmektedir. Savaş bölgesinde görev yapmış olan bir askeri psikolog, bölgedeki her on askerden yedisinin travma yaşadığını, 1990 ve 2000 yılları arasında 35 bin askerin bunalıma girdiği için çeşitli hastanelere veya rehabilitasyon merkezlerine başvurduğunu, başvuru yapmayanların ise bu sayının beş katı olduğunu dile getirmektedir. 2002 yılında mecliste verilen bir soru önergesine cevap veren dönemin Milli Savunma Bakanı Sabahhatin Çakmakoglu; 1991 ve 2001 yılları arasında TSK içinde 1248 intihar meydana geldiğini, 815’inin ölümle sonuçlandığını açıklamıştı. Tabii ki bunlar resmi rakamlar. 2001 ve 2009 tarihleri arasında kaç intihar, kaç cinayet ve kaç kişinin kazayla öldüğüne ilişkin ise resmi bir rakam yok.

Piyade er Bahadır Han Solak’ın cenazesinde arkadaşlarının açtığı bu pankart, en kör gözlelere bir kez daha göstermiştir ki, her Türk asker doğmuyor! Bugün krizin faturasını ödeyen kimlerse, bir avuç para babası zenginleştikçe kimler daha da yoksullaşıyorsa, adaletsiz vergi sisteminin altında kimler eziliyorsa, sadece onlar asker doğuyor ve savaşlara yollanıyor. Emekçilerin kanları üzerinden savaş dansı yapan haramilerse, gençlerimizin cenazelerinde sahte gözyaşı döküp, ölümlerimizi bir kez daha lekeliyorlar.

Başbakan Erdoğan “askerlik yan gelip yatma yeri değildir” diyor ama büyük oğlu Ahmet Burak Erdoğan’ın aldığı çürük raporuyla askere gitmemesi üzerine tek söz etmiyor. Diğer oğul Bilal Erdoğan da 21 günlük kısa dönem askerliğinde yan gelip yatmış, tezkereyi alıp dönmüştür. AKP’nin mitinglerinde

söylenen şarkının tersine, bu elit tabakanın, işçi ve emekçilerle birlikte aynı yolda beraber yürümedikleri bu vesileyle de görülmüştür.

1990’lı yıllarda kirli savaş doruk noktasındayken “kurşun atan da yiyen de” diyerek kana susamışlığını dışı vuran Tansu Çiller’in biricik oğlu Mert Çiller yalısının önünde askerlik yapmaktaydı. Dönemin Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş’in oğlu Serdar Güreş’in İzmir’de nasıl askerlik yaptığı da herkesin malumu!

En zenginler sıralaması için birbirleriyle kıyasıya yarışan para babalarının çocuklarının askerlik konusunda hiçbir dertlerinin olmadığı ortadadır. Hayatını kaybeden askerlerden hiç değilse birinin bir villadan cenazesinin kaldırıldığı görülmüş değildir. Bu burjuva çocuklarının askerlik yaptıkları bile şüphelidir.

Mevcut belgelere göre, paşa çocukları da paşa paşa raporlar almakta, paşaların çocuklarına yakışır askerlik yapmaktadırlar. Generallerin çoğunun çocuğu veya yakını ya ‘çürük’ raporu almış ya da hiçbiri askerliğini Ankara’nın doğusunda yapmamıştır. Her gün ölüm haberlerinin geldiği Şırnak, Şemdinli, Hakkâri, Yüksekova, Dağlica gibi bölgelere yapılan asker dağıtım listelerinde paşa yakınlarına rastlamak imkânsızdır. Paşa çocuklarının çoğu askerliğini ya Ankara’da ya Batı illerindeki beş yıldızlı orduevlerinde yapmaktadır. Büyükanıt’tan İlker Başbuğ’a, gelmiş geçmiş tüm üst rütbeli subaylara kadar böyledir. Aynı şey tüm düzen siyasetçilerinin yakınları için de geçerlidir.

Gerçeklerin böyle olmasında şaşılacak bir şey yoktur elbette. Nasıl ki burjuvazi kendi krizlerinin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yüklüyorsa, kendi sınıf çıkarına yürütülen bir savaşın tüm ezici ağırlıklığını da yine işçi ve emekçilere yüklemesi doğaldır. Kapitalist sistemin ayrıcalıklı yaptığı sınıf burjuvazidir. Bizlerle aynı hayatın zorluklarını paylaşmayanların, bizlerle aynı savaşta, aynı siperde yan yana olmaları mümkün müdür? Sırtımızdan milyarlar kazandıkları fabrikalarda nasıl ki bizlerle aynı iş kazasında hayatlarını kaybetme imkânı yoktur, aynı şekilde kardeş Kürt halkına karşı yürütülen savaşta da onların ayrıcalıklı çocuklarının can vermesi mümkün değildir.

Türk milliyetine mensup işçi ve emekçiler iyice düşünmelidir. Karşılarına düşman diye çıkarılan Kürt halkının sadece milliyeti ve dili ayırdır. Bir ulus olarak kendi tercihlerini, kendi kaderlerini özgürce belirlemek onların da en doğal hakkıdır. Gerçek eşitlik budur. Kürt halkıyla asıl büyük yakınlığımız

ise aynı sınıfa mensup olmamızdır. Çıkarlarımızı ortaklaştıran, bizleri bu temelde yan yana getirerek birleştirecek olan gerçek de budur. Ayrı uluslara mensup olsak da önemli olan aynı sınıfa mensup olmamızdır. Yani işçi ve emekçi sınıfına! Gerçek düşmanımız ise bizden gibi görünen, bizimle aynı dili konuşan, aynı ulusa mensup olmakla övünen burjuvazidir. Çünkü onlar nihayetinde mensubu oldukları sermaye sınıfının çıkarlarını savunmaktadırlar. Bu sömürü düzeni onların eseridir. Bu yüzden asla bizden biri olamazlar. Onlarla aynı safta olmamız asla mümkün değildir. Emegimizi çalan hırsızlarla çıkar birliğimizin olması imkânsızdır.

Piyade er Bahadır Han Solak bir tersane işçisidir. Askerde geçirdiği kaza sonucu ölmemiş olsaydı (ki bir çatışma esnasında ölmüş olsa bile durum değişmeyecektir) belki de tersanelerde çalışırken geçireceği bir iş kazasında hayatından olacaktı. Her iki durumda da onun ölümüne neden olan, toplumu ezen ve ezilen sınıflar olarak iki keskin kampa ayıran kapitalist sistemdir. Halkları karşı karşıya getiren de bu sistemdir.

Türk ve Kürt emekçilerini yan yana getiren ellerimizdeki nasırdır. Döktüğümüz alinterimizdir, emegimizdir. Yakılan ağıtların dili Kürtçe de, Türkçe de olsa yürek yakan ezgisi ortaktır. Bilinmelidir ki, akan kanlarımızla oluşacak kan denizinin aramıza çizeceği sınır çok daha vahim sonuçlar doğuracaktır.

Unutulmamalıdır ki, gerçek düşman Kürdistan dağlarında değil, ülkemizin en güzel yerlerindeki saraylarında yaşamakta olan haramilerdir, sınıf düşmanlarımızdır. Topraklarımızın tüm zenginliklerini emperyalist tekellere pazarlayan ve emegimizi azgınca sömürmeye devam eden de onlardır. Öfkemizin gerçek adresi de sermaye düzeni, yani kapitalizm olmalıdır.

Kardeş kavgasını durdurmanın biricik yolu sınıf kavgasını yükseltmekten geçmektedir. Çünkü Kürt ve Türk halklarının gerçek manada kardeşçe yaşayabilmesinin yegâne yolu sosyalizmdir.

Kimileri yüzlerini maskelemek için kullansa da Cahit Sıtkı Tarancı’nın o güzel şiiri elbet bir gün bu topraklarda hayat bulacaktır:

“Memleket isterim. Gök mavi, dal yeşil, tarla sarı olsun. Kuşların çiçeklerin diyarı olsun. Memleket isterim. Ne başta dert ne gönülde hasret olsun. Kardeş kavgasına bir nihayet olsun. Memleket isterim. Ne zengin fakir ne sen ben farkı olsun. Kış günü herkesin evi barkı olsun. Memleket isterim. Yaşamak, sevmek gibi gönülden olsun. Olursa bir şikâyet ölümden olsun.”

Hasta tutsaklar ölüme giderken, kontrgerillacılar tahliye ediliyor...

Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!

“Müebbetlikken idama mahkûm edildi. Hepimizin gözleri önünde. Meydanlarda çekirdek çitleyerek seyredilen eski idamlar gibi.”

Yıldırım Türker, Güler Zere’nin, yani bir devrimci tutsağın sermaye devleti tarafından ölüme yollanışını bu çarpıcı cümlelerle aktardı 20 Temmuz günü. Ve bu cümlelerle ağır bir ithamda bulundu Zere’nin ölüme gidişini kayıtsızlıkla seyredenlere...

Türker’in bu satırları yazdığı sırada ajanslara düşen iki haber vardı ki, devletin “kimin devleti” olduğunu en kör gözlerle dahi gösterecek cinsten: Bir yanda PKK’li İsmet Ablak’ın gözgöre göre gelen ölümü, diğer yanda JİTEM’in kurucusu olarak bilinen emekli Albay Arif Doğan’ın sağlık sorunları nedeniyle tahliyesi... İşte sermaye devletinin *adalet-i mahza’sı*!

Zindanlarda katletmek devlet geleneğidir!

Özellikle ‘80 faşist darbesi sonrasında devletin zindanları teslim alma politikaları nedeniyle pek çok vahşi katliam yaşandı. Saldırılarda ve saldırılara karşı verilen mücadeleler sırasında yüzlerce devrimci şehit düştü. Yeni Ceza İnfaz Yasası ve F tiplerinin ardından düzenin zindanlarından bugün yansıyan manzara da devletin katliamcı geleneğiyle uyumluluk içinde. Tecrit silahıyla teslim alınmaya çalışılan tutsaklar üzerinde mutlak bir tahakküm kurmaya çalışan sermaye devleti, kendi yasalarını dahi hiçe sayarak zindanlarda otoritesini sağlamaya çalışıyor. Toplumsal muhalefetin zayıflığından güç alarak, pervasızca “benim dediğim olur!” diyor. Faşizmin zindanlarında onlarca tutsağın ölüme mankum edilmesi, zindanları teslim alma politikasının en çarpıcı parçası durumunda.

Bugün onlarca tutsak cezaevlerinde ölümü bekliyor. Oysa sermaye devleti yıllar önce AB uyum yasaları çerçevesinde idam cezasını kaldırırken demokrasi havarisi kesilmiş, “Apo’yu asalım” söylemleri bile bizzat ırkçı parti tarafından rafa kaldırılmıştı. Ancak yasalardan idam cezasını çıkaranlar, fiili olarak hasta tutsakları ölüm cezası ile karşı karşıya bırakıyorlar. Kalemi kırmak ise kirli siciline her geçen gün yeni satırlar eklenen Adli Tıp Kurumu’na düşüyor.

Düzenin yeni celladı: Adli Tıp Kurumu

Mahkemelere bilirkişilik yapmak üzere kurulan Adli Tıp Kurumu geçmişten beri düzenin kirli işlerini yapmaya, infazların, katliamların üzerini örtmeye ve düzeni aklamaya hizmet ediyor. Kurumun adının karıştığı birkaç olay bile, Adli Tıp’ın ciddiyetini ve bilimselliğini ortaya koymaya yeterli.

Hüseyin Üzmez’in cinsel istismarda bulunduğu 15 yaşındaki B.Ç. hakkında “psikolojik olarak olaydan etkilenmediği” yönünde rapor veren kurum, Münevver Karabulut cinayetinin ardından önce iki kişiye ait sperm bulunduğunu söylüyor, sonra ise spermin kirli bir eldiven nedeniyle bir başka cesetten bulaştığını iddia ederek raporu yeniliyor. Aynı Adli Tıp, İsmailağa Camisi’nde linç edilerek öldürülen Mustafa Erdal’ın üzerindeki kan örneklerinden birinin

bir kadına ait olduğunu söylüyor, sonra kanların karıştığını duyuruyor.

“Wernicke Korsakoff” teşhisi konularak tahliye edilen devrimci tutsaklar hakkında yeni raporlar hazırlayan Adli Tıp Kurumu, bu sayede Ölüm Orucu gazilerinin yeniden tutuklanmalarını sağlıyor. Oysa hastalığın bugün için tedavi edilme şansı yok. Adli Tıp Kurumu’nun işkence maduru ve hasta onlarca tutsağa “sağlam” raporu verdiğini söylemeye gerek bile yok.

Bu kokuşmuş kurumun başındaki isimler de özenle seçiliyor. Adli Tıp Kurumu 3. İhtisas Kurulu Başkanlığı’na getirilen Nur Bilgen bu konuda manidar bir isim. Geçmişte işkence mağdurlarına ve Ölüm Orucu direnişçilerine “sağlam” raporu veren ve bu sebeple TTB tarafından 6 ay meslekten men cezasına çarptırılan Bilgen, adeta kontrgerillanın Adli Tıp ayağı. Birgen, Adalet Bakanlığı tarafından hâkim ve savcılara işkence konusunda eğitim vermek için de seçilen bir isim.

Onlarca hasta tutsak ölümü bekliyor.!

Mustafa El Elçi, Gurbet Mete, Hasan Kert, Beşir Özer, Recep Çelik, İsmet Ablak... Bu altı isim sadece son altı ay içerisinde hayatını kaybeden tutsaklara ait.

Samet Çelik, Aynur Epli, Bekir Şimşek, Erol Zavar, Gazi Dağ, Gülezar Akın, Halil Güneş, Halil Yıldız, İnayet Mete, İsmet Ayaz, Menduh Kılıç, Nizamettin Akar, Yusuf Kaplan, İzzet Turan, Mustafa Gök, Nesimi Kalkan, Rasim Aşan, Remzi Aydın ve Güler Zere... Bu isimler ise sağlık durumu gittikçe kötüleşen hasta tutsaklara ait. İkinci gruptakiler tahliye edilmedikleri her an listenin diğer tarafına katılmaya bir adım daha yaklaşıyor. Hasta tutsaklar arasında öne çıkan bir isim olan Güler Zere’nin durumu ise, devlet kurumlarının devrimcilere karşı nasıl bir pervasızlık içerisinde olduğunu göstermesi bakımından son derece önemli.

Güler Zere Malatya 1 No’lu Devlet Güvenlik Mahkemesi’nce verilen 34 yıllık ceza nedeniyle 14 yıldır cezaevinde. Elbistan E Tipi Kapalı Cezaevi’nde yken kansere yakalanan Zere’nin ağızıçi ve boynundaki yaralar nedeniyle damağı alındı ve Zere Adana Karataş Kadın Cezaevi’ne sevk edildi. Zere’nin tedavisinin cezaevi koşullarında mümkün olmadığına dair Çukurova Üniversitesi Adli Tıp Ana Bilim Dalı, Balcalı Hastanesi ve Adana Tabip Odası’nın rapor hazırlamasına rağmen Cumhuriyet Başsavcılığı tahliye talebini kabul etmedi ve Zere’yi Adli Tıp Kurumu 3. İhtisas Kurulu’na sevk etti.

Zere’nin İstanbul’a sevki de işkenceye dönüştürüldü. Zere Adana’dan İstanbul’a ring aracıyla 14 saatlik yolculuğun ardından vardı ve 15 dakikalık muayenenin ardından yeniden 14 saat yol katederek Adana’ya geri döndü. Sağlık durumu Zere gibi kritik olan bir tutsak için 28 saatlik böylesi yolculuk alenen işkence anlamına geliyor.

Ancak Savcılığın Adli Tıp Kurumu 3. İhtisas Kurulu’nda ısrarı sebepsiz değildir. Kurulun başındaki tanınmış isim tam da savcının Adana’da yazdıramadığı raporu hazırladı ve “infaza devam” dedi. Raporun ardından Adana Balcalı Araştırma Hastanesi’ne

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

götürülen Zere, burada zemin katta bulunan kadın mahkum koğuşuna alındı. Hastanede Kulak, Burun ve Boğaz Kliniği’nden Onkolojiye sevk edilen Zere, hastanenin mahkum koğuşunda yer olmaması bahane edilerek yeniden Karataş Cezaevi’ne gönderildi.

JİTEM’ciye tahliye, PKK’liye ölüm!

Devlet hasta tutsakları ölüme mahkum edip, sırayla ölmelerini seyrederken, “Ergenekon” operasyonu kapsamında tutuklanan kontrgerilla şefleri, JİTEM’ciler birbiri ardına sağlık sorunları gerekçeleriyle tahliye ediliyor. PKK’li İsmet Ablak’ın ölümü bu gerçeğin altını bir kez daha çizdi.

‘94 yılında tutuklanarak müebbet hapis cezasına çarptırılan Ablak, cezaevinde kansere yakalandı. Cilt ve mide kanseri tedavisi gören Ablak, 30 kez mide ameliyatı olmasına rağmen tahliye edilmedi ve Erzurum Araştırma Hastanesi’nin morgun yanında bulunan, güneş görmeyen, penceresi ve havalandırması bulunmayan mahkum koğuşunda tutuldu. Bir kez daha Adli Tıp Kurumu 3. İhtisas Kurulu’nun raporuna göre hareket eden savcılar, Ablak’ı ölüme mahkum etti ve İsmet Ablak 18 Temmuz günü hayatını kaybetti.

Ablak’ın ailesi Cumhurbaşkanı’na dahi başvurmasına rağmen bir sonuç alamazken, JİTEM’in kurucusu ve ikinci Ergenekon davası kapsamında tutuklu bulunan emekli Albay Arif Doğan, sağlık sorunları gerekçesi öne sürülerek aynı gün “şaiBELİ” bir biçimde tahliye edildi. Ergenekon davalarına bakan İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi, Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi’nde tedavi gördüğü iddia edilen albaya, “*kalp yetmezliği, şeker hastalığı, görme bozukluğu, yürüyememe ve anksiyete bozukluğu*” raporu verildi.

Devrimci tutsakları ölüme mahkum edenler, bugüne kadar Ergenekon davası kapsamında tutulan gazeteci Ayşe Asuman Özdemir, İP Genel Başkan Yardımcısı Ferit İlsever, emekli Orgeneral Şener Eruygur, emekli Orgeneral Hurşit Tolon, Prof. Dr. Erol Manisalı, Uludağ Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Mustafa Yurtkuran’ı tahliye ettiler.

Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!

Her tutsağın yaşadığı sağlık sorunları farklı olsa da kimlikleri ve devletten gördükleri muamele onları ortak bir paydada birleştiriyor. Bu da devletin zindan politikalarının sonuçlarını yaşıyor olmaları, devrimci kimliklerinin ve düzen karşısındaki konumlanışlarının bedelini ödemeleri. Ama devrimciler bu bedeli ödemeyi baştan beri göze alarak yola çıkıyor. Devletin katliamcı politikalarıyla uyum içindeki bu saldırılar da zindanlarda, tıpkı önceki katliamlara göğüs geren ve bu uğurda canlarını veren devrimciler gibi karşılanıyor.

Bu mücadele sırasında zindanlarda direnen devrimcilere daha fazla destek sunarak dayanışmayı yükseltmek fazlasıyla önem taşıyor. Çünkü onlar sadece hasta oldukları için değil, herşeyden önce devrimci oldukları için özgür kalmayı hak ediyorlar.

Onlarca tutsak cezaevinde ölümü bekliyor!

“Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!”

İsmet Ablak cezaevinde önceki gün öldü. Güler Zere'nin durumu ise kritik. Cezaevlerinde onlar gibi tedavisi dışarıda yapılması gereken onlarca tutsak var.

Cilt kanserine yakalanan, ayrıca midesindeki rahatsızlık nedeniyle 30 kez ameliyat geçiren buna karşın tahliye edilmeyip hastanenin ‘mahkûm koğu’nda tutulan İsmet Ablak öldü. Adli Tıp 3. İhtisas Kurulu’nun “infazını hastanede tamamlasın” dediği ağız kanseri Güler Zere’nin sağlığıysa giderek kötüye gidiyor.

Çağdaş Hukukçular Derneği cezaevlerinde durumları giderek kötüleşenlerin raporunu hazırladı:

Samet Çelik: Buca Kırıklar 2 Nolu F Tipi Cezaevi’nde. Kan kanseri.

Aynur Epli: Bağırsak kanseri nedeniyle Diyarbakır’da tedavi görüyor.

Bekir Şimşek: Edirne F Tipi Cezaevi’nde hükümlü. Wernicke Korsakoff hastası. Adli Tıp 3. İhtisas Dairesi hastanede infazının devam edebileceğine ilişkin rapor verdi.

Erol Zavar: Sincan 1 Nolu F Tipi Cezaevi’nde. Mesane kanseri. 30’a yakın tıbbi müdahale ve ameliyat geçirdi. Cezaevindeyken başlayan migren ve safra kesesi ağrıları, daha önce geçirdiği tüberküloz, gözaltı sırasında gördüğü işkenceler ile dizlerinde oluşan menüsküs bunların en başta gelenleri. Mart 2007’de safra kesesi alındı.

Gazi Dağ: Antalya E Tipi Cezaevi’nde. Belden aşağısı felçli, iyileşme şansı bulunmuyor.

Gülezar Akın: Adıyaman E Tipi Cezaevi’nde. Hipofiz bezi tümörü var. Üç yıldır tedavi oluyor. Yumurtalıklarda kist, belde fitik, yırtılma ve düzleşme ayrıca mide ülseri var.

Halil Güneş: Diyarbakır D Tipi Cezaevi’nde. Kemik kanseri.

Halil Yıldız: Antalya L Tipi Kapalı Cezaevi’nde. 82 yaşında. Cezaevindeki arkadaşlarının yardımı olmadan yaşamını sürdürüyor.

İnayet Mete: Siirt E Tipi Kapalı Cezaevi’nde. Kısa bir süre önce kalp ameliyatı geçirdi, sık sık kriz geçiriyor, ayrıca siroz hastası. Sinir tahribatı, damar tıkanıklığı ve bel fitiğinden mustarip. Dönem dönem vücudunun her tarafında derin yaralar açılıyor.

İsmet Ayaz: Adıyaman E Tipi Kapalı Cezaevi’nde. Çölyak hastası ve bedeni 10 yaşında çocuk gibi.

Menduh Kılıç: Buca Kırıklar F Tipi Cezaevi’nde. Ağır siroz hastası.

Nizamettin Akar: Muş E Tipi Cezaevi’nde. Gırtlak kanseri. Sağlık durumu nedeniyle Muş Devlet Hastanesi’nden önce Van’a oradan da Ankara Numune Hastanesi’ne sevk edildi. Mevcut koşulları hapishanede kalarak tedavi olmasına imkân vermemektedir yönündeki raporuna rağmen, içeride.

Yusuf Kaplan: Elazığ E Tipi Kapalı Cezaevi’nde. 85 yaşında, vücudunun yüzde 79’u felçli. Kaplan’ın kalp yetmezliğinden koroner arter hastalığına, görme sorunundan solunum sistemi rahatsızlığına kadar birçok hastalığı bulunduğu, vücudunun yüzde 79’unu kullanamaz olduğuna dair raporu var.

İzzet Turan: Diyarbakır D Tipi Cezaevi’nde. Mide ülseri, kemik erimesi, böbrek yetmezliği, bel fitiği var.

Mustafa Gök: Sincan 1 Nolu F Tipi Cezaevi’nde. Wernicke Korsakoff hastası. Uzun süre tedavi gördükten sonra tekrar hapishaneye gönderildi.

Nesimi Kalkan: Mersin Silifke M tipi cezaevinde.

Çölyak hastalığı nedeniyle hiçbir ihtiyacını tek başına karşılayamaz hale geldi.

Rasim Aşan: Adana Kürkçüler F Tipi Cezaevi’nde. Mide ülseri var, Hepatit B ve sinir hastası. Yakınlarını bile tanıyamaz halde.

Remzi Aydın: Tekerlekli sandalyeye mahkûm. 9.5 yıldır cezaevinde. Şu an Kocaeli 1 No’lu F Tipi Cezaevi’nde. 20 Şubat 2007 tarihli AİHM kararında “Tutukluluk süresi makul süreyi aşmıştır” denildi.

Bu yılın ilk altı ayında, altı tutsak (Mehmet Elçi, Gurbet Mete, Hasan Kert, Beşir Özer, Recep Çelik ve İsmet Ablak) cezaevlerinde yaşamını yitirdi.

Sermaye devleti, kontrgerilla elemanlarını şaibeli sağlık raporlarıyla birer ikişer salıverirken, ağır sağlık sorunlarıyla boğuşan tutsakları açıkça ölüme terk ediyor. Yaşananlar, sermaye devletinin hukukunun gerçek niteliğini tüm açıklığı ile gözler önüne seriyor!

Güler Zere'ye özgürlük!"

ÇHD'den suç duyurusu: “Güler Zere yaşasın!”

ÇHD İstanbul Şubesi, Adli Tıp raporuna rağmen kanser hastası Güler Zere’yi tahliye etmeyen Elbistan Cumhuriyet Savcısı ile Güler Zere’ye “hastanenin mahkum koğuşunda kalabilir” raporu veren Adli Tıp Kurumu 3. İhtisas Başkanı Nur Birgen hakkında 17 Temmuz günü Sultanahmet Adliyesi’nden suç duyurusunda bulundu.

“Güler Zere yaşasın!” pankartının açıldığı eylemde, Zere’nin tahliyesinin siyasi kimliği nedeniyle engellendiği ifade edildi. Çukurova Üniversitesi Adli Tıp Bilim Dalı Başkanlığı’nın, Güler Zere hakkında verdiği “hapishanede kalamaz” raporlarına rağmen, Elbitan C. Savcısı’nın ve Adli Tıp Kurumu 3. İhtisas Başkanlığı’nın, raporları görmezden gelerek adam öldürmeye teşebbüs suçunu işlediği belirtildi. Raporu hazırlayan Adli Tıp Kurumu 3. İhtisas Başkanı Nur Birgen’in kirli geçmişi ile ilgili bilgi verildi:

* Birgen, Ergenekon sanığı Özel Harekat Daire eski Başkanı İbrahim Şahin Susurluk davasından hüküm giydiğinde, “sürekli hastalığı var” raporunu vererek af yolunu açtı.

* Wernicke-Korsakof Sendromuna yakalandığı için tahliye edilen 16 tutuklu ve hükümlüye, “cezaevinde yaşamını sürdürebilir” raporu vererek, onların yeniden cezaevine gönderilmesine yol açtı.

* 3 kişiye birbiriyle çelişen raporlar verdiği için ceza aldı.

* ‘95 yılında gözaltında işkenceye uğrayan gençlere “sağlam” raporu verdi.

* 23 Eylül 2007’de Adana’da evlerinin 3. katından düşen ve felç olan Emrah Alişan hakkında verdiği “cezaevinde kalabilir” raporu yüzünden Alişan hala içerde.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İstanbul’da “Zere’ye özgürlük!” eylemleri

Devrimci Alevi Komitesi ve Halk Cephesi, Güler Zere’nin serbest bırakılması için 20 Temmuz günü İstanbul’da ayrı eylemler gerçekleştirdi.

İlk eylemi Taksim tramvay durağında Devrimci Alevi Komitesi gerçekleştirirdi. Eylemde, “Adli Tıp Güler Zere’yi ölüme mahkum etti. Güler Zere’nin katledilmesine izin vermeyeceğiz / Devrimci Alevi Komitesi” pankartı taşındı.

Basın açıklamasında, hazırlanan raporun, akla, tıp bilimine ve vicdana aykırı olduğu, bu kararın Zere’nin hapishanede ölmesi anlamına geldiği ve raporun 5 dakikalık bir muayeneden sonra verildiği vurgulandı.

Halk Cephesi’nin, “Hapishanelerde tecrit sürüyor, Kanser hastası Güler Zere serbest bırakılsın / Halk Cephesi” pankartını açtığı basın açıklamasında ise, Adli Tıp’ın aldığı bu kararla kendi yasalarını çiğnediği ifade edildi. Güler Zere’nin devrimci olduğu için tahliye edilmediği, JİTEM şeflerinin “ağır hasta” olmamalarına rağmen tahliye edildikleri söylendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ankara’da Zere için eylem

TAYAD’lı Aileler Güler Zere’nin serbest bırakılması talebiyle Yüksel Caddesi’nde basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, İstanbul Adli Tıp Kurumu’nun verdiği rapor eleştirilerek, bu kararın siyasi bir karar olduğu belirtildi. AKP iktidarına seslenilerek, “Yasaları uygulayın. Güler Zere ve tüm hasta tutuklular serbest bırakılsın!” denildi. Açıklamanın sonunda Adalet Bakanlığı’nı arayıp Zere’nin tahliye edilmesi talebinde bulunma çağrısı yapılarak, bakanlığa ait telefon numaraları verildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Entes direnişi günlüğünden...

Direnin 69. günü...

Direnin 69. gününde TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı ve yöneticileri direnişi ziyaret ettiler.

(...) Parot işçisi de aynı şekilde belli aralıklarla yanıma gelip sohbet etmeyi, halimi hatırımı sormayı ihmal etmiyor. Direnişe ilginin her geçen gün artması umut verici. (...)

Direnin 68. günü...

Bugün Entes Elektronik önündeki direniş alanında beklerken öğle yemeğiyle birlikte yanıma gelen OSİM-DER'li arkadaşım yemekle beraber bir de haber getirmişti. Haber ise tekstil firmalarında çokça rastlanan patronun işçilerin parasını ödemedi makinaları alıp kaçmasıydı.(...)

Direnin 66. günü...

Taksim'de ATV-Sabah eylemine katıldım. Türkiye Gazeteciler Sendikası'nın ATV-Sabah'taki üye sayısı azaldığı gerekçesiyle grevin mahkeme kararıyla 154. gününde durdurulması eylemin ana konusuydu. "Karara uymak zorundayız" diyen grevciler işyeri önünde bekleyişlerini sürdürmeyecekler. Ama eylemliklerine devam edeceklerini duyurdular. Sayı olarak azlığı gözlenen eylemin coşkusuzluğu da dikkatimi çekti.

Direnin 65. günü...

Bugün öğle saatlerinde Emekçi Kadın Komisyonları, DESA'da 352 gün direnen ve kazanan Emine Arslan, DHF Kadın Komisyonları (Demokratik Kadın Hareketi), Eğitim-Sen 2 No'lu Şube Sekreteri Dünya Ermem ve Sinter Metal işçileri sloganlar eşliğinde Entes fabrikası önüne geldiler. Çevredeki diğer fabrikalardan işçilerin dayanışmayı görüp umutlandıkları gözlerinden okunuyordu. (...)

Entes'teki etkinliğin ardından "Meha'da kazandık, Sinter'de kazanacağız!" sloganları eşliğinde Sinter Metal fabrikasına geçtik. Emine Arslan ve Sinter işçileri ile sohbet gerçekleştirdik.

Direnin 64. günü...

15 Temmuz günü Sabra Tekstil patronunun silahlı saldırısının ardından tutuklanan devrimcilerin ilk duruşmaları görüldü. Ben de direniş güncemde yazdığım gibi Büyükçekmece Adliyesi önündeydim. Ring araçları geldiğinde aracın o küçük penceresinden zafer işaretleri belirdi. Sloganlarımızı gür bir sesle atıyor, yumruklarımızı daha sert sıkıyorduk. Yine arkadaşlarımızın gülüşlerini, gözlerinin içindeki parıltıyı görmek sevince boğuyordu.

Sloganlar eşliğinde dik, kararlı ve inançlı bir şekilde araçtan indiler.

Elleri kelepçeli vaziyetteyken zafer işareti yaptılar. Onlar mahkeme salonuna alındı. Bizler basın açıklamamızı oldukça coşkulu ve gür sloganlarımızla gerçekleştirdik. Ardından tutuksuz yargılanacaklarını öğrendik. Büyük bir sevinçle tekrar sloganlarımızı haykırarak adliyeden ayrıldık. (...)

**Entes direnişicisi
Gülistan Kobatan**

Entes direnişiyle dayanışma etkinliklerinden...

"Gülistan Kobatan yalnız değildir!"

Entes ile dayanışma etkinliği...

İstanbul Emekçi Kadın Komisyonları, 17 Temmuz günü, Gülistan Kobatan'la dayanışma etkinliği gerçekleştirdi.

İMES A Kapısı önünde bir araya gelen EKK, Emine Arslan, DHF Kadın Komisyonları (Demokratik Kadın Hareketi) ve Eğitim-Sen 2 No'lu Şube Sekreteri Dünya Emrem, Sinter Metal işçileriyle C Kapısı'nda buluşarak buradan sloganlar eşliğinde yürüyüş gerçekleştirdiler. Kolluk güçleri çeşitli bahanelerle eylemi engellemeye çalıştı fakat bu çabalar boşa çıkarıldı.

"Direnen Entes işçisi kadın işçilere yol gösteriyor! Gülistan Kobatan yalnız değildir! / Emekçi Kadın Komisyonları" ozalitinin açıldığı yürüyüş sonrasında Kobatan'ın yanına gelindi. EKK adına yapılan konuşmada, EKK olarak Entes direnişini tüm sanayi bölgesine yaymak için mücadele edecekleri belirtildi. Krizin ilk günlerinden itibaren işten atmalara karşı fabrika önlerini terk etmeme şiarını yükselttikleri hatırlatılarak, Kobatan'ın bu şiarı yanıt verdiğini söyledi. Emine Arslan'ın ve Kobatan'ın emekçi kadınlara yol gösterdiği ifade edilerek tüm işçi ve emekçi kadınlar mücadeleye çağrıldı.

Ardından Emine Arslan bir konuşma yaparak, "Biz onurumuzla direnenek DESA'da kazandık" dedi ve Kobatan'a onuruyla sabretmesini söyledi.

Sinter Metal direnişinden Lale Balta ise Sinter direnişinden ve mahkeme sürecinden söz etti, direnişin dönüştürücü önemini vurguladı.

DHF Kadın Komisyonu adına Melek Aşkın, direnen kadınların emeklerine daha çok sahip çıktıklarını söyleyerek, tüm emekçi kadınları Kobatan ile dayanışmaya çağırdı.

Sabra Tekstil'de tutuklanan 4 BDSP'liden birisi olan Melek Can, "Tutuklanmamız bizi yıldıramadı. Biz yine buradayız ve burada olmaya devam edeceğiz." dedi.

Eğitim-Sen 2 No'lu Şube Sekreteri Dünya Ermem KESK'e yönelik saldırıların Sabra'da yaşanan saldırılardan ve işte atma saldırılarından bağımsız olmadığını söyledi. Kobatan'ın direnişini selamladı.

Mücadele yolunu seçen bir kadın işçi olarak iki hafta önce ailesinin baskısına maruz kalan Sevinç Biber de kadınların ancak mücadele ederek özgürleşeceğini vurguladı.

Yapılan konuşmaların ardından EKK ve Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi tarafından şiir dinletileri sunuldu. Çekilen halayların ardından ziyaret

sona erdi.

Etkinliğin ardından Sinter Metal direnişine ziyaret gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Entes ile dayanışmamız sürüyor!

Gülistan Kobatan ile dayanışmak için başlattığımız kampanyanın ikinci ayağı olan masa açma faaliyetini 17 Temmuz günü bitirmiş bulunuyoruz. 6-17 Temmuz günleri arasında "Entes direnişiyle dayanışma güncesi" adlı defter açıp işçi ve emekçilerin duygu ve düşüncelerini bu deftere yazmalarını istemiştik. Bu süreçte, MHP'lisinden CHP'lisine kadar konuşma fırsatı bulduğumuz herkes bu direnişi desteklediğini ifade etti.

Faaliyetimiz sırasında yapılan ajitasyon konuşmaları ve bildirilerimizle Entes direnişinin sesini Çiğli ve Karşıyaka'da duyurduk. İşçi ve emekçiler, kadın işçi olmasından kaynaklı ve tek başına direnme cesareti göstermesinden dolayı Kobatan'a saygı duyduklarını ve herkesin bu tavrı göstermesi gerektiğini ifade etti. Hazırlamış olduğumuz Gülistan ile dayanışma kartlarını yaygın bir biçimde kullandık. Çiğli ve Karşıyaka'da 3500 civarı bildiri dağıttık. İşçi ve emekçi dostlarımızın evlerini ziyaret edip Entes direnişini anlattık ve destek istedik.

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Kadın Komisyonu

Kobatan'a tekstil işçilerinin desteği sürüyor

Gülistan Kobatan'ın sesini İzmir'deki işçi ve emekçilere duyurmak için bu hafta da Konak ve Buca'daki dayanışma masasını açmaya devam ettik.

İşçi ve emekçilere dayanışma çağrısında bulunarak ajitasyon konuşmaları eşliğinde bildirilerimizi dağıttık. Topladığımız dayanışma mesajlarına beklediğimizden yoğun ilgi vardı.

Konak'taki faaliyetimiz sırasında güvenlik şube ekipleri masamıza müdahale etmeye çalıştı. Masamızı kapatmayacağımızı ifade ettik. Bu kararlı duruşumuz ve çevredeki emekçilerin sahiplenmesiyle saldırıyı boşa düşürdük.

Çalışmalarımızı, çoğunluğunu tekstil işçilerinin oluşturacağı ve işçi dostlarımızla yapacağımız kahvaltıda Gülistan'la dayanışmayı nasıl büyüteceğimizi tartışarak derinleştireceğiz.

Tekstil İşçileri Bülteni çalışanları

İşçi ve emekçi hareketinden...

Sağlık çalışanları meslek ve gelecek güvencesi istiyor!

İstanbul Tabip Odası, SES Şişli Şube ve Türk Sağlık-Sen, Şişli Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi işyeri temsilcilikleri, 21 Temmuz günü, sağlık sisteminde yaşanan sorunlara ve sağlık çalışanlarına yönelik artan saldırı ve şiddete ilişkin bir basın açıklaması gerçekleştirerek, “Artık hedef tahtası olmak istemiyoruz! Güvenli ortamda güvenceli çalışmak istiyoruz!” dediler.

Şişli Etfal Hastanesi Konferans Salonu önünde gerçekleşen eylemde basın açıklamasını SES Şişli Şubesi Eğitim Sekreteri gerçekleştirdi. Açıklamada, kamu sağlık hizmetlerini geliştirmek ve sorunları çözmek yerine, ticaret konusu haline getiren, yaşanan sorunların nedeni olarak sağlık ve sosyal hizmet çalışanlarını gösteren, SSGSS Yasası ile tüm sağlık ve sosyal hizmet çalışanlarını halkın hedefi haline getiren politikaların terk edilmediği ve bu politikaların temsilcilerinin ülkeyi yönetmeye devam ettiği sürece bu saldırıların ne ilk ne de son olacağı vurgulandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eskişehir’de sağlık emekçilerinden eylem

Sağlık emekçileri 17 Temmuz günü Eskişehir’de gerçekleştirdikleri eylemle Sağlıkta Dönüşüm Programı’nı protesto etti. Hamam Yolu Yediler Parkı’ndan başlayan yürüyüş alkış ve sloganlarla İl Sağlık Müdürlüğü önüne kadar devam etti. Yürüyüş boyunca ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Konuşmalarda sık sık işçilerin, emekçilerin, yoksulların ve işsizlerin sağlık hakkının ellerinden alınmaya çalışılmasına karşı yürüdüğü vurgusu yapıldı. İl Sağlık Müdürlüğü önüne gelindiğinde SES Eskişehir Şube Başkanı kısa bir konuşma yaptı. Ardından Eskişehir Tabip Odası Başkanı tarafından basın açıklaması okundu.

Basın açıklamasında ve konuşmalarda, sağlıkta dönüşümün aslında ölüm demek olduğu, devlet hastanelerinin kapatılıp yerine özel hastanelerin yaygınlaştırılacağı, işçi ve emekçilerin, yoksulların ve işsizlerin sağlık hakkından yararlanamayacakları, kayıt parası vermeden muayene olamayacakları söylendi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Kadıköy’de mücadele sürüyor!

Ataşehir ve Kadıköy Belediyeleri’nin Mart ayından bu yana işçi alacaklarını kendi aralarında çözüme kavuşturamaması, sorunun çözümü konusunda adım atmama tutumu devam ederken, işçiler de ödenmeyen alacakları için eylemlerine devam ediyorlar.

DİSK’e bağlı Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube üyesi Ataşehir Belediye işçileri 17 Temmuz günü alacakları için yine eylemdeydiler. Ödenmeyen sosyal haklarını icra yoluyla tahsil etmek amacıyla Hasanpaşa’da bulunan Kadıköy Adliyesi İcra Müdürlüğü’ne yürüyen işçiler avukatları aracılığı ile icra işlemlerini başlattılar.

Belediye binası önünde açıklama yapan Genel-İş Sendikası 1 Nolu Şube Başkanı Şahan İlseven, sorunların hep diyalog yoluyla çözülmesinden yana olduklarını ve Kadıköy Belediyesi yönetiminden sorunun çözümü için bir şeyler yapmasını beklediklerini söyledi.

Belediye işçileri yapılan açıklamanın ardından pankart ve dövizleriyle Hasanpaşa’da bulunan Kadıköy Adliyesi önüne kadar yürüdüler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

17 Temmuz 2009 / Kadıköy

Emekli-Sen sadaka zammını protesto etti

DİSK’e bağlı Emekli-Sen İstanbul Şubeleri 17 Temmuz günü gerçekleştirdikleri eylemle, emekli aylıklarına yapılan sadaka zammına karşı AKP hükümetini protesto etti.

Saat 11.00’de Mısır Çarşısı önünde toplanan Emekli-Sen İstanbul Şubeleri üyesi emekliler sloganlarla Sirkeci Postanesi önüne yürüdüler. CHP milletvekili Mehmet Sevigen’in de katıldığı eyleme, CHP İlçe Başkanlıkları destek verdi.

Sirkeci Postanesi önüne gelindiğinde burada basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamayı Emekli-Sen Kadıköy Şube Başkanı Yalçın Vural gerçekleştirdi. Açıklamada, yıllardır uygulanan uluslararası sermaye programlarının ve yaşanmakta olan ekonomik krizin neden olduğu sorunların emeklilerin yaşamını günden güne çekilmez bir hale getirdiği vurgulandı. Enflasyon düştüğü gerekçesiyle 2009 yılı ikinci altı ayı için yapılan %1.83 zammın emeklilerin zorlu yaşam şartlarını hiçbir şekilde değiştiremeyeceği belirtildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Trabzon’da SES eylemi

Trabzon Devlet Hastanesi’nde bazı bölümlerin kapatılmasına karşı KESK’e bağlı Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Trabzon Şubesi tarafından başlatılan imza kampanyası 16 Temmuz günü gerçekleştirilen eylemle son buldu.

Basın açıklamasında, Trabzon Devlet Hastanesi’nde yenidoğan ünitesinin kapatılmasıyla bebek ölümlerinde artış yaşandığı ve hastanenin

ATV-Sabah grevi durduruldu!

13 Şubat 2009 tarihinde başlayan ve 154. gününde İstanbul 2. İş Mahkemesi’nin kararıyla durdurulan ATV-Sabah grevindeki gelişmeler, grevci basın emekçilerinin her Cumartesi günü Taksim Tramvay Durağı’nda gerçekleştirdikleri basın açıklamasıyla kamuoyuyla paylaşıldı.

Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) üye ve yöneticilerinin yanısıra Genç-Sen’liler ve Entes direnişçisi Gülistan Kobatan’ın da destek verdiği eylemde, grevin yasaklanmasına gerekçe olarak gösterilen “sendika üye sayısındaki azalma”nın gerçeği yansıtmadığı ifade edildi.

Basın açıklamasını okuyan TGS Genel Başkan Yardımcısı Yıldırım Boran, mahkemenin verdiği kararı temyize götüreceklerini belirtti. Kararın sadece İstanbul ve Ankara’daki üç işyerini kapsadığını belirten Boran, 3 Temmuz 2009 tarihinde Antalya, İzmir, Adana, Diyarbakır, Bursa ve Trabzon’da asılan grev pankartlarının kaldırılmayacağını sözlerine ekledi. ATV-Sabah grevcilerinin mahkeme süreci sonuçlanana kadar işbaşı yapamayacağı belirtildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: www.kizilbayrak.org

tamamen kapatılması ile emekçilerin sağlık haklarının gaspedileceği ifade edildi. Tüm bu uygulamaların ülke genelinde yaşanan sağlıkta özelleştirme saldırısının bir parçası olduğuna değinildi. Eylemin sonunda imzalar Sağlık Bakanlığı'na gönderildi.

Kızıl Bayrak / Trabzon

Sinter Metal'e dayanışma ziyareti

IG Metal Sendikası, Sırbistan Sanayi Sendikası, DGB Sendikası ve DİSK'e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası temsilcileri ile Bochum Üniversitesi profesörü, 16 Temmuz günü Sinter Metal işçilerine dayanışma ziyaretinde bulundu.

İMES B Kapısı önünde buluşularak sloganlarla direniş yerine yürüdü. Burada BMİS Genel Sekreteri Selçuk Göktaş bir konuşma yaptı Ardından IG Metal Sendikası yöneticisi sözü aldı. Yapılan konuşmada şunlar söylendi:

“Burada ana sendikal haklar ayaklar altında çiğneniyor. Bundan daha kötüsü, Türk mahkemelerinin

vermiş olduğu kararı da çiğniyorlar. Bu ahlaksızlıktır. Biz bunu asla kabul etmeyeceğiz. Buradaki direnişin fotoğraflarını Avrupa'daki metal sendikalarına da göndereceğiz. BMW işçilerini burada olanlar konusunda bilgilendireceğiz. Çünkü BMW parçalarının burada üretildiğini biliyoruz.” Konuşmada sık sık enternasyonal dayanışmanın önemine vurgu yapıldı.

Sırbistan Sanayi Sendikası adına yapılan konuşmada ise şu ifadeler yer verildi: *“Sizin vermiş olduğunuz mücadele esasında bütün dünya işçilerinin verdiği mücadelenin bir parçasıdır. Bu yüzden Sırbistan işçileri de sizin yanınızdadır.”*

ÜİD-DER, OSİM-DER, Marksist Bakış ve Genç-Sen'in de destek verdiği ziyaret çekilen halaylarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

KESK bordro yaktı

KESK'e bağlı sendikaların üyeleri kamu emekçilerine yapılan sefalet zammını 15 Temmuz

günü gerçekleştirdiği eylemlerle protesto etti ve TİS talebini dile getirdi.

Ankara'da Kızılay'da toplanan kamu emekçileri, alkışlar ve ıslıklar eşliğinde basın açıklaması gerçekleştirdi. KESK'e bağlı sendikaların üyelerine ve kamuoyuna seslenen KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek, TİS hakkını kullanmak için kararlı olduklarını göstermek için bordralarını yaktıklarını söyledi.

Açıklamada, toplu görüşmelerde figüran olarak yer alan taşeron kamu sendikalarına da seslenildi. Hükümete toplu görüşme aldatmacasını terketme çağrısı yapıldı. Kamu emekçileri İstanbul'da İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde eylem yaparken, Adana ve Mersin'de de eylemler gerçekleştirdiler.

Kayseri'de işten atma saldırısı

Kayseri'de bulunan Arslan Temizlik şirketinde çalışan 35 işçi, 16 Temmuz günü hiçbir gerekçe gösterilmeksizin işten atıldı. Kapı önüne konan temizlik işçileri şirket önünde bekleyişe geçtiler. İşçilerin 1 ay ile 8 ay arasında değişen maaşları ödenmediği gibi, sigortaları da yapılmamış bulunuyor. İşçiler temizlik işçisi olarak işe başlatılmalarına rağmen, ağır yük taşıma işlerinde de çalışmaya zorlandıklarını belirtiyorlar.

Kayseri BDSP, firma önünde bekleyen işçilere yönelik bir ziyaret gerçekleştirdi. İşçilerin mücadelesine destek olunacağını belirttiği açıklamada, tüm Türkiye'de olduğu gibi Kayseri'de de, patronların krizin faturasını işten çıkarma saldırısıyla işçilere ödetmek için çabaladıkları, son dört ay içinde Kayseri'de 40 bin işçinin işten atılmasının bu durumun en açık kanıtı olduğu söylendi.

BDSP'nin ziyaretinin ardından yerel ve ulusal basın da olay yerine geldi. İşçilerin basınla görüşme yapmalarını engellemek isteyen patronun adamları işçileri içeri kilitledi.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Emekçiler belediyeye yürüdü

Kocaeli'nin Gebze ilçesine bağlı Cumhuriyet ve Adem Yavuz Mahallesi'nde oturan emekçiler 17 Temmuz günü yıkımlara karşı Büyükşehir Belediye binası önüne yürüdüler. Yürüyüşe Arızlı Irak Kalıcı Konutları depremzedeleri de destek verdi. Büyükşehir önüne gelindiğinde mahalle emekçilerinin topladığı itiraz dilekçeleri verildi. Dilekçeler verildikten sonra Adem Yavuz ve Cumhuriyet Mahalleleri Kalkındırma ve Güzelleştirme Derneği yöneticileri ile Kocaeli Büyükşehir Belediye Başkanı İbrahim Karaosmanoğlu bir görüşme yaptı. Dernek yöneticilerinin içeride görüşme yaptığı sırada mahalle emekçileri dışarıda coşkulu bir şekilde sloganlarına devam etti.

Görüşme sonrasında açıklama yapan dernek yöneticileri şunları söyledi: *“Başkanla görüştük. Bizlerin istemediği bir şeyi yapmayacaklarını söyledi. Ben felaket tellallığı yapmıyorum. Ancak bizim yerimize bundan sonra da göz dikenler olacaktır. Çünkü bizleri oralara o manzaraya layık görmüyorlar. Ama bizler iki mahallenin sakinleri olarak kendi yerlerimizi kimselere vermemek için mücadeleye devam edeceğiz (...) Biz yine de güvenmiyoruz, bugün yıkımayacak olsalar bile daha sonra muhakkak geleceklerdir.”*

Açıklamanın ardından Gebzeli emekçiler belediye binası önünden Kocaeli merkezine doğru yürüyüşe geçti.

Yürüyüş esnasında esnaf ve Kocaeli halkı da alkışlarla eyleme destek verdi. Yürüyüşe yaklaşık 500 emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak / Kocaeli

Tokat'ta vişne protestosu

Tokat'ta BDSP, EMEP, ÖDP ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin oluşturduğu “Krize, İşsizliğe, Yoksulluğa Karşı Mücadele İnisiyatifi”, üretici köylülere dağıttığı vişne fidanlarıyla köylüleri kendisine bağımlı hale getiren DİMES'i 18 Temmuz günü protesto etti.

Vişne alım fiyatlarını bir önceki senenin yarı fiyatına düşüren DİMES'i protesto eden inisiyatif bileşenleri, basın açıklaması öncesinde Tokat'ın köylerinde ve şehir merkezinde bildiri dağıtımları gerçekleştirdi.

Köylere yapılan çağrılarda emekçiler basın açıklamasına davet edilirken, üretici köylülerle toplantılar yapıldı. “TAMEK, DİMES, MEYSU elini vişnemizden çek!” sloganının atıldığı açıklamada, çiftçilerin tüccar ve tefecilere teslim edildiği, tarımda maliyet artışına rağmen ürünlerin fiyatının düşürüldüğü ancak marketlerde bu ürünlerin oldukça pahalıya satıldığı belirtildi.

Kızıl Bayrak / Tokat

İMES'te bildiri dağıtımına polis müdahalesi

Dudullu'da bulunan İMES A Kapısı önünde “Kölelik yasasını parçalamak için mücadeleye!” başlıklı bildirimleri işçilere ulaştırmaya çalışan BDSP çalışanları 20 Temmuz günü polisin engellemesiyle karşılaştı.

“Şikayet var, işçilere zorla veriyormuşsunuz” gibi asılsız bahanelerle BDSP çalışanlarını gözaltına almaya çalışan kolluk güçleri bildiri dağıtımını engellemeye çalıştı. Polis uzun bir süre bildiri dağıtımının yapılabilmesi için özel izin belgesi olması gerektiğini ve bildirimlerin yasal olmadığını iddia ederek bir arkadaşımızı zorla polis aracına bindirmek istedi.

Bu sırada çevredeki işçiler de olaya tepki gösterdiler. BDSP çalışanlarıyla yaptıkları konuşmalarda polislerin bu yaptığının keyfi bir tutum olduğunu, asıl dertlerinin çalışmayı engellemek olduğunu bildiklerini ifade ettiler.

BDSP'liler aldıkları tutumla kolluk kuvvetlerinin çabalarını boşa düşürdüler, bildirimleri işçilere ulaştırdılar. Kolluk güçleri ise yine, güvenlik büroyla görüştüklerini, bu bildirimlerin yasal olmadığını iddia ederek yarın yine geleceklerini ve izin belgesi olmadığı taktirde bildiri dağıtımını engelleyeceklerini ifade ettiler.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Beşeli ile kriz

Temel sorun, sınıfı kuşatma program ve

- Kapitalist sistem çok boyutlu bir kriz yaşıyor. Türkiye’yi de etkisi altına alan derin bir kriz süreci bu. Sızce kapitalist krizin işçi sınıfına, onun mücadelesine ve örgütlenmesine etkisi nedir?

Kişisel olarak kapitalist sistemin krizinin, kapitalist sistemin işleyişinden ayrılmaması gerektiğini düşünüyorum. Doğal olarak krizi, onunla birlikte ve içsel olan, daha sık aralıklarla kendini göstermeye başlayan bir süreç olarak değerlendirmek gerekiyor. Krizin işçilere etkisi diye ayrı bir alan bence yok. Kapitalizmin işçilere etkisi diye bir alan var. Esas tartışılması gerekenin, güncel bir tanımlama yapacak olursak, kapitalizmin işçilere “ben sizi artık sömüremiyorum. Sömürmemin faydası yok çünkü benim açımdan sizin bir değeriniz yok.” dediği bir sürecin yaşandığıdır (aslında bu kapitalizmin yok olması sürecinin kendisi ve kapitalizm bunu dediği andan itibaren kendi varlık koşulunu ortadan kaldırmış olacaktır). Ve sistemin kendi iç işleyişinde bizzat bunun tekil olarak ülkelerde daha yaygın ya da daha dar biçimde sürekli görülen bir durum olduğu ifade edilebilir. Kapitalizmin krizi aslında onun esas işleyişini ve temel çelişkisini ortaya koyan anlık bir durumdur.

Bundan, kapitalizmi anlayabilmek ve bilinçlenmek açısından faydalanmak gerekiyor. Ama özel bir durum değildir, çünkü kapitalizmin kendisi böyle işler. Ve krizinin içerisinde kendi sonunu da gösterir. Sonuç olarak kendi krizinin içerisinde kendiliğinden boğulup gideceği gibi bir beklenti söz konusu olamaz. Önemli olan kapitalizmin kendi göstermiş olduğu sonu (ben sizi artık sömüremiyorum) dediğinde, genel işçi sınıfı refleksi tüm dünyada olduğu gibi bizim ülkemizde de “beni sömürmeye devam et” üzerine kurulu. Bu böyle olduğu sürece kapitalizm krizlerini aşmaya devam edecek. İşçi sınıfı, kapitalist sistemin ve bu sömürü çarkının işleyişine karşı alternatif bir dünyayı veya toplumu kurgulayamadığı, sömürünün kaçınılmaz ve her koşulda devam etmesi gerektiğini düşündüğü (kapitalistler istemediğinde bile), “beni ne olursun sömürmeye devam et” diyen bir tutum içinde olduğu sürece, bu krizler bir şekilde aşılabacaktır.

İşçi sınıfı açısından baktığımızda, “işçi sınıfı sömürüyü devam ettir” dediğinde, karşısındaki aktör olan kapitalist “peki hangi koşullarda?” sorusunu soracaktır. Buna işçinin vereceği cevap “ücretimi düşürebilirsin, çalışma sürelerimi uzatabilirsin, esnek çalıştırabilirsin, ara dinlenmelerimi ortadan kaldırabilirsin” olacaktır. Kapitalist de bunları işine gelecek biçimde kabul edecektir.

Ama bu süreç işçilere aynı zamanda şunu da düşündürtebilir: Burada artık tamamen sömürünün üzerine dayanmış bir sistemin onun insan malzemesini kullanmak istemez noktaya doğru gidiyor oluşu toplumsal yaşam açısından da bir yıkım anlamına

gelir. Var olan toplumsallığa bu sömürü sayesinde devam ediliyorsa, sömürünün sınırlarına gelindiği noktada bu toplumsallığın da sonu gelmiş demektir. Dolayısıyla işçilerin ilk olarak verdikleri “aman beni sömürmeye devam et” tepkisinin, “oh ne güzel, sömürüden kurtulma fırsatımız oluştu” olması gerekiyor.

Ama ne yazık ki, işçinin içinde bulunduğu koşullarda kapitalizmin yıkılmazlığına ve sonsuzluğuna olan inancı sürekli olarak üretiliyor. Çünkü emek gücünü satarak yaşamını devam ettiriyor ve onun açısından tek satılabilir şeyi o ve onu satamadığı zaman bu onun açısından çok büyük bir yıkım demektir. İşçilerin emek gücünün alınır satılır bir meta olmadığı bir durumun da mümkün olduğunu görebilmeleri gerekiyor.

Aslında işten atılan, emek gücünü satamayan milyonlarca işçi, emek gücünü satamadığı durumun ne olduğunu çok açık görüyor. Ama bu onun insani ihtiyaçlarını ortadan kaldırmıyor. Yaşam devam ettiği için bu ihtiyaçlar devam ediyor ve ancak ölürse kalkar.

Peki o zaman soru şu: Emek gücünün alınır satılır olma durumunun ortadan kalktığı (işsizlik vb.) insanların insani ihtiyaçlarının karşılanması açısından bile bir düzeneğe ihtiyaç var. Bu nasıl sağlanacak? Kapitalizm buna “işsizlik sigortaları” gibi geçici çözümler bulmuş. İşin dışında kaldığı süreleri tazmin edecek, destekleyecek sistemleri kendi içerisinde geliştirmiş. Artan işsizlik ve giderek azalan çalışan sayısı karşısında hep gördüğümüz gibi en gelişmiş örnekler dahi çöküyorlar. Son 20 yıl içinde bunların çöküşüne tanık olduk. Sosyal güvenlik sistemlerinin, “sosyal refah toplumları”nın, işsizlik sigortalarının çöküşüne tanık olduk.

Kapitalizm artık proletaryayı çalıştırıp besleyebilecek bir pozisyonda değil. Daha azını çalıştırdığı noktada kapitalistlerin birçoğu “bu çalışmayan çoğunluğu nasıl besleyeceğiz” sorusuna cevap veremiyor. Bu, bütün toplumların yıkılma nedenidir. Eğer siz toplumu besleyecek düzeneği kuramıyorsanız, o zaman o toplum kendisini besleyecek düzenekleri oluşturur.

Düzen sınırları içerisinde bu nasıl oluyor? Hırsızlık artıyor. Nedir bu? Aslında mülkiyete saldırılıyor. Proletaryanın işsiz kalması durumunda mülkiyete saldırısı oluyor, ama bu doğru yere bir saldırı biçiminde gelişmiyor. Proletaryanın o anlamda cevap verebilmesi gereken soru “beni sömüremiyorsa ben nasıl besleneceğim?” sorusudur. O anlamda şunu söylemek doğru olur: Proletarya tarafından organize edilmiş bir dünyanın, (sosyalizm diyelim biz buna), proletaryanın yönettiği bir toplumun kapıyı çaldığı bir dönemdeyiz. Bunun emareleri 150–200 yıl öncesine göre çok daha güçlü bir biçimde var.

Çelişik olan nokta şurası: Proletarya hareketi, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bugün bir siyasal hareket hüviyetine bürünememiş durumda. Kapitalizm artık kendisini ve toplumu yönetemez pozisyona gelmiş durumda. Ama proletaryanın buna karşı çıkışı konusunda çok geri bir noktadayız. Geri olmamız da doğal aslında. Çünkü 150-160 yıl önceki proletaryayla bu dönemki proletarya arasında çok ciddi farklar var. Bir kere proletarya o dönem dünya nüfusunun azınlığı, bu dönem ise çoğunluğu durumunda. O dönem kapitalizm ve proletarya arasındaki çelişki bu boyutta değildi. Ama o dönemin proleterlerinin kendisinden önce gelen emekçi sınıflardan devraldıkları güçlü örgütler (sendika, dernek vb.) vardı. Bunlar aslında o dönemin etkili örgütleri ve bir kısmı partilere vb. dönüşüyor.

Bugün açısından baktığımızda, proletaryanın içerisindeki bölünmeler, gerek küresel gerekse yerel anlamda bölünmeler, mesleki temelde iç bölünmeler var. Dolayısıyla proletaryanın iç organik birliğini sağlamak düne göre bugün daha zor. Geçmişin siyasal hareketleri daha şanslılardı. Çünkü kapitalizm bir şekilde proletaryayı birleştiriyor, başka kesimlerden devşirdiği, mülksüzleştirdiği insanları fabrikaya götürüyordu ve bunlar fabrikada örgütleniyorlardı. Çok daha rahat iletişim kurarak güçlü hareketler yaratabiliyorlardı. Sermayenin merkezileşmesi elbette var ama dağınık vaziyette. İşbölümü, meslekler çeşitlenmiş vaziyette ve üretim süreci de parçalanmış durumda. Proletaryanın üyesi olan bireylerde bunun getirdiği, kendisinin bir sınıfa ait olduğunu hissetme ve o sınıfın kaderiyle kendini bağlama durumu dediğimiz siyasal bilinçlilik daha geç geliyor. O anlamda bir sorun yaşıyoruz, ama normal bu. Bugünkü dünyada sosyalizmin programının, bir proleter hareketin eskisi kadar güçlü olmamasının nedeni esas olarak bu. Yoksa ne duvarın yıkılması ne

z, sınıf hareketi, mücadele ve örgütlenmenin sorunları üzerine konuştuk...

çaklayacak siyasal bir örgütlenme!

de başka bir şey. Herkes bunu böyle görmek zorunda. Bu böyle görülmezse sınıf hareketi üzerinden bir sosyalizm kurgusu olmaz. Duvarın arkası ve önü diye bir sosyalizm kurgusu yaparsın, o da işe yaramıyor.

- Kuşkusuz sınıf hareketinin gerilemesinde Sovyetler Birliği'nin ve Doğu Avrupa'nın yıkılışı da önemli bir etkidir. Çünkü kapitalizme alternatif bir toplumsal sistem düşüncesi geniş işçi ve emekçi kitlelerin toplumsal algısında önemli bir darbe almış oldu. Sizin de ifade ettiğiniz gibi, bir de nesnel süreçlerden gelen işçi sınıfının iç bölünmesi ve farklılaşması vb. güçlükler sınıf hareketine olumsuz biçimde etki ediyor. Kuşkusuz ki, bu olumsuz tabloyu bugün işçi sınıfının üst kimliği ile (sınıf kimliği ile) düşünüp davranıyor olmaması ve alt kimliğinin (etnik, dini, mezhebi, hemşerilik vb.) daha belirleyici bir rol oynaması tamamlıyor. Sınıfın tüm bu zayıf yanları aynı zamanda karşıt bir sınıf olarak burjuvazinin elinde önemli bir silaha da dönüşüyor. Sanırsız sınıf hareketinin mevcut tablosunu anlamada tüm bu etkenleri birlikte düşünmek gerekir.

Bu ikisine birbirinden çok kopuk olarak bakmamak gerektiğini düşünüyorum. Bir süreçtir bu ve biz herhangi bir sürecin herhangi bir anını sürecin bütününe gözden kaçırarak konuşursak eksik yapmış oluruz. Buradaki problem bence şu: Özne diye (sosyalizmin programı) adlandırdığımız şey aslında o günkü koşullar içinde o günün nesnelliği tarafından belirlenen bir şeydir. Bugün kapitalizmin krizine proletaryanın durumu açısından bakıldığında, bunu derinleştiren alternatifler olacaktır. Bütünün yaşam koşullarının daha kötüye gittiği bir durumla karşı karşıya kalacağız. Kapitalizm, “çalışmama durumu”nun yaygınlaştığı bir dünya yaratıyor.

Zaten proleterleşme, vasıflı emeğin vasıfsızlaşmasıdır. Artık taşıdığı değeri de kaybetmesi, kapitalistin gözünde de bir değer, bir anlam ifade etmemesidir. Bu bütün meslekler için böyledir, ama fabrika işçisi için çok önceden başlamış bir süreçtir. Bugün büyük fabrikalarda işçi görmezsiniz. Yaptıkları iş ya paketleme ya taşıma ya da başka bir şeydir. Bu herkesin 2 saatlik eğitimle yapabileceği işlerdir. Vasıflılık her geçen gün önemini kaybetti. Öznellik nesnellik anlamında bugün yaşadığımız krizlerden biri de emeğin değerliliği üzerinden işçilerin haklarının kabulüne dayanan bir sosyal-demokrat ya da reformist bir felsefenin maddi temelini çökmüş olmasıdır. Emeğin değerliliği veya kutsallığı kalmamış durumda. Hiçbirimizin emeği, kapitalistler açısından değerli ve kutsal değil.

Artık işçi sınıfının “Benim emeğim kutsaldır. Dolayısıyla siz bunun hakkını vermek zorundasınız” biçimindeki burjuva ideolojisinin zemini de çökmüş durumdadır. Biraz önce söylediğim gibi temel sorun şu: Bu işçiler nasıl beslenecek? Sen bu işçilerin beslenmesini emek gücünü satma şartına bağlamışsın.

Bugün diyorsun ki, “almıyorum kardeşim.” Ne yapacaksın bu adamı? Fiziki varlığını yoketmediğin sürece bu adama bakmak ve beslemek zorundasın. Kapitalist sistemin içerisinde bu açmaz var. “Emek gücü eski değerini yitirdi buna bakalım.” diyor. “Çocuklar belli bir yaşa kadar gelmesinler” diyor. Sakatlara vs. bu kesimlere çalışmadıkları halde bakalım.” diyorlar. Hayatının baharında olan ve ana gövdede yer alan genç, dinamik adamlara “ben seni çalıştıramayacağım. Benim için hiçbir değer yok” diyorsun. Burada kapitalistin verebileceği bir cevap yok artık. Burada proleterlerin vermesi gereken bir cevap var. O da şu: İnsanlığının parçası olan emeğinin alınır satılır eşya olmaktan çıkartılabileceği ve kendine yaşam güvencesi sunacak bir düzeneği kurup kuramayacağını sormasıdır.

- Bu da bizi bu düzenin dışında bir arayışa götürecektir...

Proletarya açısından “acaba paçamı kurtarabilir miyim?” arayışı her zaman olacaktır. Dolayısıyla sınıf hareketi önce bunun nasıl gerçekleşeceğine cevap vermek zorunda. Bunun nesnel koşulları açısından (maddi zenginlik, teknolojinin ulaştığı düzey) baktığımızda bugün çok daha kolay. Yani nüfusu besleyebilmek, çalışmadan da yaşama garantisi veya toplumun üyesi olmaktan kaynaklı yaşam ve gelir garantisi bugünkü düzeyle çok mümkün. İşçilerin eliyle bunu yapabilmek mümkün.

Esas zorluk şurada: Proletarya bugün dünya nüfusunun herhalde üçte ikisine ulaştığı için (emekgücünü satarak yaşamak zorunda olan nüfustan bahsediyorum, köylüleri falan katmıyorum bunun içine) bu nüfus eskisine göre daha zor bir araya gelir ve örgütlenir durumda. Çünkü artık onu belirli mekânlarda birleştiren bir kapitalizm modeli yok. Küçük atölyelere, hizmet sektörüne vs. birçok yere dağıtıyor. Bir sınıf hareketinin oluşabilmesi için ilk önce sınıfın bireylerinin belirli mekânlarda, yaşam alanlarında bulunabilmeleri gerekiyor. Bu alanlar da sermayenin ideolojik ve kültürel egemenliği içerisine girdiği için, proletarya bugün kendisini bulmakta zorlanıyor. O nedenle geçmişin siyasi hareketlerinden ve siyasi programlarından farklı olarak burjuvazinin hegemonyasını kırmayı siyasal bir örgütlenmenin parçası haline getirmek gerekiyor. Bu dağınlığın nasıl bir araya geleceği konusunda çok çeşitli görüşler var.

Proletaryanın bölünmüşlüğüne, proletaryanın içindeki hareketler çeşitli cevaplar vermek zorundalar. Bu anlık durumları mutlaklaştırdıkları için, parçalar üzerinden giden bir eğilim içerisinde oluyorlar. Ben, siyasal hareketin parçaları birleştiren, sınıfı oluşturan bir hareket olduğuna inanıyorum. O nedenle de birleştirici ve bütünleştirici bir program etrafında sınıfı toplayan bir hareket olmaksızın, sınıfının kendisinin anlık bir durumda olduğu bir hareketin, yani bir sınıf hareketi olarak örgütlenmesi mümkün değil.

vurucu olursa olsun, bu sorunun (biz proleterler olarak bu toplumu nasıl besleyeceğiz) yanıtını vermekte zorlanacağını düşünüyorum.

Her dönemin kendine özgü taktikleri ve stratejileri olur. Ama yaşadığımız temel sorunun buradan kaynaklandığını bilmemiz gerekiyor. Ben “sosyalizm yıkıldığı için işçiler uzaklaşmış” düşüncesine katılmıyorum. O günkü var olan ve hakim olan program proletaryanın çeşitlenmesine yanıt verecek bir program değildi. Bunu yapamadığı için yıkıldı.

- Kriz sürecinin sınıf içerisinde yarattığı en temel olumsuz etki nedir?

Maddi sürecin yanında manevi çürümesinin en önemli problem olduğunu düşünüyorum. Bunu da gözlüyoruz zaten. Proletarya maddi olarak yoksullaşır, zaman zaman kazanımları olabilir, ama esas itibarıyla özellikle de kapitalizmle girdiği ilişki açısından manevi bir çürüme de yaşar. İnsanlıktan uzaklaşır.

Sömürünün mağduru bir sınıfın kriz dönemlerinde “beni sömürmeye devam edin” formülasyonları üretmesi kadar aşağılık bir durum yoktur. Bu kendine ve insanlığa yabancılaşmanın bir sonucudur. Bunu proletaryanın nasıl davrandığını belirtmek için vurguluyorum. Çünkü ona kimse “bu yaşam başka türlü de olabilir ve sen de bunu yapabilirsin” demiyor. Ona sürekli, birisinin emrinde çalışmanın kaçınılmaz ve kader olduğu veya olacağı söyleniyor. Bu bilinçle davranıyor ve kapitalist egemenlik işçinin bilincinde de sürekli hale getiriliyor. Bunu ortadan kaldırabilmek bir işçi açısından baktığımızda kolay bir iş değil. En temel olumsuz etki açısından baktığımızda, bu zaten normal dönemlerde de olan bir şey.

Bu dönemde krizin etkilerine karşı bir karşı çıkış örgütleyemezse, çürüme sınıfın tüm kesimleri arasında çok daha yaygınlaşıyor. Özellikle “dayanışma” her geçen gün daha çok azalıyor. Aynı sınıftan olan insanların sorunlarına karşı duyarsızlık yükselmeye başlıyor. Kriz dönemleri bu yüzden bir yandan da bilinç körelmesi yaşıyor. Bu ülkede de görmeye başladık; fuhuş, soygunlar, hırsızlık ve suç oranları artıyor. Bir proleter çözüm olarak bunları buluyor. Bu sistemin pisliklerine karşı kendisi de pislenerek bunları buluyor. Bu sonuçlara karşı tepkilerini örgütlü olarak çözebileceklerini anlatabilmek gerekiyor.

- Bugünkü kriz sürecinden metal sektörü ve metal işçileri nasıl etkileniyor? Sizin bu konudaki gözlemlerinizi nelerdir?

Metal sektörü birbiriyle bağlantılı bir sektördür. Bir bütün olarak metal sektöründe aynı etkiyi yarattı mı bu kriz? Evet, aynı yoğunlukta yaratmamış olsa bile zincir ilişkisinin daha gelişkin olduğu bir sektör olduğu için, bir yerde yaşanan bir sorunun diğer taraflara etki etmesi gibi bir zincirleme etkileşim durumu söz konusu oldu. Metal sektöründe, gerek dünyada gerek Türkiye’de krizin etkilediği alanlardan birisi otomotiv sektörü olarak gözüküyor. Çünkü

otomotivin içerisinde binin üzerinde parça var. Bir sürü yerde üretilen parçaların birleştiği merkezi konumda ve oraya taşınan kanallar açısından belirli etkiler yaratmaya başladı. Buradan çıkan etkiler de sektörün diğer kesimlerine ve diğer sektörlerle bir biçimde domino etkisi yarattı.

İşçilerin yaşadıkları açısından bakacak olursak ikiye ayırmak lazım. Birinci olarak sendikalı işçilerin yaşadıkları, ikinci olarak da sendikasız alanda yaşananlar var. Şunu söyleyelim; sendikasız alanda yaşananların sendikalı alana doğru yaygınlaştırılmaya çalışıldığı bir dönemden geçiyoruz. Sendikasız işyerlerinde ücretsiz izinler, işten çıkartmalar, ücret indirimleri gibi uygulamalar krizin ilk günlerinde çok yaygın ve çok çabuk uygulanmaya başlandı. Metal işkolundaki sendikalı işyerlerine biraz daha gecikmeli olarak yansıdı. En son Erdemir’de yaşananlar (18 aylık süre boyunca %35’lik ücret indirimi) o lafı söylememize olanak veriyor. Sendikasız tarafta yaşananın bu tarafa model olarak alınıp uygulanması ve yaygınlaştırılması...

Bizim elimizde metal sektöründe toplam kaç işçinin çıkarıldığına dair bir veri yok. Ama çok sayıda işçinin çıkartıldığını söyleyebiliriz. Türk Metal’de bunun oldukça fazla olduğunu söyleyebiliriz, bizde bu oran aynı değil. Ama bizde de azımsanmayacak bir oranda. İçinden geçtiğimiz süreçte bizim bulduğumuz işyerlerinde bir parça bu işten çıkartmaları geriletebildik. Daha yaygın ve kitlesel olabileceksen olmadı. Kapanan, iflas eden işyerlerinin etkileri var. Toplu sözleşmelerde bu dönemi kriz koşulları açısından da çok kötü geçirdiğimizi söyleyemeyiz. Toplu sözleşmelerde geçtiğimiz dönemlere oranla bir düşme söz konusu ama idari maddelerde çalışma koşullarına ve sürelerine ilişkin düzenlemelerde şu ana kadar geri adım atılmış değil. Bunu ileriki dönemde krizin sertleşmesine bağlı olarak göreceğiz. Dolayısıyla şu anda bizim açımızdan bakıldığında bir rölanti dönemi söz konusu. Ama gelen işaretler açısından bakıldığında, işçilerin tavırları açısından söylediğimiz eksiklikler eğer giderilemez ve kriz sertleşirse, sorun çok daha büyük.

- Bugün sınıf hareketinde belli çıkışlar dışta tutulursa belirli bir tıkanıklık ve dağınıklık söz konusu. Sizce bunun temel nedeni nedir?

En temel nedeni, sınıfın bu kadar kitlesel ve yaygın hale geldiği bir dönemde onu kucaklayacak siyasal bir programın veya örgütlenmenin kendisini sınıfın geniş kesimleri içerisinde kabul ettirememesidir. Şunu söylemiyorum. Her hareket sonuçta kendisinin programı olduğunu söyler ama doğru bir programın olması tek başına bir şey ifade etmez. Bunun sınıfın bütün kesimleri içerisinde yaygınlaşması gerekiyor. Bu tabî ki bir süreç sorunu. Bugün yaygınlaşmamış olabilir, yarın yaygınlaşabilir. Proletaryanın kurtuluşu açısından esas program budur diyorsak, eşitsiz gelişen ve bilinç bulanıklığının olduğu bir durumda bu programın işçi kitleleri içerisinde benimsetilmeye çalışılması gerekiyor. Bir sınıf hareketi ancak böyle oluşabilir.

Şuradan çıkmaz: Önce işçiler siyasi talepleriyle biraraya gelirler ve sonra “baktık bize bir siyaset gerekiyormuş hadi bir de parti kuralım” demezler. İşçi sınıfı siyasallaşmış veya politik işçiler bir program çerçevesinde birleşmişse, ortak dillerini proletaryanın diğer kesimlerine yayabildikleri oranda sınıfı oluşturmaya katkı verirler. Sınıf bu siyasal faaliyet olmaksızın oluşabilecek bir şey değil. Tarihte de baktığımızda, örneğin İngiliz işçi sınıfının oluşumunda Fransız Devrimi’nin etkisini görürsünüz. Siyasallaşma olmadan sınıf kendisini sınıf diye adlandıramaz. Birinci nokta, bunun olmaması ya da proleter kitleler içerisinde yeterli yaygınlık ve kitlesellik derecesine ulaşamamış olmasıdır. Bunun yöntemlerinin bulunması gerekir. Bu olduğu zaman proletaryanın diğer alanlardaki eksiklikleri (sendikal

alandaki veya başka alanlardaki) iyileşmeye başlayacaktır. Ama bu olmazsa bizler kendimizi proletaryanın çeşitli anlık mücadele örgütleri içine hapseder ve orayı düzeltmeye çalışırsak, bunu da bir organize faaliyet veya programın parçası olarak yaparsak çuvalarız. Bugüne kadar bu eksikliğe yanıt verilemediği için olan şey budur.

Mevcut durumdan kastımız, dibe doğru vuran, proletaryanın çalışma ve yaşam koşullarının daha da kötüleşeceği, kurtuluş sorununun tüm proletarya açısından kendini dayatacağı, nesnel bir gerçeklik olarak kendisini dayatacağı bir döneme giriyoruz. Dolayısıyla bu eksiklik tamamlanabilirse, “ben nasıl kurtulurum” sorusuna yanıt verecek bir çalışma ve örgütlenme teorisi ve programı oturtulabilirse, o zaman zaten orada üç kuruş almış, beş kuruş almış, direnişe girmiş girmemiş meselesi de anlamını kaybedecektir.

- Sınıf hareketinin mevcut tablosu karşısında çözüm önerileriniz nelerdir?

Politikleşmiş işçileri politik faaliyet çerçevesinde biraraya getirecek bir sürece ihtiyaç var. Yani bu süreçten işçi sınıfı iktisadi mücadelesini ve örgütlerini güçlendirerek çıkamaz. İşçiler nerede olursa olsunlar mutlaka örgütlü hale gelmek durumundalar. Şimdiye kadar yeni bir formül bulunamadı ve işçiler açısından bu alan hala sendikalar. İşçiler sermayenin sömürsüne karşı oralarda elbette örgütlenecekler. Biz biliyoruz ki geçmiş dönemlerden farklı olarak işçi hareketinin önünde kendisinin etkileneceği bağımsız politik düşünce sistematığı yok şu anda.

12 Eylül faşizmi tarafından idam edilen Mehmet Kambur’un son mektubu...

“ Kahrolsun faşizm! Tek yol devrim!”

Gölcük Donanma Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi’nde “Üçüncü Yol” davasında yargılanan Ömer Yazgan, Mehmet Kanbur, Ramazan Yukarıgöz ve Erdoğan Yazgan, 20 Nisan 1981 günü idam cezasına çarptırıldı. 29 Ocak 1983’e idam edilen 4 devrimciden Mehmet Kanbur’un idam gecesi kaleme aldığı son mektubu, eşine 26 yıl sonra teslim edildi.

Mehmet Kanbur’un mektubu:

“Değerli karıcığım. Biz tarihi son görevimizi yerine getirirken, seni görmek isterdim. Öyle sanıyorum ki hiç haber verilmedi. Veya göstermelik olarak, bilinçli, gecikeceğiniz şekilde haber gönderildi. Bu namussuzlardan farklı bir şey de beklenmez. Göremedim diye üzülmene hiç gerek yoktur. Senden bunu beklerim. Ben hayatım süresince özellikle birlikte olduğumuz zamanlarda gerçek anlamda belli şeyler anlatmaya çalıştım. Ve bu uğurda gücüm oranında üzerime düşen görevleri yerine getirmeye çalıştım. Son olarak da halkımın mutluluğu uğruna canımı severek feda ediyorum. Bu görevimi yerine getirirken size ve halkıma layık olmaya çalışacağım. Son nefesimi verirken dahi köhne düzenin celladına fırsat vermeden halkımın mutluluk sloganını haykıracağım. Bundan hiç kuşkunuz olmasın. Senin bundan sonra özel yaşamın hakkında bir şey söylemek istemiyorum. Sana güveniyorum. Tek başına yapayalnız kalsan dahi doğruluktan, dürüstlükten ayrılmayacağına, namusluca yaşamını sürdüreceğine inanıyorum. Ayrıca sana ve halkıma armağan ettiğim Murat’a da yeterli ilgi göstereceğine, halkına yararlı olacak şekilde yetiştireceğine eminim. Akyazı onurumuz. Yolumuz Akyazı’da düşenlerin yoludur. Devrimciler öldü, yaşasın devrim. Kahrolsun faşizm. Tek yol devrim.”

Kemal Türkler anıldı!

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu’nun (DİSK) ve T. Maden-İş’in Genel Başkanı Kemal Türkler 22 Temmuz 1980 tarihinde kontrgerilla güçlerince katledilişinin 29. yıldönümünde Topkapı Mezarlığı’ndaki mezarı başında anıldı.

Saat 11.00’de Topkapı Mezarlığı girişinde bulunan DİSK ve bağlı sendikaların yöneticileri sloganlarla Türkler’in mezarı başına yürüdüler.

Önde DİSK ve Birleşik Metal-İş flamalarının yer aldığı yürüyüşte Kemal Türkler’in fotoğrafı taşındı.

Saygı duruşunun sonrasında söz alan DİSK avukatı Rasim Öz, “Katledişinin ardından geçen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://irantey.org>

Politikleşmiş işçi sayısı üzerinden bakıldığında, 1980 öncesinde (daha politik diye iddia edilir) bu kadar politikleşmiş işçi yoktu. Sayısal anlamda söylüyorum. Gerçekten de bunu bütün işçi eylemlerinde görüyoruz. En son Taksim 1 Mayısı’nda gördük. Taksim’e giremeyip çatışanlar mağara kovuğundan çıkmadılar. Sonuç olarak onlar da işçi sınıfının parçasıydılar. Ve onları oraya taşıyanlar örgütsel ilişkileri ve politik bilinçleriydi. Devrimci örgütlerin, partilerin politikalarından etkilenen ve kendini devrimci, sosyalist veya komünist olarak nitelendiren işçi sayısının 1980 öncesine göre oldukça fazla olduğunu düşünüyorum. Bunun, doğru değerlendirildiği koşullarda bir avantaj ve çıkış noktası olacağını düşünüyorum.

Bir biçimde politikleşmiş işçilerin temel eksikliğini giderecek çerçevede veya politik programın yaratılması sürecinde aktifleştirilmesinde fayda var. Başka bir mücadele içerisinde tüketmek yerine politik program etrafında kenetlenmiş işçi sayısını arttıran bir sürecin örülebilmesi şansı var. Geçmişte öğrencilerin üzerinde kalmış politik hareket bugün tamamen proletaryanın egemenlik alanı içerisinde. Bunu yaratabilecek kadroları var. Bunu görüyoruz ve gözlüyoruz. Önemli olan bunun nasıl bir araya getirileceği sorusuna yanıt verebilmektir. Bu yapılmadığı sürece yetenekli arkadaşlarımızın olduğu yerde başarı, biraz daha az yetenekli arkadaşlarımızın olduğu yerlerde başarısızlık noktasına giden bir süreç yaşayacağız. Ama esas olan iskeleti kurabilme meselesi. Çünkü o bina onun üzerinde yükselecek.

yıllarda suçlular devlet tarafından korunmaya devam ediyor. Faşizm gelirken önündeki tüm engelleri aşarak geldi. Kemal Türkler’i de katletti. Suçlular devlet tarafından en iyi koşullarda besleniyor. Bizler bulup çıkartıyoruz.” diyerek Türkler davasını sahiplenmeye çağırdı.

Anma töreninde son olarak söz alan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, “Hukuksuzlukla karşı karşıyayız. Hukuk devleti, demokrasi söylemlerini sarf eden devletin yaptıkları göstermiştir ki hukuk sınıfta kalmıştır. Bizler 30 Temmuz günü 13.30’da Bakırköy Adliyesi’ndeki davada bulunarak sorumluların yargılanmasını sağlayalım” diyerek herkesi davaya katılmaya çağırdı

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kapitalizm can almaya devam ediyor!.. Sağlıkta özelleştirme öldürüyor!..

Parasız, nitelikli sağlık hakkı için mücadeleye!

Yine bebek ölümleri yaşanıyor. Son dönemde kapitalizmin faturasını henüz bebekken ödeyen örneklere hiç de az rastlanmıyor. Son olarak Şanlıurfa Kadın Hastalıkları ve Doğum Hastanesi'nde 12 gün içerisinde 8 bebek öldü. SES, bebeklerin hastane enfeksiyonu nedeniyle hayatlarını kaybettiğini belirtirken, Sağlık Bakanlığı olayı yalanlıyor.

Hatırlanacağı üzere, Ankara'daki bebek ölümlerinden sonra geçtiğimiz Eylül ayında İzmir Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde 23 saat içinde 13 prematüre bebek hayatını kaybetmişti. Ölümlerin nedeni ise, bebeklerin mamalarında rastlanan 'entrobakter kloase' adlı bakterinin neden olduğu enfeksiyondur. Hazırlanan rapora göre, taşeron şirkete hazırlatılan sıvı beslenme ünitesinden üreyen bu bakteri nedeni ile bebekler ölmüştü. Ama üzerinden aylar geçmesine karşın sorumlu ya da sorumlular bulunmadı. Sağlık alanının bir "sektöre" dönüştürülmesinin doğrudan sonuçları olarak yaşandı bu ölümler. Sağlıkta özelleştirmenin insan yaşamına malolan faturasının son örneği ise Şanlıurfa'daki bebekler oldu.

Sağlıkta dönüşüm programıyla sağlık sisteminin piyasa mantığıyla işletilmesi ve temel bir hak olmaktan çıkartılması sonucu hastaneler bir işletme gibi çalıştırılmaktadır. Böyle olunca da hastaneler tüm işlerini ucuza halletmek için "iş" taşeronlara ihale etmektedirler. Sağlık hizmeti artık çeşitli isimler altında taşeron şirketler eliyle istihdam edilen sağlık çalışanları tarafından yapılmakta, bu statüde çalışanların kamu hastanelerindeki oranı %60'ları bulmaktadır. Sağlık hizmetinin bölünüp parçalanarak taşeron firmalara yaptırılması hizmetin niteliğini olumsuz etkilemektedir. Tepecik Hastanesi'nde yaşananlarda olduğu gibi Sağlık Bakanlığı düşük gider amaçlıyla, taşeron şirketse daha fazla kâr amacıyla hareket ederken, bunun faturasını bebekler canlarıyla ödemişlerdir. Bağlık gibi yaşamsal önemde bir "iş" taşeron şirketlere ihale edildiğinde, bu alanda büyüyen sorunlar ölümlere yolaçmakta, kâr hırsı nitelikli sağlık hizmetinin önüne geçmektedir.

Sağlıkta taşeronlaştırma hastanelerin her bölümü için geçerli hale getirilmiştir. Bunun sonuçları itibarıyla en olumsuz etkiler üreteceği bölüm ise acil servislerdir. Sağlık Bakanlığı bu konuda "pilot" uygulamasına başladı bile. Alınacak sonuçlara göre bunun da yaygınlaştırılacağı belirtiliyor. Bursa Sağlık Müdürlüğü'nün 22 Nisan'da yaptığı bir ihaleyle, araç, gereç ve personeliyle birlikte üç tane "112 Acil İstasyonu" özel sektöre satılmıştır. İhaleyi kazanan şirketse aslında çöp poşeti imal eden bir şirket! Acil servis gibi önemli bir alanda "denemeyi" göze alabilen bir Sağlık Bakanı ise rahatlıkla koltuğunda oturmaya devam edebiliyor.

Daha fazla kâr hırsı sadece sunulan "hizmete" yansımamakta, hizmeti sunan sağlık çalışanları açısından da kölelik getirmektedir. Taşeronlaştırma çalışanlar için ağır ve güvencesiz çalışma koşulları, artan emek sömürüsü demektir. Taşeronunun insafına terk edilen işçilerin yaşadığı pek çok örnek çeşitli eylemli tepkilerle gündeme getirilmektedir. Örneğin, geçtiğimiz günlerde Antalya Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ndeki taşeron işçileri şirket patronunun ve

başhekimin hakaretlerine karşı tepkilerini eylemle ortaya koydular. Kendilerine "*bunlardan fuhuş bile beklenir*" diyen başhekim ise eylem yapan işçilere soruşturma açılacağını söylemektedir. Aynı hastanede daha önce de taşeron şirket patronu işçileri tehdit etmiş ve işçilere hakaretler yağdırmıştır. Yine geçtiğimiz günlerde Hacettepe Hastanesi taşeron işçileri son iki aydır maaşlarını almadıkları için iş yavaşlatma eylemi yaptılar. Üç yıla yakın süredir maaşlarını düzenli alamayan ve iki aydır da maaş almayan Hacettepe Üniversitesi'nde çalışan yaklaşık 300 taşeron işçi, hastane ve taşeron şirket yetkililerinin baskılarına maruz kaldılar.

Önümüzdeki günlerde ise sağlık çalışanlarını daha kötü çalışma koşulları beklemektedir. Çünkü Sağlık Bakanlığı'nın 12.05.09 tarih ve 2009/32 genelgesi ile, halen hastanelerde taşeron şirketlere bağlı olarak çalışan sağlık emekçilerinin sayılarının azaltılacağı, tamamının ücretlerinin asgari ücret düzeyine çekileceği belirtiliyor. Bu genelge ve yakın zamanda çıkartılması planlanan Kamu Hastane Birlikleri Yasası ile birlikte kamu hastanelerindeki tüm sağlık çalışanları güvencesiz hale getirilecek ve her türlü kazanılmış hak ortadan kalkacaktır.

Sağlık sisteminin özelleştirilmesi ne sağlık çalışanları için iyi çalışma koşulları ne de bu "hizmeti" alanlar için nitelikli sağlık hizmeti getirmektedir. Tamamen kâra dayalı bir bakışla sağlıkta "işler" yürütülmektedir. Sermaye düzeninin sahipleri için "işler" iyidir kuşkusuz. Çünkü her kademesinde paralı hale getirilen hastaneleri düşündüğümüzde, ortada büyük paralar dönmektedir. Onlar için önemli olan da budur. Sıkça yaşanan bebek ölümleri, Bursa'da olduğu gibi hastane yangınları vb. onların önceliğinde değildir. Bir "işletme" sahibi olarak onlar öncelikle kazanacakları kârları düşünmektedirler, insan yaşamını değil!

Kapitalist düzenin bu gerçekliği karşısında yapılması gereken, en temel hak olan sağlık hakkı için mücadelenin yükseltilmesidir. İşçi ve emekçiler herkes için parasız, nitelikli ve kolay ulaşılabilir sağlık hakkı için örgütlü mücadele etmelidir. Tepkiler, bu sorunun esas kaynağı olan, sağlığı paralı hale getiren, daha fazla kâr hırsı uğruna nitelikli sağlık hakkımızı gaspeden kapitalist düzene ve devlete yöneltilmelidir.

Ancak, işçi ve emekçilerin sağlık çalışanlarıyla birlikte ortak talepler etrafında yürütecekleri mücadele ile sağlıkta yıkımın önüne geçilebilir.

Yıkım kapitalizmin doğasındadır!

Öğretilmiştir daha en baştan, "Ormanlar bir ülkenin akciğerleridir" diye... Bununla da kalmayıp üzerine şarkılar yapılmıştır; "Kestane, gürgen palamut... Orman ne güzel, ne güzel..." Gelin görün ki yaşadığımız toplumsal sistemin geçekliği hiç de böyle değil. Ağaçtan, ottan, kuştan daha değerli şeyler olduğu için, adeta nefes alamaz hale geldik!

Yaptığımız bu giriş elbette ormanlar ya da ağaçlar üzerine bir güzelleme yapmak maksadıyla değil. Bizi bu sözleri söylemeye iten, bir köşeye sinsice iliştirilmiş bir haber.

Ormanlık alanların meraya dönüştürülmesi, Orman Bölge Müdürlüğü'nün itiraz etmesine rağmen İstanbul Valisi Muammer Güler'in imzasıyla 29 Mayıs 2009'da onaylandı. Bu kararla birlikte Kırbaçbayırı, Gülsuyu Tepesi, Kayışdağı'nın tamamı ve Maltepe Üniversitesi'nin etrafındaki ormanlık alanlar yok olma tehdidiyle karşı karşıya. Sonuç yine birilerinin ağzının suyunu akıtırken İstanbul için ise hiç şaşırtıcı olmayan bir durum oluşacak. Benzer bir olay 2005 yılında Formula 1 pisti için yaşanmıştı. Tapu sicil kütüğünde "orman" olarak belirtilen bölge, birkaç gün içinde orman statüsünden çıkartılıp "meraya" dönüştürüldü. Ömerli içme suyu havzası üzerinde olduğu için İSKİ'nin "asla tesis yapılamaz" kararı da aynı hızla tersine dönüştürüldü. Sonuç olarak ılık hızıyla hareket eden mekanizmalar orman arazisini ve su havzasını büyük bir keyifle sermayenin hizmetine sunmuş oldu. Şimdi benzer durum Kırbaçbayırı, Gülsuyu Tepesi, Kayışdağı için söz konusu. Çevre ve Orman Bakanlığı'nda "orman" olarak belirtilen bu yerler tapu kayıtlarında "mera" olarak geçiyor. Buradan anlıyoruz ki yakın zamanda yeni bir ağaç katliamıyla karşı karşıya kalacağız. Böyle küçük bir kelime değişikliği ile birlikte ağaçtan temizlenen araziler, tesislerle ya da lüks villalarla kaplanacak.

Kapitalizmin kâr hırsı su havzalarını, ormanları, doğal kaynakları vb. hiç durmadan sermayenin hizmetine açıyor. Onlarca yıllık ağaçların, bozulan ekosistemin, suyuza karışan zehirli atıkların bu noktada hiçbir önemi yok! Her gün yeni bir örnekle karşılaşıyoruz. Acaristanbul, MNG Holding, 2B yasası (6831 sayılı Orman Kanunu'nun 2'nci maddesi b bendi), göz ardı edilen ÇED raporları (Çevresel Etki Değerlendirmesi), sahte imar paftaları vb. ilk aklımıza gelenler.

Bir de terör bahanesiyle yakılan ormanlar var tabii. Şırnak'ın, Dersim'in, Bingöl'ün vb. yaşadığı kallesçe askeri stratejiyi de hayatımızın bir köşesine yerleştirmemiz gerekiyor.

Her şeyin metalaştığı, insanın insana ve çevresine yabancılaştığı bu sistemden ağacın, otun, toprağın da nasibini alması gerekiyor elbet. Küçük bir kelime oyunu gibi gözüken durum tam da yasaların, niyetlerin aynası gibi. Özellikle Kırbaçbayırı, Gülsuyu Tepesi, Kayışdağı için, genelinde insanlık için bir yıkım daha!

Bir cinayet ve devlet gerçeği

Bir cinayet tüm çıplaklığıyla ortada duruyor. Ceset öylece bakıyor yüzlerimize, sanki söylemek istediği birkaç kelime var. Konuşabilse, neler anlatacak bizlere... Ancak o artık bir ölü... Başı cesedinden ayrılmış ve bir sabahın köründe çöp konteynırından çıkartılmış...

Adı Münevver Karabulut'tu... “Sevgilisi” tarafından başı kesilerek hunharca katledilmiş ve Etiler’de bir çöp konteynırının içinde cesedi bulunmuştu. Münevver Karabulut’un cinayeti üzerinden yaklaşık beş ay geçmesine karşın katil zanlısı hâlâ yakalan(a)madı. Cinayet ailesinin ve arkadaşlarının yoğun çabaları ile gündeme gelmiş ve emniyet bu basıncın da etkisiyle soruşturma başlatmak zorunda kalmıştı.

Cinayetin ilk günlerinden itibaren polis, mobese kameralarından çöp konteynırına, cep telefonu kayıtlarına kadar birçok ipucunu emniyete götürmüş, zanlı tespit edilmişti. Ama bir anda Münevver’in sevgilisi olan ve zanlı olarak aranan Cem Garipoğlu iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Sermaye devleti cinayete sınıfsal ve cinsiyetine göre bakıyor

Cinayetin başından itibaren takip edilirse, sanki sermaye devletinin tüm kurumları zanlıyı yakalamak için seferberlik ilan etmiş gibi görünüyor. Ancak gerek Münevver’in ailesinin açıklamaları gerekse zanlının halen bulunamamış olması ve cinayet üzerine yapılan bir takım spekülasyonlar, yapılan bu işlemlerin göz boyamaktan öteye gitmediğini, sermaye devletinin zanlıyı bulmaktan çok cinayeti Münevver’in orta gelirli bir aileye mensup olması ve kadın kimliğinden kaynaklı meşrulaştırmaya dönük bir işlevi yerine getirmeye çalıştığını gösteriyor.

Medyadan Adli Tıp’a, Celalettin Cerrah’tan Tayyip Erdoğan’a kadar düzenin tüm güçleri cinayeti meşrulaştırmak, “zaten hak etmiştir” hissiyatı oluşturmak için elinden geleni yapıyor. Düzen çürümüşlüğüne gizlemek için bir taraftan gericiliği kullanıyor, diğer taftan ise zanlıyı yakalama girişimlerini göstermek için bin bir takla atarak ikiyüzlülükte sınır tanımıyor

Münevver’in babasının yaptığı açıklamalara ve İstanbul Emniyeti’nin cinayetle ilgili cinayeti örtbas etmeye dönük yaptığı bir takım icraatlara baktığımızda cinayetin sınıfsal boyutuna inmemiz zor olmuyor. Baba yaptığı açıklamada “*Öldürülen bir aşçının değil bir işadınının çocuğu olsaydı çoktan bulunmuştu...*” derken aslında sermaye devletini böylesi hunharca işlenmiş bir cinayette dahi kendi sınıfına mensup olan zanlıyı koruyup kollamaktan geri durmadığını göstermiş oluyor.

Sermaye düzeninin bir başka güçlü aygıtı olan medya ise Münevver’in mini etekli pozlarını boy boy manşete sürüyor ve ailenin kızlarının “hafif meşrepliği”ne ses çıkarmadığına, suçluluk hissiyatı içinde olduğuna dair yazılar yayımlayarak üstüne düşen görevi layıkıyla yerine getiriyor.

Tüm bu gelişmelerle birlikte, Eski İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah cinayet hakkında yaptığı açıklamaların birinde “Kızlarına sahip çıksalarmış” diyerek gerici zihniyetini kusuyor. Cerrah, Münevver’in ailesine kızlarını neden takip etmediklerini, neden sahip çıkmadıklarını sorma

cüretini gösterebiliyor ve “Aile kızını takip etmemiş, Münevver de anasının dizinin dibinde oturmamış” diyerek benzeri cinayetlere zemin hazırlıyor.

Bir taraftan da düzenin bir başka kirli kurumu olan Adli Tıp Kurumu, cesette iki farklı sperm bulunduğu açıklaması ile otopsi raporunu medyaya servis ediyor. Daha sonrasında yapılan otopside Adli Tıp Kurumu’nun ihmali olduğu ortaya çıkıyor. Karabulut’un iç çamaşırında bulunan spermin, Adli Tıp’taki “teknik hata” sonucu aynı gün otopsisı yapılan bir başka cesetten bulaştığı açıklaması yapılıyor.

Sermaye devleti gericilikte sınır tanımıyor

Cinayetin ardından yaklaşık beş ay geçti. Zanlının nerede olduğuna dair henüz bir ipucu dahi bulunmamışken Tayyip Erdoğan, partisinin Ankara İl Kongresinde aileden bahsederken, Münevver Karabulut cinayeti hakkında da birtakım yorumlarda bulundu. Celalettin Cerrah’ın “Kızlarına sahip çıksalarmış” açıklamasını da geride bırakan Erdoğan,

“*Kendi başına bırakılan ya davulcuya ya zurnacıya*” dedi!

Tayyip Erdoğan bu yorumuyla, temsil ettiği sınıfın ve erkek egemen sistemin bir kez daha sözcülüğünü yaptı. Yaşadığımız burjuva toplumunda Tayyip Erdoğan ve onun dinci gerici partisinin çok açık ve kaba bir biçimde ifade etmese de, sonuçta toplumsal değer yargılarının, geleneklerin, örf ve adetlerin ve nihayet, bütün bunlara manevi bir koruma zırhı oluşturan dinin, kadını hep aşağıladığını, hep geride gördüğünü, onu aile ve toplum içinde ikinci sınıf saydığını, dahası bunun genellikle de sorun edilmediğini, tersine egemen kültür ve değer yargıları içinde olağan karşılandığını biliyoruz.

Bu cinayetle birlikte bizlere, bu düzende kadının bir meta, cinsel bir obje ve ailesinin dibinde dizini kırıp oturan birey olmaktan öteye gidemeyeceği, gitmemesi gerektiği söylenmek isteniyor. Aslında bu durum bize günümüz burjuva toplumunda en hunharca işlenebilecek cinayetlerde dahi devlet aygıtının ne işe yaradığını, kime ve neye hizmet ettiğini gösteriyor.

Ticari eğitim saldırılarına karşı mücadeleyi büyötmeye...

Parasız ve nitelikli eğitim herkes için haktır!

Üniversite öğrencileri yaz tatilindeyken, ÖSS’ye giren yüzbinlerce öğrenci üniversiteye girme heyecanı yaşarken har(a)ç paralarına zam geldi. YÖK, 2009-2010 har(a)ç bedellerini duyurdu. Yeni döneme %8 ila %500 arasında değişen zamlarla başlanacak.

Yusuf Ziya Özcan YÖK başkanı olur olmaz eğitimin paralı olması gerektiğini buyurmuş, herkesin okuması gerekmediğine dair cümleleri rahatlıkla sarf etmişti. Eğitimi her insanın temel bir hakkı değil de bir rant kapısı olarak gören sermaye devletinin 12 Eylül ürünü YÖK, kuruluş amacını unutmadan yoluna devam ediyor. Postal sesini üniversite kampüslerine taşıırken, eğitimin ticarileştirilmesi asli görevini de yerine getiriyor. Üniversitelerin başına getirdikleri rektörler kendilerini holding patronu olarak gördüklerini söylemekten çekinmiyorlar.

İcraatlar devam ediyor, paralı eğitim saldırıları her geçen gün hız kazanarak yoğunlaşıyor. Kendi yasalarını çiğneyerek iş yapan sermaye devleti, anayasaya göre parasız olması gereken eğitime her geçen gün fahiş fiyatlar biçiyor. En fazla zam ikinci öğretimin harç fiyatlarına uygulandı. İkinci öğretim veteriner fakülteleri bin 976 TL’den 5 bin 276 TL’ye, devlet konservatuvarı 3 bin 952 TL’den 6 bin 935 TL’ye, engelliler entegre yüksekokulu bin 782’den 8 bin 605 TL’ye çıkarılması, gelen zamlara en çarpıcı örneklerdir.

Sermaye düzeni her şeyi paraya dönüştürmek için pervasızca saldırıyor. Tüm kurumlarını bunu gerçekleştirmenin aracına çevirebiliyor. Kara bir bulut gibi üniversitelerin üzerine çöken YÖK, üniversitelerin ticarethaneye dönmesi noktasında görevini layıkıyla yerine getiriyor.

Krizin faturasını ödememek için mücadeleye!

Geçtiğimiz senenin sonunda patlak veren kapitalizmin krizinin sonuçları eğitim sürecine de yansdı. İşçi ve emekçilere ödetilmek istenen fatura çok yönlü saldırılarla karşımıza çıktı. İşten atmalarla, sosyal hakların tırpanlanmasıyla yaşam koşullarının çekilmez bir hale geldiği bu dönemde eğitim hakkı da gaspediliyor. Harçlara gelen zamlarla fatura bir kez daha bize kesiliyor.

Bu zamlarla üniversite kapıları bir kez daha işçi-emekçi kökenli öğrencilerin suratına çarpıyor. Harç parasının da ötesinde, okul katkı payı, kırtasiye masrafı, barınma, ulaşım, beslenme derken eğitim sürecinin her adımı için para gerekiyor. İşçi ve emekçi çocuklarının okuma şansı her geçen yıl azalıyor. Üniversiteyi kazanmış pek çok öğrenci harç parasını yatıramayacağından eğitim hayatını sonlandırarak.

Eğitim sürecinde karşı karşıya kalınan masraflar nedeniyle birçok öğrencinin okuması zorlaşırken, ticarileşen eğitimin en belirgin sonuçlarından biri de eğitimin niteliksizleşmesi ve kontenjanların arttırılması oluyor. Dertleri daha fazla insanın eğitim hakkına sahip olması değil, karı arttıracak kişi sayısının çoğalmasındır.

Önümüzdeki dönemde gençlik açısından da krizin yansımaları görölmeye devam edecektir. Zamlara dur demek, krizin faturasını ödememek, krizi yaratanlardan hesap sormak için gençlik mücadele alanlarına çıkmak zorundadır.

Gençlik eylemlerinden...

Uludağ'da harç zammı protestosu!

Uludağ Üniversitesi'nde harç zammı 21 Temmuz yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi.

Açıklama öncesinde Görükle'de öğrenci evleri gezilerek açıklamaya çağrı bildirileri dağıtıldı. 20 Temmuz günü de üniversitede sınıflar gezilerek açıklamanın duyurusu yapıldı.

"Har(a)çlara yapılan zamlar geri çekilsin / Uludağ Üniversitesi Öğrencileri" pankartının açıldığı açıklamada zam oranlarına dikkat çekildi ve kriz koşullarında işçi ve emekçilere, öğrencilere yöneltilen saldırılara değinildi. ÖSS sonuçları üzerinden eğitim sisteminin niteliğinin teşhir edildiği açıklamada harç zammının geri çekilmesi ve eğitime ayrılan bütçenin arttırılması istendi.

Basın açıklamasının ardından Kayıp Sahne Tiyatro Topluluğu tarafından kısa bir tiyatro oyunu sergilendi. İlgiyle izlenen oyun sırasında kitlenin sayısı 200'ü aştı.

Eylemi Ekim Gençliği, DGH, SGD, Dev-Genç, Gençlik Muhalefeti, Emek Gençliği, TKP, Yurtsever Gençlik ve EHP örgütledi.

Ekim Gençliği / Bursa

Genç-Sen'den har(a)ç protestosu...

Genç-Sen, harçlara yapılan zammın geri alınması ve bu yıl harç paralarının alınmaması talebi ile 20 Temmuz günü Taksim Tünel'den Galatasaray Lisesi'ne kadar yaptığı yürüyüşün ardından basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Harçlara zam yaptırmayacağız", "Pes etmeyeceğiz, pes ettireceğiz" ozalit pankartlarının açıldığı yürüyüş sırasında ara ara oturma eylemleri gerçekleştirildi.

Basın açıklamasında, öğrencilerin üniversitede okumak için bin bir zorlukla ÖSS duvarını aşarak eğitim hakkını kazandıkları belirtilerek şunlar söylendi: "Üç kuruş maaşla ailelerimiz bizleri okutmaya çalışıyor. Zor koşullarda eğitimimize devam etmeye çalışıyoruz. Bu kadar engel yetmiyormuş gibi şimdi de harç ücretlerine bu kriz şartlarında zam yapmaya kalkıyorsunuz. Bu yüzden sokaklardayız, bu yüzden her yerdeyiz, her yerde olmaya da devam edeceğiz"

Açıklamada üniversite öğrencilerine, ailelere, eğitim alanında örgütlü diğer sendikalara ve demokratik kitle örgütlerine seslenilerek mücadeleyi birlikte büyütme çağrısı yapıldı.

Genel-İş Sendikası Konut İşçileri Şube Başkanı Nebile Irmak Çetin yaptığı destek konuşmasında, emeklilere %1, işçilere %3, memurlara %4 zam verildiğini belirterek, "Bu demek oluyor ki emekçilerin çocukları okuyamayacak" dedi. Bu eşitsizlik, sömürü ve baskıların ancak örgütlü mücadele ile aşılabileceğini belirterek öğrencilerin mücadelesini desteklediklerini ifade etti.

İki öğrenci velisi bir babanın da konuşma yaptığı eyleme 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ankara'da harç zamlarına protesto

Harçlara yapılan zamları protesto etmek amacıyla 18 Temmuz günü Ankara Yüksel Caddesi'nde biraraya gelen DGH, DPG, EHP Gençliği, ÖEP, SGD, Kurtuluş Yolunda Dev-Genç, Tüm-İGD ve YDG bileşenleri basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamada, "Asgari ücrete yapılan zamlarla kıyaslanamayacak bu devasa zamlar, eğitimin daha da ticarileştirilmesinden başka bir şeye hizmet etmemektedir. Bu vesileyle de üniversite kapıları, değişen sınav sistemleri ve yapılan harç zamlarıyla, her geçen günde işçi-emekçi çocuklarına biraz daha kapanmaktadır." denildi. Öğrenci gençlik saldırılara karşı mücadeleye çağrıldı.

Açıklama, "Eğitimin halkımızın çıkarları doğrultusunda temel bir insan hakkı ve 'kamu hizmeti' olarak yeniden düzenlenmesi ve eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim talebimizi yineliyor, halkımızı, bu zamma karşı sessiz kalmamaya, geleceğimizi kazanmak için eyleme, sokağa, örgütlü mücadeleye davet ediyor." sözleriyle son buldu.

Açıklamaya TAYAD'lı Aileler de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Anti-kapitalist öğrencilerden harç protestosu

18 Temmuz günü Anti-kapitalist öğrenciler harçlara yapılan zammı protesto etmek için Galatasaray Postanesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamada, neo-liberal politikaların milyonlarca insanın ücretsiz sağlık hizmeti alma, iş güvencesi ve işsizlik sigortası sahibi olma gibi haklarını gaspettikten sonra şimdi de yoksulların eğitim alma hakkına saldırdığına değinildi. Eğitimin tüm vatandaşlar için temel bir hak olduğunun vurgulandığı açıklamada, kimsenin bu haktan mahrum bırakılmayacağı, parasız eğitim mücadelesinin sürdürüleceği belirtildi.

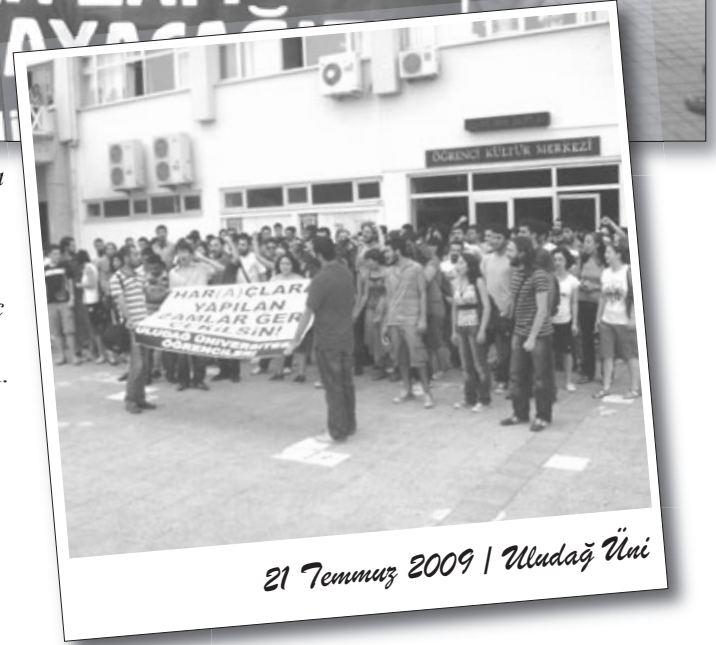
Kızıl Bayrak / İstanbul

Harç protestosuna saldırı...

Üniversite harçlarına yapılan zamları protesto etmek için Türkiye'nin çeşitli illerinden Ankara'ya gelen Öğrenci Kolektifleri üyelerinin eylemine polis saldırdı.

Yüksel Caddesi'nden yürüyüşlerine başlayan öğrenciler Türkiye Büyük Millet Meclisi önüne yürümek isteyince Akay Kavşağı'nda polis saldırısıyla karşılaştılar.

Biber gazının kullanıldığı polis saldırısının ardından tekrar toplanan üniversite öğrencileri meclise yürüme talebiyle oturma eylemi yaptılar. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

21 Temmuz 2009 / Uludağ Üni

Çukurova Üniversitesi'nde har(a)ç protestosu

Üniversite harçlarına yapılan zam, Çukurova Üniversitesi devrimci, demokrat, yurtsever öğrencileri tarafından 16 Temmuz günü protesto edildi.

Eylemden bir gün önce toplu bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Eylem öncesinde de yemekhanede bildiri dağıtıldı ve ajitasyon konuşmaları eşliğinde eyleme çağrı yapıldı.

"Duydunuz mu har(a)çlara %100-500 zam yapıldı" pankartının açıldığı yürüyüşün ardından basın metni okundu. Okunan metinde memurlara % 3,5 zam yapan hükümetin öğrencilere %100-500 zam yaptığı, ve öğrencilerin hak arama mücadelesinin engellenmeye çalışıldığı belirtildi.

Çukurova Üniversitesi Ekim Gençliği

Liseli Dev-Genç'ten ÖSS açıklaması

Liseli Dev-Gençliler, 19 Temmuz günü Galatasaray Meydanı'nda ÖSS sonuçlarına dair basın açıklaması gerçekleştirdi. "Sınavlarla elenmek değil yeteneklerimizle gelişmek istiyoruz! / Liseli Dev-Genç" pankartının açıldığı açıklamada eşit ve parasız eğitim istemi vurgulandı.

İlkokuldan itibaren paralı eğitim saldırısına maruz kalındığı, ÖSS'den sıfır alan 30 bin öğrencinin niteliksiz eğitimin bir göstergesi olduğunun belirtildiği açıklamada, "Biz eğitimin sermaye sahibi egemenlerin kar hırsına teslim edilmediği bir düzen istiyoruz. Parasız, nitelikli, bilimsel, anadilde eğitim istiyoruz." denildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Alevi Çalıştayı aynasında yansıyanlar

Alevi emekçilerini oyalamak ve düzene yedeklemek hedefiyle gündeme gelen Alevi Çalıştayı tam bir ikiyüzlülük seronomisine dönüştü. Devletin ve Alevi kurumlarının Alevi Çalıştayı'ndan beklentileri ve sonuçlarına ilişkin değerlendirmeleri basına yansıdı.

8 Temmuz'da ikincisi akademisyenlerle İstanbul'da yapılan Alevi Çalıştayı'nda Alevi örgütleri yoktu, çünkü çağrılmamışlardı. Üstelik, Alevi örgütlerinin gözlemci olarak katılma talebi de reddedildi. Dahası Alevi Çalıştayı'nda Alevilere hakaret niteliğinde konuşmaların da yapıldığı ortaya çıktı.

Bir katılımcı, Alevi emekçilerini “*demokratik olmayan güçlerin savunucuları ve darbecilerin yandaşı*” olarak tanımladı. Böylece dün faşist darbeler sürecinde en ağır baskılara ve asimilasyona maruz kalmış Alevi emekçileri, şimdi de kendi adlarına yapılan çalıştayın boy hedefi oluyordu. Diğer bir katılımcı ise, “*Alevileri iç ve dış çeşitli güçler tarafından kullanılan bilinçsiz bir topluluk*” olarak tanımladı. Oysa Alevi halkı, bu topraklarda yüzyıllardır her türden gericilik ve yobazlığa karşı mücadele etmiş ve isyan damarını her daim besleyerek toplumsal mücadele tarihimizde hak ettiği onurlu yerini almıştır.

3-4 Haziran'da düzenlenen ilk çalıştaya katılan 35 Alevi örgütü temsilcileri beş talepte ortaklaşmışlardı. Bu talepler şunlardı: Alevilerin ibadethaneleri olan cemevlerinin yasal statüye kavuşturulması, zorunlu din derslerinin kaldırılması, Alevi köylerine cami yapımından vazgeçilmesi, Tekke ve Zaviyeler Kanunu'yla Alevilerin elinden alınan Hacı Bektaş Dergâhı'nın ve diğer Alevi mekânlarının sahiplerine iade edilmesi, Madımak otelinin müze olması. Elbette bu talepler AKP Hükümeti ve yandaşlarını rahatsız etti. Kültür Bakanı Ertuğrul Günay öfkesini, Alevi örgütlerine “*saçmalamasınlar*” diyerek ortaya koydu.

Sermaye devleti kendine uygun bir Aleviliği egemen hale getirmeyi ve bunu Alevi emekçi yığınlarını denetim altında tutmanın etkili bir aracı olarak kullanmayı hedeflemektedir. Onyıllardır sermaye devleti tarafından baskı ve zorbalıkla yapılmak istenen şey bu kez AKP eliyle, para, rüşvet ve devlet katında makam-mevki dağıtılarak hayata geçirilmek istenmektedir.

Ne sermaye devletinin ne de onun yürütme organı AKP Hükümeti'nin Alevi emekçilerinin demokratik istemlerine yanıt vermek gibi bir hedefi bulunmaktadır. Asıl hedef, Alevi emekçilerini çok daha rahat kontrol etmektir. Son Alevi Çalıştayı'nda ortaya çıkan tablo “Alevi açılımı” konusundaki samimiyetsizliği ve ikiyüzlülüğü tüm açıklığı ile gözler önüne sermiştir.

Sermaye düzeni, Sünni inancına mensup işçi ve emekçileri baskı ve denetim altında tutmak için dinsel gericilikten nasıl yararlanıyorsa, bu kez de Aleviliği dinsel gericiliğin sıradan bir kolu haline getirerek Alevi işçi ve emekçilerini düzene yedeklemeyi hedefliyor. Burada Aleviler'i denetim altına almanın önemli basamaklarından biri, Aleviliğin Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesine alınmasıdır.

Bunun için Başbakanlığa bağlı, genel müdürlük statüsünde bir “Alevi kurumu” oluşturulması planlanıyor. Dede ve zakirlerin muhalif sesinin kısılması için maaşlı birer devlet memuru olmaları amaçlanıyor. Bu plan başarılı olursa, Alevilik de tıpkı diğer dinsel inançlar gibi sermayenin çıkarları doğrultusunda kullanılacaktır. Son Alevi Çalıştayı tam da bu hedefler çerçevesinde planlanmıştır. Davetlilerin bu düşünceye uygun, akademisyen kılıklı bezirgânlardan seçilmesi de bu anlayışın ürünüdür.

Alevi burjuvazisinin ise, sorunu devletten kısmi tavizlerin koparılmasına indirgediği biliniyor. Nitekim devletle tamamen bütünleşme eğilimindeki Alevi burjuvazisinin bu yönelimi, Alevi emekçileri kontrol altında tutma peşinde koşan sermaye devletinden destek görmektedir. Alevi burjuvazisi, sınıfsal çıkarı gereği Alevi inancının dinsel gericiliğin bir aracı olarak kullanılması için çabılıyor. Bu yolla, Alevi işçi ve emekçileri daha güçlü bağlarla düzene bağlamak istiyor. “Makul Alevi” yaratma peşinde olan işbirlikçi Alevi örgütleri ve bireyleri, AKP'nin Alevi iftarlarında ve çalıştaylarında boy göstermektedir. AKP'nin kararı ve el altından sağladığı destekle Alevi emekçileri içinde faaliyet yürütmektedir.

Son çalıştayda pervasızca Alevi emekçilerine hakaret edenler, yüzyıllarca Alevilere yönelik hoyratça bir saldırganlık anlayışından beslenenlerdir. Çalıştayda boy gösteren akademisyenler, Alevi emekçilerine karşı uygulanan inkar ve asimilasyon politikalarının nişanesi sayılabilecek okullarda okumuşlardır. Osmanlı devleti ve Cumhuriyetin imha ve asimilasyon politikalarının bir ayağını “kılıç” öbür ayağını da “kalem” oluşturur ki, onlar kalem ayağıdır. Unutmayalım ki, “kalem kılıçtan keskindir!”

“Makul Alevi” veya aynı anlama gelmek üzere, “devlet Alevisi” yaratma politikaları sermaye egemenliği devam ettiği sürece bitmeyecektir. Alevi emekçileri kendi burjuvalarının peşinde

sürtüklenmemeli, sermaye düzeninin politikalarını meşrulaştırıp pazarlayan Hızır Paşalar'ın oyunlarına gelmemelidir. Tutulacak yol bellidir. Bu yol, adı mücadele ve direnişle özdeşleşmiş Pir Sultanlar'ın isyancı yoludur. Tüm ezilenlerin olduğu gibi Alevi emekçilerinin talepleri de sosyalist bir toplumsal düzende karşılanabilir. Alevi emekçilerin sorunlarının biricik çözüm anahtarı budur.

Kölece yaşama ve çalışma koşullarını dayatan, işçi ve emekçileri işsizliğin, açlığın ve sefaletin dipsiz kuyusuna iten sermaye iktidarı egemenliğini sürdürmek için sadece katliam ve provokasyonlarla yetinmez. Aynı zamanda “çözüm” veya “açılım” adı altında toplumsal kesimleri kendi politikasına yedeklemeye de çalışır. Son Alevi Çalıştayı da bu anlayışla gündeme getirilmiştir.

Son Alevi Çalıştayı'nda yaşananlar, Alevi emekçilerinin dostunu ve düşmanını tanımmasının önemini bir kez daha göstermiştir. Alevi toplumunun büyük bir bölümünü işçi ve emekçi kitleler oluşturmaktadır. Ama ne yazık ki, Alevi toplumunda da burjuva sınıfı sınırlı niceliğini hayli aşan azımsanmayacak bir politik güce sahiptir. Sorunlara yaklaşımda bu iki sınıf arasında ciddi farklılıkların olması kaçınılmazdır. Alevi emekçiler kendi geleceklerini karartmaya yönelik manevraları boş çıkarmalı, gerçek çözümün biricik yolunun devrim ve sosyalizm olduğu bilinciyle hareket etmelidirler.

“3. Köprü ihtiyaç değil cinayettir!”

“3. Köprü Yerine Yaşam Platformu”, hiçbir yasal mevzuat ve prosedüre uyulmadan yapılması düşünülen 3. köprü'nün tekrar gündeme gelmesini 18 Temmuz günü gerçekleştirdiği bir eylemle protesto etti.

Sarıyer-Çayırbaşı'nda toplanan, TMMOB Orman Mühendisleri Odası, Şehir Plancıları Odası, Peyzaj Mimarları Odası, İmece-Toplumun Şehircilik Hareketi, Sarıyer Halkevleri, Konut Hakkı Koordinasyonu, Boğaziçi Çevre Kültür Dayanışma Derneği, Toplumsal Dayanışma Derneği, Yurtsever Cephe, Tozkoparan Mahallesi Derneği, Kazım Karabekir Paşa Mahalle Derneği, Gülsu-Gülsuyu Güzelleştirme ve Yardımlaşma Kültür Derneği, Üretiyorum.com, İstanbul Çevre Konseyi ve Barışa Pedal Grubu üyeleri, “3. Köprü cinayettir ! 3 Köprü Yerine Yaşam Platformu” imzalı pankart arkasında yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş süresince 3. köprü karşıtı ajitasyon konuşmalar yapıldı.

Kitlenin alana girmesiyle birlikte kürsü programına geçildi. İlk olarak, “3. Köprü Yerine Yaşam Platformu” adına basın açıklaması okundu.

Açıklamada şunlar söylendi: “3. Köprü demek, yıkımların başlaması ve barınma hakkımızın gasp edilmesi demektir. Biz Beykoz, Sarıyer ve tüm İstanbul halkı olarak köprü altında egzoz gazında yaşamak yerine yaşamı savunuyoruz. Yapılması gereken, sermayenin değil İstanbul halkının ortak çıkarlarını ve kamu yararını gözetken, doğal ve tarihsel çevrenin korunduğu, halkın demokratik katılımını esas alan bir planlamayı acilen hayata geçirmektir. İstanbul için, raylı sistem ağırlıklı, deniz yolunu en etkin biçimde kullanan ve otobüslerle desteklenmiş bir toplu taşıma sisteminin oluşturulması gereklidir. Planlı olarak toplu taşımayı etkinleştirme, ucuzlatma ve bu amacı destekleyecek Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

biçimde otomobil kullanımını caydırıcı tedbirlerin alınması sağlanmalıdır.” Açıklamanın ardından konuşmalar gerçekleştirildi. 3. köprü'nün İstanbul halkına, kente, çevreye ve doğaya karşı suç oluşturacağı ifade edilerek mücadelenin sürdürüleceği söylendi.

Protesto eylemi, sanatçı İlkey Akkaya'nın verdiği konserin ardından sona erdi.

“Rant köprüsüne hayır!”, “3. Köprü kirlilik, gürültü, yıkım demektir!”, “Evlerimizi ve doğayı rantçılara peşkeş çektiirmeyeceğiz!”, “Ormanlarımızı kestirmeyelim, evlerimizi yıktırmayalım. 3. Köprüyü yaptırmayalım!”, “Talan= Rant, 3. Köprü= Katliam” şiarlı pankartların taşındığı eyleme yaklaşık 1200 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Parlatılan Nabucco ve üstü örtülen gerçekler

Hazar ve Orta Asya doğalgazının AB ülkelerine taşınması için planlanan Nabucco projesi 13 Temmuz günü Türkiye, Bulgaristan, Romanya, Macaristan ve Avusturya başbakanlarının ve Avrupa Birliği Komisyonu Başkanı imzaları ile resmiyete kavuştu.

Fakat çeşitli belirsizlikler proje için ilk tasarıların kağıt üzerinde kalmasına neden oldu. Bunlar daha şimdiden hattın inşasının başlangıcını 2011'e, ilk aşamasının faaliyete geçmesini de 2014'e sarkıtmış durumda. Özellikle tedarikçi ülkelere ilişkin belirsizlikler, yani borulardan geçecek gaz için yeterli kaynağın bulunamamış olması bu tarihin daha da ileriye atılabileceğini gösteriyor.

Nabucco Projesi, Rusya'ya gaz alımında %88 oranında bağımlı olan AB'nin, bu bağımlılığını azaltabilmek için üstünde durduğu bir proje. Projenin hayata geçmesi ile bu oranın %50'ye düşmesi planlanıyor. Fakat emperyalistler arasındaki çok yönlü ilişkiler, şu an için projenin tasarlandığı gibi tıkrık tıkrık işleminin önüne geçiyor.

Nabucco'nun esasta AB, ABD ve Rusya arasındaki çıkar çatışmalarının bir yansıması olduğunu söyleyebiliriz.

Nabucco ile Rusya'nın elinde tuttuğu "gaz transit yolları tekeli"ni sona erdirmek, yani Rusya'nın bundan kaynaklı uluslararası siyasetteki konumunu zayıflatmak temel bir yerde durmaktadır. ABD'nin bu projeye bu denli önem vermesinin en önemli nedeni budur.

ABD'nin yıllardır süren Afganistan ve Irak işgali Ortadoğu petrollerini kontrol etmek içinse, Rusya'nın gücünü kontrol altına almak, Karadeniz bölgesindeki enerji tekeli kırıkmak da onun için stratejik önemdedir. ABD diğer emperyalist rakiplerinin alanını daraltıp kendi etki alanını daha da genişletmek istemektedir. Son dönemde ABD'nin Azerbaycan - Ermenistan arasındaki sıkıntıları çözmek ve Irak enerji kaynaklarını işlevsel kılmak için bu kadar yoğun çaba sarfetmesinin gerisinde de bu vardır.

Fakat Rusya bu çabaları boşa düşürmek için kendi çıkarları doğrultusunda hamleler yaparak büyük oranda Nabucco'nun işlerliğini azaltmıştır.

Kendisine dokunacak hamleleri vaktinde görmüş ve bunun tedbirlerini almıştır. Rusya, Nabucco için temel kaynak olarak belirlenen Kazakistan ve Türkmenistan ile 2007 ve 2008'de, Azerbaycan'la ise 2009'da daha fazla doğalgaz almak için anlaşmalar imzalamıştır.

Ayrıca Rusya, Nabucco'ya alternatif olan Güney Akım projesine 2008'de Bulgaristan'ı dahil etmiş, yine aynı yıl içerisinde Sırp petrol ve doğalgaz firması NIS'in yüzde 51 hissesini alarak bu ülkeyi de Güney Akım projesine katmıştır.

Diğer yandan AB'nin ortak bir enerji politikası izlememesi Rusya'nın işini oldukça kolaylaştıran bir etmen oldu ve İtalyan ENI şirketinin, Rus Gazprom ile birlikte Güney Akım'ı gerçekleştirmesi böylelikle gerçekleşti.

Rusya, başarılı bir stratejiyle, başlıca AB ülkeleriyle enerji alanında ayrı ayrı ortaklıklar ve işbirliğine giderek, üye ülkelerin ortak bir politika izlemesinin önüne geçti. Birbirine rakip iki büyük boru hattı projesinden Güney Akım, Rusya'nın AB'ye kıyasla çok daha hızlı ve kararlı hareket ederek somut adımlar atması neticesinde, Nabucco karşısında

avantajlı konuma geçmiştir.

Putin'in alaycı bir biçimde ve rahatlıkla "Eğer birileri toprağı kazıp boru hattı inşa etmek istiyorsa devam etsinler, bizim için sorun değil" sözlerini sarfetmesi boşuna değildir. Çünkü, Güney Akım'la ilgili birçok anlaşmanın sonlandırılmış olması bugün için onu Nabucco'dan daha avantajlı bir hale getirmektedir. Mesela Nabucco'ya hangi ülkelerin ne kadar miktarda doğalgaz sağlayacağı, projenin nasıl finanse edileceği ve hangi ülkenin hangi miktarda hattan doğalgaz alacağı dahi henüz kesinlik kazanmamıştır. Buna karşılık, AB ülkeleri Almanya, Fransa, İtalya, Bulgaristan ve Macaristan'ın yanısıra Sırbistan da Güney Akım'dan gaz alabilmek için Gazprom'la anlaşmalar imzalamıştır.

Rusya bu savaşta kendi konumunu koruyacak sağlam adımlar atmıştır ve bundan kaynaklı Nabucco'yu bir tehdit olarak görmediğini rahatlıkla ifade edebilmektedir.

Nabucco için belirsizliğini koruyan arz kaynakları projenin temel sorunudur. Hattı dolduracak yeterli doğalgazın henüz bulunmamış olması basına yansıyan "asrın projesi" söylemlerini boşa düşürmektedir.

Yılda 31 milyar metreküp gazın Nabucco hattından Avrupa'ya akması hedeflense de, şu an ortada sadece 8 milyar metreküplük garanti gaz mevcuttur. Kalanı için ise müzakereler sürmektedir.

Nabucco için Azerbaycan gazı kilit konumdadır. Ancak Azerbaycan'daki kaynaklardan alınacak doğalgaz yeterli değildir. Azerbaycan'ın yıllık ürettiği toplam 14.7 milyar metreküp doğalgaz, Nabucco boru hattının yarısını dahi dolduramamaktadır. Ayrıca kendi iç pazarında tükettiği ve Rusya'ya sattığı gaz miktarı da buna dahildir.

Bir başka seçenek olan Türkmenistan ise Rusya ve Çin ile yaptığı anlaşmalar çerçevesinde gazını piyasa fiyatının da üstünde bu ülkelere satmıştır. Yine de 2014 için Türkmenistan'ın yaklaşık 10 milyar metreküp bir başlangıç gazı sunması olasılığı mevcut. Fakat bu miktarın da yüzde 5'ini Gürcistan alma hakkına sahip ve bu durumda Nabucco'nun ancak yarı kapasitesine sahip olan Bakü-Tiflis-Erzurum hattı projesini hayata geçirmek için işlevsel bir yerde durmamaktadır.

Irak için de benzer bir durum geçerli. Şu haliyle Irak'ta Nabucco'ya verecek doğalgaz üretimi yapılabiliyor değil. Bu ancak ilerleyen yıllar içerisinde bir alternatif olarak düşünülebilir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir diğer sıkıntı İran'ın durumu... İran gazı bu proje için önemli olmasına rağmen ABD'nin İran'a uyguladığı ambargo bir nevi Nabucco'nun ölü doğmasına neden olmaktadır.

İran'ın 29.61 trilyon metre küplük gaz rezerviyle hattın en büyük tedarikçisi olması beklenirken, İran olmadan Nabucco'nun kaynak güvenliğini sağlaması mümkün değildir. Yani "hayal değil gerçek", "asrın projesi" gibi yorumlar son derece abartılıdır.

Hali hazırda kaynak sağlamadaki belirsizlikler projenin maliyetini belirleme noktasında da kendini göstermektedir. Hangi ülkelere gaz temin edileceği netleşmediğinden, boru hattının ne kadar uzayacağı ve maliyetin hangi miktara tekabül edebileceği konusunda da kesin bir veri sunulmamaktadır.

Projenin ekonomik olarak Türkiye'ye nasıl bir getiri sağlayacağı ise bilinmiyor. Zira anlaşma metni açıklanmadı. Erdoğan'ın Avrupa ile enerji konusunda karşılıklı dayanışma içerisinde olunacağı açıklamasının ya da medyada genel bir kanı olarak sunulan AB'nin yolunun düzlendiği yorumlarının ise bir gerçekliği bulunmuyor.

Resmi olarak incelenebilen belgeler, AB'nin kendi açısından arz güvenliğini sağlamak yönünde hareket ettiğini gösterirken, bu noktada Türkiye yalnızca bir transit ülke konumunda kalmaktadır. "Boru hattından geçen gazın yüzde 15'ini satın alma imtiyazı"nın Türkiye'ye verilmemiş olması "stratejik ortaklık" kofluğunu gözler önüne sermektedir. Türkiye'den geçen boru hattının uzunluğu Türk sermaye devletini uşaklık konumundan terfi ettiremeyeceğine göre, emperyalizme olan bağımlılık daha da derinleşecektir. Nitekim boru hattını korumak için tasarlanan özel ordunun Türkiye'de cirit atacak olması bunun en somut göstergesidir.

Özetle, emperyalistlerle bağımlılık ilişkileri en üst seviyede süren Türkiye'nin, bu projenin olumlu yanları olsa dahi, iddia edildiği gibi bunları uluslararası siyasette elini güçlendirecek bir koz olarak kullanabilme olanağı yoktur.

Türkiye bu projeyi parlatarak iç politika malzemesi yapmak niyetindedir. "AB yolunda atılan emin adımlar", "stratejik konumun güçlenmesi" üzerine yapılan güzellmelerin bir gerçekliği yoktur. Toplumda yaratılmak istenen yanılsama ile krizin emekçiler üzerindeki etkilerinin, yeni kölelik yasalarının getirdiklerinin, toplamda işçi ve emekçilerin karşı karşıya kaldığı saldırıların üstü örtülmeye çalışılmaktadır.

Mollalar rejimi, din ve emekçi halk hareketi...

İran emekçi halk hareketinin “kökü dışarda” mı?

K. Ali

İran'daki son seçimlerden sonra İran emekçi halkları, mollaların gerici diktatörlüğüne karşı tepkisini yaygın sokak protestolarıyla ortaya koydu. Dinci rejim, emekçi halkların taleplerine devlet zoruyla yanıt verdi. 30 yıldır hüküm süren islami rejim böylece herhangi bir burjuva rejimden farklı bir yol tanımadığını ortaya koydu. Kendi iktidarını ayakta tutmak için kan dökmekten geri durmadı. Emekçi halkların taleplerinin haklı ve meşru olup olmadığından bağımsız olarak, ortaya konan tepkiyi “batının kışkırtması” olarak lanse etti.

Oysa, 19 Haziran günü islamcı bir yayın olan *Haksöz-Haber* geçtiği haberde, emekçi halkın harekete geçmesine neden olan sorunları şöyle sıralıyordu: “Enflasyon-pahalılık, ev fiyatlarının ve kiralardan artması, işsizlik, gençlerin evlenememesi, üretimin azalması, ithalatın artması, dış politikada İran'ı zor durumda bırakan keskin sözlerde ülkeye menfaatinin bulunmadığı, özgürlük ve insan hakları konusunda geride kalındığı, çoğulcu katılımcılığın engellendiği” vb... Eksik de olsa, ileri sürülen gerekçeler, bugün herhangi bir kapitalist ülkedeki sorunların aynısıdır. Hangi ideolojik biçime bürünürse bürünsün, sömürücü egemen sınıf devletlerinin emekçi halkların taleplerine karşı tavrı aynıdır; sınırsız şiddet ve terör. Mollalar rejimi de başka bir yol tanımadığını kendi pratiği ile bir kez daha ortaya koymuştur.

Humeyni'ci diktatörlüğün sınıfsal temeli

ABD emperyalizminin uşağı Şah'ın faşist diktatörlüğüne karşı yükselen halk hareketi, Şubat 1979'da Şahlık rejimini yıktı. Bu, halkçı devrimci hareketin zaferiydi. Ne var ki orta sınıflara ve şehir küçük-burjuvazisine dayanan bu hareket, iktidarı alma ve sürdürmede aynı başarıyı gösteremedi. Şahlık rejimine karşı verdiği kavgadaki başarıyı iktidar olma ve devrimci programı uygulamada ortaya koyamadı. Şubat devriminde önemli ve tayin edici rolü üstlenen İran proletaryası da güçlü bir komünist örgütlenmeden yoksundu. Genel grev ve ayaklanmayla Şahlık rejimin ipini çekmesine karşın, iktidarı alacak örgütlülüğe sahip değildi. Reformist TUDEH ve devrimci-halkçı Halkın Fedaisi güçleri de, Humeyni'yi altedecek strateji ve taktikler geliştirmek yerine, sürüp giden ikili iktidarı Humeyninci rejim lehine tasfiye ettiler.

Humeyninci güçler, Şahlık rejiminin bürokrasisinde yer alanlara ve bu kanlı diktatörlüğün dayanağı olan özel mülkiyete dokunmayacağını açıklayarak, mülk sahiplerinin ve toprak ağalarının desteğiyle iktidarı gaspetti. 1 Mart 1979'da yaptığı konuşmada Humeyni, mülk sahiplerini ve devlet bürokrasisini rahatlatmak için şu güvenceleri veriyordu:

“Menhus Pehlevi soyunun bütün emlak ve malvarlığı ve onlara mensup olup bu milleti çalıp çırpan kişilerin servetinin müsadere edilmesi, iktisaden zayıf durumda olanlar için mesken yapılması emrini verdim... Sabık Şah'ın kızkardeşi ve erkek kardeşlerinin serveti, bir ülkeyi bayındır ve memur kılmaya yeterlidir.” Ve bürokrasi için şu tehdit ve vaatleri ileri sürüyordu: *“Şüphesiz tasfiyeler yapılacaktır... Hırsızlar dışarı atılacaktır. Bütün*

memurlar hiyanetkar olmadığına göre, emin olanlar ve sevgi-saygı görecektir.” Kendi gerici iktidarını sağlamlaştırmak için de, *“Her konuda sabrettiniz. Sonunda sabrınız tükendi fakat bize de bir süreç mülhet veriniz ki, devlet, işlerini görsün”* diyordu. (Humeyni, İslam Fıkıhında Devlet, s. 214-217)

Şubat devriminden 5-6 ay önce yaptığı açıklamalarda hedefinin, *“Ülkenin servet ve kaynaklarını zahmet çeken, yoksulluk ve hastalığa garkolmuş bulunan halka tahsis etmek”* olduğunu söyleyen Humeyni, iktidara yaklaştıkça yönünü daha açık olarak egemen mülk sahiplerine doğru dönüyordu. *“Ülkenin servet ve kaynakları”* yerine *“Menhus Pehlevi soyunun bütün emlak ve varlığı ve onlara mensup olup bu milleti çalıp çırpan kişilerin servetinin müsadere edil”* eceğini açıklıyor ve bunun *“bir ülkeyi bayındır ve memur kılmaya yeterli”* olacağı yalanını ileri sürerek, Pehlevi soyunun malına el koymakla yetinileceğini açıklıyordu. Ülkedeki yoksulluk ve zulmün sınıfsal kaynağını gizleyerek, emekçi halkların Şah rejimine karşı olan nefretini, koruyucusu olduğu sömürücü sınıfların üzerinden alıp, Pehlevi soyuna yöneltiyordu. *“Sabık Şah'ın kızkardeşi ve erkek kardeşlerinin serveti, bir ülkeyi bayındır ve memur kılmaya yeterlidir”* diyerek, emekçi halkta sahte bir beklenti yaratıyordu. 30 yıllık acı deney ve pratik bu vaadin hiç de yeterli ve inandırıcı olmadığını bütün çıplaklığı ile açığa çıkartmıştır. Bugünkü halk hareketini de mayalayıp açığa çıkartan bu sınıfsal sömürünün kendisi olmuştur.

Halk hareketini kullanarak iktidara gelen burjuva iktidamların, muhalefet döneminde söyledikleriyle iktidara geldikten sonra uyguladıkları programlar hep ters yönde olmuştur. *“Biz hem dünyayı, hem ahireti abad ederiz”* diyerek iktidara gelen ve halkın binlerce yıllık inanç ve ahiret korkusunu kendi iktidarı için istismar eden Humeyni hareketi de bu genel kuralı bozan bir istisna olmamıştır. Sınıfsal sömürü ve baskıyı gizlemek için, *“toplumun her ferdi kardeşir, birlikte olmalıdır, birbirini gözetmelidir”* diyerek, efendinin yararına köle-efendi kardeşliğini dillendirmiştir.

Biz bu yalanı iyi tanıyoruz. İrkçı-faşist Hitler'den M. Kemal'e, onlardan dinci gericiilere kadar uzanan

kesimler hep aynı yalanı, “milletimiz yek vücut kardeşir” yalanını söylemişlerdir. Humeyni de, kendisinin dayandığı sınıfsal güçleri gizlemek ve bilinç kayması yaratmak için, “toplumun her ferdi kardeşir” demagojisine sarılmıştır.*

Dinci hareketin temel demagojisi: “Sömürüye karşıyız”

Sınıflı toplumlarda ütöpik de olsa, emekçi halk hareketlerinde eşitlik özlemini açık veya silik olarak hep görmekteyiz. Bundan dolayıdır ki, her siyasal-muhalef akım emekçi halkların desteğini almak için halkların bu ortak özlemlerini istismar etmişlerdir. Bu aynı istismar olgusunu mülk sahibi veya mülk sahiplerine dayanan dinci hareketlerde de görüyoruz.

“İslam ... sömürüye karşı olan halkın okuludur“ diyen Humeyni, ekliyor: “Fakat bunlar İslam'ı başka bir yüzle tanıttılar, tanıtmaktadırlar”. Gerçek böyle mi? Humeyni hareketi gerçekten sömürüye karşı hangi program ve uygulamaya sahipti? Bir hareket sömürüye karşı olduğunu açıklayabilir. Hitler de ve A. Türkeş de sömürüye karşı olduklarını açıkladılar! Ancak toplumsal yaşamın şaşmaz ölçüsü pratiktir, laf değil.

Zenginlik, canlı emeğin sömürüsüyle elde edilir. Sömürüye karşı olduğunu açıklayan bir siyasal hareket, hangi ideolojik saiklerle hareket ederse etsin, (Humeyni gibi islam adına da olsa) özel mülkiyetin tasfiyesini programına ve uygulamalarına temel almak zorundadır. Muhalefet yıllarında “sömürüye karşı“ olduğunu açıklayan Humeyni, iktidara yaklaştıkça, gerçek özünü yalın olarak açığa vurdu. *“İslam ... sömürüye karşı olan halkın okuludur”* diyen Humeyni, servet sahiplerinin desteğini alabilmek için, servet karşıtlığını “mantık dışı” ilan etti. *“Servet farklılıklarını akıllıca ve uygulanabilir, gerçekleştirilebilir ölçüde giderecek olan sadece islamdır ve mantık dışı yorumlara İslam'ın ihtiyacı yoktur...”* denildi ve sömürüye karşı olmanın yerine, sömürüyü *“akıllıca ve uygulanabilir, gerçekleştirilebilir”* politikalar uygulamaya sokuldu.

İslamın halkçı yorumunu yapan kimi dinci akımlar da, nedense Humeyni'nin bu ikiyezlü politikası karşısında hep suskun kalmaktadırlar. Bu bir tesadüf

müdür? Hiç de değil. Bir siyasi veya ideolojik akım hangi sınıflara dayanıyorsa, kaçınılmaz olarak onların politikasını yapar. “Bütün müslümanların kardeş” olduğunu ileri sürenler, isteseler de sömürüye karşı mücadele edemezler. Sömürüye karşı mücadeleyi toplumun bütün fertlerinin değil ama sadece işçi sınıfı ve işçi sınıfının önderliğindeki emekçi halkların zafere taşıyabileceğini söyleyen komünistler, sömürüye karşı savaşılabirler. Tarihsel deneyim de bu olguyu döne döne doğrulamıştır.

İslamın halkçı yorumunu yapanlar sömürüye karşı mücadelede tarihsel bir referans olarak Ebuzer’e başvuruyorlar: “*Evinde yiyeceği olmayıp da kılıcını alıp sokağa fırlamayana şaşarım!*” diyen Ebüzer el-Gıfarî’nin bu devrimci ve halkçı özelemlerini gerçekten kim temsil ediyor? “*Servet farklılıklarını akıllıca ve uygulanabilir, gerçekleştirilebilir ölçüde giderecek olan sadece islamdır*” diyen ve komünistlerin mülkiyetin bireyselliği yerine toplumsallığı geçirme önermelerini “mantık dışı yorumlar” olarak suçlayan Humeyni temsil edebilir mi? Humeynici gerici hareketin sınıfsal çapı buna yeter mi? Humeyni ve benzerileri olsa olsa Osman’ın temsilcisi olabilirler. 3. Halife Osman’ı yiyicilik ve sömürücülükle suçlama cesaretini gösteren Ebuzer’in ilerici özlem ve hayallerini ise ancak komünistler hayata geçirebilirler.

3. Halife Osman ile Ebuzer arasındaki kavganın sınıfsal temellerini Ali Şeriatî şöyle açıklıyor: “*Ebuzer ve Osman arasında mücadele başladı ve Ebuzer sonunda canını bu yolda verdi. Ebuzer haykırıyordu: ‘Topladığınız bu sermaye, bu servet, bu altın ve gümüşler bütün müslümanlar arasında eşit paylaşılmalıdır. Eşitlik ve İslami ekonomik ve ahlaki sistemin gölgesindeki yaşam imkanlarından herkes faydalanmalıdır.’ Ama Osman İslam’ı zahiri merasim, protokol ve takva tezahürü olarak görüyordu. Ona göre din, çoğunluğun yoksulluğu ve azınlığın zenginliğine karışmıyordu. Ebuzer İslami katılımcılığın ilerlemesi için başlattığı mücadelede rahat durmuyor ve düşmanını da rahat bırakmıyordu... Osman’ın karısının boynunda Afrika vergisinin üçte biri değerinde mücevher vardı.*” (Ebuzer, Ali Şeriatî)

“*Topladığınız bu sermaye, bu servet, bu altın ve gümüşler bütün müslümanlar arasında eşit paylaşılmalıdır.*”, “*Evinde yiyeceği olmayıp da kılıcını alıp sokağa fırlamayana şaşarım!*” diyen Ebuzerler’in, “*gelin canlar bir olalım, yoksulun hakkını alalım*” diyen Pir Sultanlar’ın, “*yarın yanağından gayrı, her şeyde her yerde, hep beraber diyebilmek için*” diyen Şeyh Bedrettinler’in özelemleri bugün proletaryanın elinde bir kızıl bayrak olarak yükseliyor. Er veya geç haramilerin saltanatını yıkacağız.

Dinci kesimin dayandığı vurguncu, soyguncu, tüccar, emperyalizmin uşağı burjuvazi ve toprak beyleri sınıfı bu özlemin hedefi olmak zorundadırlar. Biz komünistler bunu açıkça ilan etmiştik, yeniden ilan ediyoruz.

Dipnot:

* Kemalizm “biz imtiyazsız, sınıfsız bir toplumuz” der.

“Nazi korperasyonu bir sınıf kavgası organı değildir.

Nazi devleti hiçbir ‘sınıfı’ tanımaz ve kabul etmez.” (Hitler, Kavgam, s.356)

“Millet ... soy birliğidir. Bunun sınıflara bölünmesi, ... belirli fertlerin hakimiyetine terkedilmesi mümkün değildir. Buna mücadele etmeyeceğiz... Milli devlet, bir sınıf devleti olmayıp, Türk Milletini meydana getiren bütün fert ve dilimlerin devleti olacaktır.” (Türkeş, Dokuz Işık, s. 41-46)

“Sınıflı bir nizamın yarattığı toplu sözleşme düzeni İslama yabancıdır... İslamda ... emek ile sermaye ayrımının tayin ettiği içtimai sınıf ortaya çıkmaz.” (Büyük İslam İlmihi, s. 285-286)

Gerek ırkçı-milliyetçi faşist ideoloji gerekse dini gericiilik adına politika yapanların ortak noktası, yalın ve demogojidir. Tümünün ortak noktası, sermaye adına yaptıkları politikayı, “sınıfsız-kaynaşmış toplum” adına sunmalarıdır. Humeyni bunu, “toplumun her ferdi kardeş, birlikte olmalıdır, birbirini gözetmelidir” diyerek yapıyordu...

Honduraslı emekçilerin faşist cuntaya karşı mücadelesi devam ediyor!

Büyük sermaye, devlet bürokrasisi, düzen partileri, medya baronları, Katolik kilisesi şefleri tarafından desteklenen faşist çetelerin Honduras’ta gerçekleştirdiği askeri darbe, ilk günden Latin Amerika halkları tarafından mahkum edildiği için, darbeyi destekleyen ABD dahil hiçbir devlet cuntayı meşru ilan edemedi. Honduraslı işçi ve emekçilerin dinmeyen tepkisi cunta şeflerini sıkıştırırken, uluslararası ilişkilerdeki yalıtılmışlık da darbecilerin soluk borularını daraltıyor.

Kirli savaş yöntemleriyle kendine meşru alan açmaya çalışan Amerikancı generaller, medya baronlarının aktif desteği ile “Chavez Honduras’ın içişlerine karışıyor, ajanlarını göndererek şiddet olaylarını kışkırtmaya hazırlanıyor” türünden söylentileri yaymaya başladılar. Aynı gerekçeyle Hugo Chavez’i Birleşmiş Milletler’e (BM) şikayet eden cunta şefleri, varolduğunu iddia ettikleri sorunu uluslararası platformlara taşımaya çalıştılar ancak ciddiye alan olmadı.

Uydurdukları yalanlara inanan olmayınca kiliseye başvuran cunta şefleri, darbeye “kutsallık payesi” biçmeye kalkıştılar. Faşist çeteler emrinde çalışan Kardinal Rodríguez Maradiaga, “*Biz uzun zamandır, Venezüella devlet başkanı Hugo Chavez’in çok para harcayarak oluşturduğu, güçlü bir kampanya ile mücadele ediyoruz. Chavez’in kampanyası, Venezüella casuslarının Honduras’ta çalışmalar sürdürmesini de kapsıyor. Zelaya’nın görevden alınmasına karşı yapılan protesto gösterilerini de bu casuslar örgütüyorlar*” açıklamasını yaptı. Kilise şefleri ile faşist cunta arasındaki suç ortaklığını gözler önüne seren bu açıklama, cunta şeflerini aklamaya yetmedi.

Hal böyleyken devlet başkanı Manuel Zelaya’yı deviren faşist darbenin atadığı cunta yönetimi geri adım atmamak için halen ayak diyor.

Kosta Rika Devlet Başkanı Oscar Arias aracılığıyla, Zelaya’nın temsilcileri ile cunta hükümeti görevlileri arasında gerçekleşen görüşmelerden bir sonuç çıkmaması da, faşist çetelerin Washington’dan aldıkları desteğe güvendiklerini ortaya koyan bir diğer gelişme.

Arias’ın planı, Zelaya’nın görev süresini tamamlamasını ancak darbeden önce ve sonra işlenen tüm siyasi suçları affetmesini, anayasa değişikliği tasarısından vazgeçmesini, seçimlerin erkene alınmasını ve belli başlı siyasi partilerin temsilcilerinin uzlaşma hükümetine alınmasını öngörüyordu. Kendisi açısından birçok taviz içermesine rağmen Zelaya bu planı kabul ederken, faşist cunta görevlileri ise reddetti. Bu küstahça tutum, faşist çetelerin ciddi bir basınca maruz kalmadan geri adım atmayacaklarını gösteriyor.

Görüşmelerden bir sonuç alınmaması üzerine Honduras’a gizli gitmeye karar verdiğini açıklayan Zelaya, cuntayı devirene kadar mücadeleye devam edeceklerini söyledi. Görüşme öncesinde Honduras halkına cuntaya karşı ayaklanma çağrısı yapan, genel grev, gösteri ve sivil itaatsizliğin demokrasi mücadelesinde meşru hak olduğunu belirten Zelaya, ülkeye dönüp darbe karşıtı mücadeleyi buradan yöneteceğini açıkladı ve bu tutumu şöyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

gerekçelendirdi: “*Tarih, saat, yer, yol, karadan mı denizden mi havadan mı, bunları o suçlulara söyleyemem, çünkü insanları öldürüyorlar. Yurttaşlık haklarını rafa kaldırdılar, sosyal kazanımlar yıkıma karşı karşıya, eminim ki bana gerekli zararı vermeye hazırlardır.*”

Venezüella Devlet Başkanı Hugo Chavez başta olmak üzere Latin Amerikalı liderler faşist cunta karşıtı tutumlarını sürdürürken, Honduraslı emekçilerin direnişi de devam ediyor. Hemen hergün binlerce, bazen onbinlerce emekçinin sokaklara çıkıp cuntayı protesto etmesi, faşist çetelerin gayrimeşruluğunu döne döne tüm dünyaya gösteriyor. Teşhir olan cunta şefleri, emekçilere karşı faşist şiddeti halen belli sınırların ötesine taşıyamıyorlar. Bununla birlikte sicili kanlı bu çeteler, çatışmanın seyrine bağlı olarak tutum değişikliğine de gidebilirler.

Bu arada Zelaya yönetiminde dışişleri bakanı olarak görev yapan Patricia Rodas, Bolivya’da yaptığı açıklamada, Zelaya’nın “alternatif hükümet” kurmaya hazırlandığını açıkladı. Kurulacak hükümet merkezinin Honduras’ta olacağını ifade eden Rodas, “Başkan Zelaya cunta liderlerine karşı yapılacak son savaşı buradan idare edecek” dedi.

Zelaya’nın “alternatif hükümet” kurma planının başarılı olması, büyük ihtimalle Honduraslı emekçilerin cunta karşıtı direnişine yeni bir ivme katacaktır. Honduraslı işçi ve emekçilerin kararlı direnişi ile Latin Amerika halklarının enternasyonal dayanışması faşist cuntayı yenilgiye uğratabilecek tek yoldur.

Amerikan savaş makinesi “Irak-ABD Güvenlik Anlaşması”nı tanımıyor...

Özgürlük halkların anti-emperyalist direnişiyle kazanılacak!

Amerikan savaş makinesinin Irak’tan çekileceğini vaadederek başkanlığa gelen Barack Obama, ilk aylarda bu sözüne sadık kalacak gibi görünüyordu. Nitekim Bağdat’taki kukla yönetimle 30 Haziran’dan itibaren geçerli olacak bir anlaşma imzalayan Obama yönetimi, işgalci güçleri bu tarihten sonra kent merkezlerinden, 2011’in sonuna doğru ise Irak’tan çekmeyi vaadetti.

Aslında Irak’tan çekilme konusu, Bush liderliğindeki neofaşist çetenin yönetimi döneminde gündeme gelmişti. Zira ABD savaş makinesi için bataklığa dönüşen Irak’ı terketmek bir zorunluluktan ancak işgal ordularının Irak’tan çekilmesinin kapsamı özel bir tercihle muğlak bırakılıyordu.

Savaş baronlarının belirsiz bir söylem kullanmaları tesadüf değildi elbet. Hatta çekilmeyle ilgili muğlak ifadeler, sinsi bir planın varlığına işaret ediyordu. Bunun en açık göstergesi, çekilme söylemine, Irak’ta devasa askeri üslerin inşasının eşlik etmesi olmuştur. Belli ki, Pentagon’daki savaş baronlarının açığa vurulmayan kirliliği hesapları vardı.

Çekilme söylemi işgal karşıtı tepkinin kısmen yatışmasını sağlamış ve Irak’taki burjuva kliklerin iktidar ve rant paylaşımından daha büyük pay alma beklentisini güçlendirmiş görünüyordu.

Oysa Irak’la yapılan anlaşmanın yürürlüğe girmesinden sadece üç hafta sonra, ABD savaş makinesi çirkin yüzünü sergilemeye başladı. İşgal ordusunun bu küstah tutumunu Beyaz Saray veya Pentagon’dan bağımsız düşünmek olası değil. Yani ikiyüzlü politikanın ardında bizzat Barack Obama ve onun yönetimi bulunuyor.

“Irak-ABD Güvenlik Anlaşması”na göre, Amerikan işgalci güçleri 30 Haziran’a kadar kent merkezlerinden, 2011’de ise Irak’tan tamamen çekilecek.

Bundan dolayı, Irak “başbakanı” Nuri El Maliki, anlaşmanın yürürlüğe girişi tarihi olan 30 Haziran’ı “Ulusal Egemenlik Günü” ilan etti. Kukla El Maliki hükümeti, ABD askerlerinin Bağdat’taki devriye turlarını sonlandırarak, askeri konvoyların gündüz şehirde dolaşmasını yasaklayan bir kararı hızla aldı.

Ancak, Bağdat’taki kukla yönetimin şatafatlı gösterisinin ömrü üç hafta ile sınırlı kaldı. Zira işgal ordusunun şefleri, söz konusu anlaşmaya uymaya niyetli olmadıklarını, bu şartlarda kent merkezlerini terketmeyi düşünmediklerini ilan ettiler.

Bağdat Operasyon Merkezi tarafından ABD’li generallere bir yazı ile bildirilen bir takım kısıtlamalar, işgalci ordu şefleri tarafından dikkate bile alınmadı. İşgalci orduya mensup bir albay, söz konusu kısıtlamaların güvenlik anlaşmasının hatalı tercümesine dayanarak getirildiğini öne sürerek, anlaşmaya uymayacaklarını söyledi.

İşgalcilerin bilinen küstah üslubu ile konuşan albay, “ABD askerlerinin Irak Hükümeti’nin desteği olsa da olmasa da şehir merkezlerindeki tehditleri bertaraf etmek ve bunlara yanıt vermek için çatışmalara gireceğini” belirtti.

Washington Post gazetesine yazılı bir açıklama ileten işgal orduları şeflerinden bir diğeri ise, “Kendi

kuvvetlerimizin güvenliğini sağlamak için devriye gezmemiz ve birçok güzergahın güvenliğini sağlamamız bir zorunluluktur. Biz buna devam edeceğiz. Bunları yaparken karşı tarafın da işbirliği yapmasını tercih ederdik” diyerek, anlaşmanın kendilerini bağlamadığını ilan etti.

Bu küstahça açıklamalara Beyaz Saray’dan herhangi bir tepki gelmedi. Salt bu kadarı bile Irak’tan çekilme söyleminin iğrenç bir plan olduğunu gözler önüne sermeye yetiyor.

Görünen o ki, Obama yönetimi, riskli işleri Irak kolluk kuvvetlerine devrederek, Bağdat yönetimi üzerindeki vesayetini sürdürmeyi hedefliyor. Hem Irak petrollerini istikrarlı bir şekilde yağmalamak hem stratejik önemi büyük bu ülke üzerindeki egemenliğini sürdürmek için dozu ayarlanmış emperyalist işgalin devam etmesi gerekiyor. Obama ile Pentagon’un savaş baronlarının bu konuda mutabık olduklarından şüphe etmemek gerekiyor.

6 yıldır Irak’ın yıkım, kan, gözyaşı, ceset yığınları, işsizlik, yoksulluk ve sefaletle anılmasına yol açan emperyalist işgalin, kukla bir yönetimle yapılan bir anlaşma ile sona ermesi elbette mümkün değil. Böyle

bir beklenti, emperyalist zorbaların bir asırlık icraatlarını gözardı etmek anlamına geliyor.

Üzerinde yaşayan halklarıyla birlikte Irak toprakları muhakkak ki, emperyalist işgalcilerden temizlenecektir. Ancak halkların özgürlüğünü içi boş anlaşmalar değil, anti-emperyalist birleşik direniş sağlayacaktır.

İsrail askerleri Gazze’de işlenen savaş suçunu itiraf etti!

İsrail savaş makinesinin geçtiğimiz Ocak ayında Gazze’yi vahşi bir saldırı ile tahrip ederek ağır savaş suçları işlediği birçok kurum tarafından kanıtlanmıştı. Sergilenen vahşet o kadar barizdi ki, siyonist rejimi himaye eden emperyalist güç odaklarının denetimindeki Uluslararası Af Örgütü bile, İsrail ordusunun barbarlığını teşhir etmek zorunda kalmıştı.

İsrail savaş makinesi, Gazze’yi tahrip ettiği, çoğunluğu çocuk, kadın ve yaşlılardan oluşan bin 500’e yakın Filistinli’yi katlettiği, üstelik bu iğrenç suçları dünyanın gözleri önünde işlediği halde, icraatlarının kurallara uygun olduğunu iddia ediyor. Bu kadar pişkinliğe, ancak kurulduğu günden beri faşist paramiliter bir aygıt olarak çalışan İsrail ordusu türünden suç çetelerinde rastlanır.

Gazze saldırısına onay veren emperyalist güç odaklarının suç ortaklığından da güç aldıkları için saldırganlıkta sınır tanımayan siyonist savaş aygıtının şefleri, bu kez bizzat suça ortak olan İsrail askerlerinin itiraflarıyla iyice teşhir oldular.

14’ü muvazzaf, 12’si yedek 26 İsrail askeri, Sessizliği Bozmak (Breaking the Silence) adlı İsrailli savaş gazilerinin oluşturduğu örgüte, ordunun Gazze’de işlediği savaş suçlarını anlattı. Askerlerin ifadelerinin toplandığı örgütün raporunda şunlar söyleniyor: “Bu ifadeler, savaşta izlenen ve etik değerlerle bağdaşmayan yolun, bireysel olarak askerlerden değil, uygulamadaki sistemlerden kaynaklandığını ispatlıyor.”

Raporda, askerlerin anlattıklarının, “askeri amaç olmaksızın, yüzlerce evin ve camilerin yıkılması, nüfusun yoğun olduğu yerleşimlere fosfor bombası atılması, hafif silahlarla suçsuz insanların öldürülmesi, özel mülklerin tahrip edilmesi ve çoğunlukla komuta yapısı içinde askerlere ahlaki sınırlama olmaksızın davranmalarını sağlayan bir atmosfer yaratılması” gibi uygulamaları ortaya koyduğu bildiriliyor.

Askerlerin anlatımları bu saptamayı doğruluyor. Örneğin İsrail askerlerinden biri tanık olduğu vahşeti şu sözlerle dile getiriyor: “Düşünebileceğim her tür yıkımı gördüm. Evler uçaklar, helikopterler, topalar, D-9 buldozerleri, makineli tüfekler, havan toplarıyla havaya uçuruldu”. Bir başka asker ise kendilerine, “şehir savaşında herkes düşmanınızdır, masum yoktur” denildiğini aktarıyor.

Bu ve benzer anlatımlar, İsrail savaş makinesinin Gazze saldırısında örneği görülmemiş derecedeki pervasızlığın ardındaki faşist zihniyeti gözler önüne seriyor.

Bir kez daha vurgulamak gerekiyor ki, siyonist ordunun barbarlıkta sınır tanımayan icraatlarını savunacak derecede pişkin olabildiğini, emperyalist güç odaklarının, halkların direnme iradesini kırmak için tezgahlanan Gazze saldırısına verdikleri destekte aramak gerekiyor. Dolayısıyla siyonist rejimi Gazze’nin üstüne salan kapitalist-emperyalist düzenin efendileri, Filistin halkının maruz kaldığı vahşetten en az İsrail savaş makinesi kadar suçludur.

İsrail savaş gemileri Kızıl Deniz’de...

İrkçı-siyonist rejim savaşı kışkırtıyor!

Ortadoğu’da kitle imha silahları üretip stoklayan tek devlet olan İsrail, saldırgan-yayılmacı politikasını yeni bir boyuta taşıma hazırlığına hız vermiş görünüyor. Kitle imha silahlarının yanısıra emperyalistlerin desteğinden de güç alan siyonist rejim, savaş kışkırtıcılığı yaparak Ortadoğu’daki kan denizini daha da derinleştirmeye hevesli olduğunu ortaya koyuyor.

Kitle imha silahları deposu olan İsrail, emperyalist güç odaklarının da desteğini alarak, İran’ın nükleer programını baltalamak için çırpınıyor. İsrail ile onu himaye eden emperyalist devletlerin kitle imha silahları stokları yerkürenin üzerindeki yaşam alanlarını defalarca yok edebilecek miktarda iken, dahası bu stoklara her gün yenileri ekleniyorken, onlar İran’ın nükleer programıyla uğraşıyorlar. Gözü dönmüş katiller tarafından yönetilen İsrail devletinin nükleer silah stoklarının sözünü etmeyen emperyalist güçler, İran’ın nükleer programını engellemek için savaş dahil her yola başvurabileceklerini söylüyorlar.

ABD ile yordakçıların bu küstahlığı, ırkçı-siyonist rejimin olası bir riske girmesini engellemek içindir. Zira siyonist rejim ayakta olduğu sürece Ortadoğu’nun kan denizinde yüzmesi için gerekçeler olacaktır.

İran’dan korkan siyonist şefler ise, ABD’nin bu ülkeye bir an önce saldırmasını istiyorlar. Ancak Irak, ardından Afganistan bataklığına saplanan ABD savaş makinesinin İran’la başa çıkabilecek güçten yoksun oluşu, Pentagon’daki savaş baronlarını şimdiye kadar İran’a savaş açmaktan alıkoydu. Bir elinde havuç öbüründe sopa taşıyan Barack Obama da, diğer ABD başkanları gibi İran’a teslim ol çağrısı yapmaya başladı. Ancak, bu girişimlerin bir işe yaramaması üzerine üslup değiştiren Pentagon’un savaş baronları, İsrail savaş makinesinin İran’a saldırmasına engel olmayacaklarını ilan ettiler.

Obama’nın yardımcısı Joe Biden tarafından yapılan açıklamanın, “ABD yönetimi İran’a saldırı için İsrail’e yeşil ışık yaktı” şeklinde yorumlanması, Obama’nın imajını altüst etti. Zira söz konusu açıklama barıştan, diyalogdan, karşılıklı anlayıştan söz eden Obama’nın maskesini parçalayacak cinstendir.

Bundan dolayı “İran’ın nükleer çalışmalarını hedef alacak saldırı için İsrail’e yeşil ışık yaktıkları” yönündeki haberleri yalanlayan Obama, aynı konuşmada, “başka ülkelere kendi güvenlikleri konusunda bir şey dikte edemeyeceklerini” söyleyerek, İsrail saldırganlığına onay vereceklerini ilan etmiş oldu.

ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton’ın aynı günlerde yaptığı açıklama ise, siyonist şefleri daha da cesaretlendirecek niteliktedir. Washington’daki Dış İlişkiler Konseyi’nde konuşma yapan Hillary Clinton, ABD’nin müttefiklerini yalnız bırakmayacağını, onları savunmada tereddüt etmeyeceğini ifade ederek şunları söyledi: “Arap ülkelerinden, hemen belirgin önlemler almaları yönündeki teklifimizi kabul etmelerini istiyoruz. İran’la anlaşmaya hazırız ama şimdi eylem zamanı. İran’ın şimdi harekete geçmesi gerek, çünkü bu fırsat penceresi sonsuza kadar açık kalmayacak”. Clinton, Amerikancı Arap rejimlerine suç ortaklığına hazır olun çağrısı yaparak, İsrail saldırganlığına açık destek verdi.

Bu açıklamaların hemen ardından yaşananlar, Tel Aviv’deki ırkçı-siyonist şeflerin gerekli mesajı aldıklarını gösteriyor.

Konuyla ilgili ilk haberde, Suudi Arabistan’ın şeriatçı-Amerikancı rejiminin, İran’a saldırı için İsrail savaş makinesine hava sahasını açmayı kabul ettiği belirtildi. Söz konusu haberin Suudi Arabistan tarafından değil de İsrail tarafından yalanlanması, iki Amerikancı rejim arasında bu yönde bir anlaşma yapıldığı kanısını güçlendirdi.

Bölge halkları için asıl tehlikeli gelişme ise, ırkçı-siyonist rejimin İran’a gözdağı vermek için savaş gemilerini Kızıl Deniz’e indirmesidir. Konuyla ilgili konuşan İsrailli bir savunma yetkilisi, aralarında bir nükleer denizaltının da bulunduğu savaş gemilerinin, Süveyş Kanalı’ndan geçerek Kızıl Deniz’e açılmasının “ciddiye alınması” gerektiğini söyleyerek, şimdiden tehdit savurmaya başladı.

Mısır rejiminin yardımıyla gerçekleşen bu kışkırtıcı gelişmeyi İngiliz Times gazetesine değerlendiren İsrailli bir yetkili de şu ifadeleri kullandı: “İsrail, zamana yatırım yaparak, İran’a olası bir saldırının

karmaşıklığına hazırlanıyor. Bu manevralar İran’a, İsrail’in, İran’ın tehditlerinin arkasına düşeceği yolunda bir mesajdır”. Yetkili ayrıca, İsrail’in bu uzun vadeli manevralarının rastgele manevralar olmadığını belirterek şunları söyledi: “Bu gizli bir operasyon değil... İsrail’in yapabileceklerini ortaya koyan bir vitrindir.”

Aynı gazete, İsrail Hava Kuvvetleri ile ABD’nin önümüzdeki günlerde, Arrow füzelerini teste tabi tutmak amacıyla Pasifik Okyanusu’nda yapacakları ortak faaliyeti anımsatarak, İran’a olası bir saldırı için hazırlığın fiilen başladığına dikkat çekti.

Siyonist rejimle suç ortaklığını önce inkar eden Mısır yönetimi, olayın açığa çıkması üzerine bu alçaltıcı işbirliğini kabul etmek zorunda kaldı. Mısır Dışişleri Bakanı Ahmed Abul Geyt, Süveyş’ten Kızıl Deniz’e yapılan hareketi doğrulayarak, Kahire ile Tel Aviv arasındaki anlaşmaların İsrail savaş gemilerinin kanalı kullanmalarına izin verdiğini öne sürdü.

Savaş kışkırtıcılığını fiilen başlatan İsrail’in Washington’dan yapılan açıklamalarla desteklenmesi, gerici Arap rejimlerinin ise şimdiden suç ortaklığına hazırlanması, savaş kışkırtıcılığının Washington-Tel Aviv işbirliği ile başlatıldığına işaret ediyor. Siyonist rejimin böylesine kritik bir sorunda ABD’ye rağmen adım atmasının söz konusu bile olamayacağı gerçeği, bu kirli işbirliğinin bir diğer kanıtıdır. Bu ise barışa dair vaazlar veren Barack Obama’nın, İran’a olası bir saldırıyı İsrail savaş makinesiyle başlatma hazırlığına giriştiğine işaret ediyor. İran’a saldırı için yasal kılıf uydurmanın zorluğu göz önüne alındığında, herhangi bir kural, yasa veya uluslararası anlaşma tanımayan ırkçı-siyonist rejimin saldırıyı başlatması daha kolay olacaktır.

Siyonist rejimin ABD onaylı kışkırtıcı hamlelerini, bu sınırlarda kaldığı ölçüde, İran’a dönük bir şantaj olarak değerlendirmek mümkündür. Ancak şantajın işe yaramadığı yerde emperyalist-siyonist zorbaların Ortadoğu halklarına karşı yeni bir savaş ilan etmeleri ihtimali de yüksektir. Bu gelişmeleri yakından izlemek, emperyalist-siyonist güçlerle bölgedeki suç ortaklarına karşı birleşik direnişi yükseltmek ilerici-devrimci güçlerin ve tüm bölge halklarının görevidir.

Dünyada işçi ve emekçi eylemlerinden...

Çinli işçiler Polonya’da grevde

Varşova’da bulunan Çin Büyükelçiliği önünde yaklaşık 50 Çinli işçi kamp kurdu. İşçiler 3 aydır maaşlarını alamadıkları için greve çıkmış ve işten atılmışlardı.

Polonya’da benzer durumda yaklaşık 400 Çinli işçi daha bulunuyor

İşçiler Varşova’da inşaat işçisi olarak çalışmaları için Doğu Çin’den kiralandılar. Üç farklı ajanstan kiralanen işçilerin her biri çeşitli yerlerden borç alarak ajansa 1500 dolar ödemişlerdi. Ajanslarıyla iki yıllık sözleşme imzalamışlar ve 250 saatlik çalışma karşılığında pansiyon ve yiyeceğe ek olarak 700 Euro’luk bir anlaşma yapmışlardı.

Bunlardan V-Agra bazı inşaat firmalarıyla anlaşmalı çalışan taşeron bir firma. İşçilerin gönderildiği inşaat bölgeleri güvenli çalışma koşullarından yoksun. İşçiler 3 aydır maaşlarını alamıyor, Çin’den getirdikleri yiyecekleri de tükenmek üzere. Bu yüzden ek bir iş aramaya başladılar ve son olarak da greve çıkma kararı aldılar.

Greve çıktıkları için işten atılan işçilere gerekçe olarak iş disiplinin ihlali, bazı işçilerin Polonya’da yasadışı çalışması, işçilerin yasadışı grev örgütlemesi ve 18 Haziran’da işe gelmemeleri gösterildi.

Firma, işçilerin 12 Temmuz’a kadar Polonya’yı terk etmeleri gerektiğini, bu gerçekleştirilmediği durumda hudut görevlilerine bildirerek gerekenin yapılacağını ifade etti. Ayrıca, bu 3 ajansın işçilerinin Polonya’da kalma haklarının olmadığını söyledi. Konaklama, geri dönüş biletleri ücretlerinin karşılanması için bağlı bulundukları ajanslarla bağlantıya geçmeleri belirtildi.

Şu an Polonya’da yasadışı çalışan birçok Çinli işçi bulunuyor. Bunların bir kısmı yüklü borçlarla Çin’e geri dönmek zorunda kalıyor. Öyle ki, Çinli bir işçi borçlarını ödeyemediği için hapis cezasına çarptırılmıştı.

Opel’de 10 bin kişinin işine son verilecek!

Brüksel merkezli bir şirket olan RHJ International, Alman otomotiv devi Opel’i satın aldığı takdirde 10 bin işçinin işine son verecek.

RHJ Genel Müdürü Leonhard Fischer, Avrupa’da yaklaşık olarak 10 bin Opel işçisinin işine son verileceğini fakat Opel’e ait 4 fabrikayı kapatmayacaklarını açıkladı.

Şirket, personel kadrosunda daraltmaya giderek yılda 800 milyon Euro kâr etmeyi amaçlıyor. ABD’li otomotiv devi General Motors’a (GM) bağlı Opel ve Vauxhall’de yaklaşık olarak 50 bin işçi çalışıyor.

Starbucks çalışanları örgütleniyor

Kanada’nın en büyük eyaleti Quebec City’de bulunan Starbucks çalışanları, sendikalaşmak için 13 Temmuz günü Çalışma Bakanlığı’na başvurdu. Başvuru kabul edildiği takdirde, Starbucks çalışanları eyalette kafe zincirlerinde sendikalaşan ilk işçi olacaklar.

Sendikalaşma düşüncesinin, Starbucks’ın çalışma koşullarını ağırlaştırması üzerine ortaya çıktığı söyleniyor. Çoğunlukla öğrencilerden oluşan personelin önceden haftada 12-16 saat çalışırken şimdi en az 24 saat çalışmaya zorlandığı, çalışmayanların işten atıldıkları ifade ediliyor.

Hindistan’da grev çay üretimini vurdu

Hindistan’da Gorkha Janmukti Morcha (GJM) partisinin çağrısını yaptığı süresiz grev, Batı Bengal’in Darjeeling tepelerinde yapılan çay üretimini etkiledi.

Bengal Eyalet Başbakanı, GJM’ye, 13 Temmuz günü başlayan grevi sonlandırma ve anlaşma çağrısında bulundu. GJM liderleri ise Başbakan ile görüşmeyi reddetti.

GJM, Hindistan içerisinde ayrı bir hükümet kurulmasını ve Nepal dilini konuşan Gorkha halkına eşit muamele gösterilmesini talep ediyor. GJM Başkanı, BBC’ye yaptığı açıklamada, “*Bize baskı uygulayan polis memurlarını çekmeyi kabul etmezlerken Bengal hükümetinin çağrısına nasıl cevap verebiliriz?*” diyor.

Bengal Hükümeti Genel Sekreteri ise, polisin bugüne kadar baskı uyguladığını kabul etse de, onların da görevlerini yaptığını söylüyor.

GJM’nin mücadelesi bu yıl pek çok ölüme neden olmuş ve Hindistan parlamentosu seçimlerine ara verilmişti. GJM seçimlerde, eski Dışişleri Bakanı Singh’in milliyetçi partisi BJP’yi (Bharatiya Janata Party) desteklemişti. Singh, seçimleri kazanmasının ardından ayrı bir “Gorkhaland” kurulmasına açıktan destek verdi ve böylece GJM’nin mücadelesi yeniden güç kazandı.

Grev bölge turizmini de olumsuz etkiledi. Ekonominin ana dayanağı olan çay üretiminin ise grev nedeniyle durabileceği söyleniyor.

New Fabris işçileri eylemlerini sürdürüyor

Fransa’da otomotiv sektörüne yedek parça üreten bir fabrika olan New Fabris’te işten çıkarılan ve fabrikayı havaya uçurmakla tehdit eden işçiler, patrona baskı yapmaya devam ediyorlar.

17 Temmuz günü Paris’in batısındaki Renault merkezinde 200’den fazla işçi eylem yaptı.

İşçiler, New Fabris’in temel müşterisi olan otomobil firmaları Renault ve Peugeot-Citroen’in, işçi

başına 30 bin Euro olan tazminatın yarısını ödemesini talep ediyorlar. 350 çalışanı olan New Fabris Haziran ayı sonunda kapanmıştı. Sendikalar, Renault ve Peugeot-Citroen’i, kâr hırsı sebebiyle yedek parça üreten fabrikayı kendi kaderine terk etmekle suçluyor.

Kıbrıs’ta taksi şoförleri greve çıkıyor

Kıbrıs’ta taksi şoförleri ekonomik baskıları ve minibüs şoförleriyle yaşanan rekabeti protesto etmek için 28 Temmuz günü 24 saatlik grev yapacaklar.

Taksi Şoförleri Sendikası, limanlarda ve havaalanlarında müşterilerinin minibüs şoförleri tarafından çalışıldığını söyledi. Bunun, ekonomik kriz nedeniyle taksilere olan talebin azalması ve turizm sektöründe yaşanan zayıflama ile ilişkili olduğu ifade ediliyor.

Sendika, taksi şoförlerinin yaşadığı sıkıntılara hükümetin uygulamalarının sebep olduğunu belirtiyor. Zira hükümet ulaşım araçları arasında rekabeti arttırıcı uygulamalar gerçekleştiriyor.

Taksilere olan talep azalsa da, grevin ulaşımı önemli ölçüde etkilemesi bekleniyor.

Japonya garlarında insanı hiçe sayan uygulama!

Japonya’da tren garlarında “gülümsemeölçer” isimli cihaz, Keikyu şirketi tarafından 15 istasyona yerleştirilmiş. Trenyolu çalışanlarının yeterince güler yüzlü olup olmadığı her sabah ölçülüyor. Özel yazılımlı bilgisayardan oluşan ve bir kameraya bağlı çalışan “gülümsemeölçer”, çalışanın yüzünü algılayarak işlem yapmaya başlıyor. Çalışanların, müşterilerle konuşurken karşılama veya özür dileme cümlelerini doğru tonda söyleyip söylemediğine bakılıyor. Doğru ton tutturuluncaya kadar cihazın başında cümleler tekrar ediliyor. Sonra “çok ileri gitmeden” güleryüzlü mü, gülümsemenin biçimi doğru mu diye kontrol ediliyor ve 0-100 arasında puan veriyor, alt yazılarla yapılan hataları bildirip önerilerde bulunuyor.

Bu uygulamanın sonucunda, birer makineye dönmüş çalışanların daha hızlı çalıştığı gözlemleniyor. Bilet dağıtıcılarının 10 kat hızlı çalışıp dakikada 80 yolcuya bilet verdiği belirtiliyor. Anonslarda çok nadir hatanın ortaya çıktığı, tren saatinde hiç aksama olmadığı, kontrol görevlisinin sorulacak tüm soruları cevaplamaya hazır olduğu söyleniyor.

Ortaya çıkan veriler bir çalışma alanı ve hizmet açısından iyi sonuçlar üretiyor gibi görünse de, işçiler üzerinde oluşturduğu tahribat çok fazla. Sürekli denetim altında olan işçiler, gözlenme psikolojisiyle üzerlerinde daha fazla baskı hissediyorlar. Kısa sürede “olumlu” gibi görünen sonuçlar üretse de, bu tarz uygulamalar insanın davranış yapısını bozuyor. İnsan yaşamına değer vermeyen kapitalizm, daha fazla kar uğruna akıllalmaz baskı yöntemlerine başvuruyor.

Neyin yol haritası?

M. Can Yüce

Bir süredir Öcalan'ın 15 Ağustos'ta açıklayacağını duyurduğu “Yol Haritası” tartışılıyor. Çeşitli cephelerde belli bir “beklenti” yarattığı da anlaşılıyor!

Açıklanacağı söylenen “harita”, gerçekten hangi yolun haritasıdır? Bu, Kürdistan ve Kürt sorununu çözüm sürecine sokacak bir plan ve perspektif mi, yoksa İmralı Partisi KCK / PKK'nin Cumhuriyetle bütünleşme, daha veciz bir ifadeyle “Cumhuriyet Kürdü” olma çabalarının yeni bir biçimi, güncellenmiş ifadesi mi?

Temel soru budur! Bu soru ekseninde yapılacak tartışmaların doğru olacağını ve Kürt halkının temel sorunlarının çözümüne katkı sunacağını çok net bir biçimde vurgulamak gerekir.

Kuşkusuz tartışmalar bu soru ekseninde yapılmıyor. Egemen cephe, İmralı ve onun denetimindeki hareketin, “Cumhuriyet Kürdü” olma konusunda ne kadar yol aldığını ve bunu 15 Ağustos'ta açıklayacağı “Yol Haritası”nda nasıl formüle edeceğini merak ediyor ve tartışıyor.

Örneğin *Hürriyet gazetesini* Genel Yayın Yönetmeni E. Özkök, bu konuda görüşlerini ve beklentilerini açıkça ifade etti. “Samimiyetinizi pratik olarak kanıtlayın” noktasına getirdi vurguyu. Düzenle bütünleşme, Cumhuriyet'in temel ilkelerinin samimi kabulü üzerinden somut adımların atılmasından sonra gerisinin geleceğini, devlet içindeki direnci kırmamanın yolunun da ancak buradan geçeceğini anlatmaya çalışıyordu. Kısacası Öcalan'a önemli bir rol yüklüyordu. Bu rolün politik özü ise şuydu:

PKK'nin silahlı güçlerini tasfiye ettirmek, böylece “PKK sorununu” çözmek, Kürt sorununu da belli kırıntılar karşılığında geçici bir çözüme bağlamak ve uzun bir zaman kazanmak!

Aslında Öcalan ve partisi açısından Cumhuriyet Kürdü olma konusunda bir sorun yok, İmralı çizgisi ve programı, bunun en somut kanıtı ve göstergesidir; 10 yıllık İmralı eksensiz pratik bunun tartışmasız doğrulanmasından başka bir şey değildir.

Bu programın nihai noktasına varması önündeki en temel engel, cumhuriyet rejiminin, kendisini onun bekçisi gören Genelkurmay'ın bu konudaki çok yönlü hesapları, mevcut iktidar konumlarını korumak ve daha güçlendirmek için bahane olarak kullanacakları “bir düşman yaratma ihtiyacı”dır! Yoksa PKK sorununu çözmek çok da zor değildir. Çünkü bugüne kadar hiçbir Kürt “isyan hareketi” devlet ve düzenle bütünleşmek için bu kadar istekli, bu kadar teslimiyetçi bir politik programı benimseyip savunmamıştır! Evet, düzen içi çözümler hemen hemen hepsinin ortak paydası olagelmıştır; ama bunlar, “Cumhuriyet Kürdü” olma programına ulaşmamıştır!

Evet, egemen cephenin önemli bir bölümünde bir beklenti var. Bu beklenti, İmralı Partisi'nin pratik olarak samimiyet sınavını, tam da kendilerinin istediği biçim ve düzeyde başarıma testidir. Yani bir bakıma mutlak teslimiyete yakın bir düzeyde PKK ve onların etkisindeki Kürtler'i ikna ettirme konusunda pratik samimiyet testidir bu!

Öcalan'ın açıklayacağını duyurduğu “Yol Haritası”nın altına DTP'liler imza koyacaklarını açıklamışlardır. Bu, kimi çevre ve kişi tarafından “garip” karşılandı, iradesizlik olarak tanımlandı. Gerçekte ortada garip veya şaşılacak bir durum yok! Politik irade konusu ise onların semtine uğramayan bir kavram... DTP'liler, Kürtler açısından içi boş

“Demokratik Özerklik” planıyla devlete ve düzene kabul edilmek için yanıp tutuşmaktadırlar.

Açıklanacak “Yol Haritası”nın 15 Ağustos'a denk getirilmesi ilginç bir “rastlantı” olmalıdır! Kuşkusuz bu tarih çakışması rastlantı değil, çok bilinçli bir seçimdir! Hem de enine boyuna düşünülerek kotarılan bir seçim...

Bunun vermek istediği iki mesaj var: Biri devlete ve düzen güçlerine, diğeri Kürtler'e! Devlete verilmek istenen mesajın özü şudur:

Açıklanacak “Yol Haritası”nın, hiç kuşku yok ki, sömürgeci devleti ve düzeni karşıdan hedefleyen devrimci 15 Ağustos'la hiçbir ilişkisi yok, daha doğrusu onunla tam bir karşıtlık ilişkisi var, yani devrimci 15 Ağustos'un reddi ve onun rövanşı niteliğindedir. Bu, 15 Ağustos ve onda ifadesini bulan devrimci çizginin yarattığı değerlerin tasfiyesinin yol haritasından başka bir şey değildir. Hatırlanırsa, fırsat verilmesi durumunda devlete hizmet edeceğinin sözünü veren Öcalan, şimdi bunun başka bir “zirvesini” gösterme hazırlığını yapıyor! Bu, devlete, “15 Ağustos'un rövanşını alıyorum” mesajı değilse nedir?

Kürtler'e verilmek istenen mesajın özü ise tasfiyeciliğin devrimci değerler ve simgeler aracılığıyla yedirilmesi hilesi, illüzyonundan başka bir şey değildir! Kürt halkının devrimci bilinç ve ruhu bugüne dek devrimci değerler ve simgeler eliyle çarpıtılmaya, yok edilmeye, tersine çevrilmeye çalışıldı...

Anılan “Yol Haritalar”ı ekseninde yürütülen tartışmaların kendisi, Kürtler açısından son derece onur kırıcı, gurur incitici bir öz ve biçime sahiptir. Onur nedir? Kendine saygı değilse nedir? Onur, kendini algılama, anlama içeriği ve düzeyi ile bağlantılı düşünsel ve ruhsal, ahlaki bir duruş değilse nedir?

Peki, bu tartışmalarda Kürtler'e biçilen yaşam ve gelecek nedir? Kürtler'i başta Türk halkı olmak üzere diğer halklarla eşit görme, tam anlamıyla eşit hakları kendine hak görme bilinci ve ruhsal duruşu mu? Yoksa cilalanmış, “demokratik çözüm” sosundan geçirilmiş, bir-iki kırıntıyla süslenmiş parya, köle, sömürge “vatandaş” konumu mu?

“Demokratik özerklik”, ne eksik ne fazla diğer halk ve ulusların sahip olduğu hakları Kürtler'e de

devredilmez ve tartışılmaz haklar olarak hak görüyor mu? Son 10 yılın politik ve pratik gelişmelerini izleyen her bilinçli ve onur sahibi Kürt, bu soruların yanıtını çok net bir biçimde vermekte zorlanmayacaktır!

1970'li yılların ortalarında PKK'nin yapmaya çalıştığı ve önemli ölçüde gerçekleştirdiği şuydu: Kürt halkına kendini gerçekte eşit görmek, eşit hak ve özgür yaşama bilincini ve ruhunu kazandırmak! Bu, özgüven ve özsaygıdan başka bir şey değildir! Özgüven ve özsaygının ideolojik temeli, eşitlik, özgürlük ve bağımsızlık ilkeleridir! Bunları bir bilince, bir ruha, bir kişiliğe ve yaşam tarzına dönüştürmek sonraki bütün gelişmelerin sırrı, anahtarı ve dinamosuydu! Sömürge bilincine, sömürge kişiliğine karşı “kendisini özgürlük ve eşitlik” bilinci ve ruhuyla donatmak, yurtseverliğin de, fedakârlık ve cesaretin de temellerini oluşturuyordu. Bir halk nasıl ayağa kaldırıldı? Deli saçması aşağılamalar, özgüven kırıcı “çözümlemeler”le değil, eşitlik, özgürlük ve bağımsızlık bilinci, bunun samimi pratiği ve direnişiyle...

İmralı'da öldürülmek istenen, işte bu bilinç ve ruhtur. Kabul etmeliyiz ki, bu konuda önemli bir mesafe de katettiler... Pratikte eşit ve özgür koşulları yakalamayabilirsin, gerçek yaşamda hiçbir şeyin de olmayabilir! Ulusal özgürlüğün sayısız mücadele ve elverişli iç ve dış koşulların bir araya gelmesiyle gerçekleşeceği de bilinmektedir. Ancak hiçbir geri ve olumsuz koşul, hiçbir iç ve dış denge hesabı, bilinç ve ruh düzeyinde kendini parya, sömürge, köle görme anlayışını haklı kılamaz, meşrulaştıramaz! Özellikle Kürtler karşısında ahkâm kesen A. Öcalan ve onun iradesiz “yönetici ve uygulayıcıları”, gerçekte, bugün ortaya çıkıp **“Kürt halkı ve ulusu, başta Türkler olmak üzere diğer halk ve ulusların sahip oldukları hak ve özgürlüklere sahip olmalıdır ve bu haklar, ilke olarak devredilemez, yok edilemez haklardır”** sözlerini ifade edebilirler mi?

Hayır, son 10 yılda resmi program, deklarasyon ve yol haritalarında dile getirdikleri istem, ilke ve esaslar, altı çizilen sözlerin reddi ve inkârı niteliğindedir. Açıklanacağı söylenen “yeni” yol haritasının da bu ret ve inkârın başka bir platformundan başka bir şey olmayacağını söylemek bir kehanet olmasa gerektir!

21 Temmuz 2009

Kayıp yakınlarının Galatasaray'da 225. haftası...

Cumartesi Anneleri'nin faili meçhul cinayetlerin açığa çıkarılması ve faillerin yargılanması talebiyle başlattığı oturma eylemlerinin 225. haftasında, 29 Kasım 1995'de gözaltında kaybedilen 7 kişiden biri olan 12 yaşındaki Davut Altunkaynak'ın dosyasının Ergenekon kapsamına alınması istendi.

Kayıp yakınları ve İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyonu adına açıklamayı Besime Aksoy okudu. Aksoy, 29 Kasım 1995 tarihinde Dargeçit'teki evlerine gelen askerlerin, Davut'u amcasının evinden alarak Dargeçit Tabur Komutanlığı'na götürdüklerini ve Davut'un annesinin, Davut'u Filistin askısında gördüğünü belirterek, şunları ifade etti:

“Davut, ‘Anne su, anne su’ diye inliyordu. Bir süre sonra Davut gibi işkence gören annesi serbest bırakıldı. Davut'tan ise bir daha haber alınamadı. Anne Hayat Altunkaynak 14 yıldır, ‘Oğluma su veremedim’ diye ağlıyor. Davut'un ailesi bütün mercilere başvurdu. Şikayetçi oldu. Buna rağmen 2 yıl sonra Dargeçit savcısı Davut'un babasını çağırarak şikayetçi olup olmadığını tekrar sordu. Babası ‘Sonuna kadar şikayetçiyim’ dedi. Cevaben savcı ‘Oğlun PKK'li olmuş’” dedi.

Açıklamanın sonunda sorumluların yargılanması istendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

‘96 Zindan Direnişi 13. yılında...

Ölümüne bir direnişle devrimci irade kazandı!

İşçi sınıfı ve ezilenlerin mücadelelerini ezmeye çalışan sermaye devleti, her zaman devrimci tutsakları teslim almayı bu savaşı kazanmanın bir koşulu olarak gördü. 12 Eylül faşizmi koşullarında bile zindanları susturmayı başaramayan sermaye devleti, ‘90’lı yıllara gelindiğinde devrimci iradeyi kırmak için adeta fırsat kolluyordu.

1996 yılı, sermaye devleti tarafından işçi-emekçilere ve devrimcilere yönelik kapsamlı bir saldırının hazırlandığı bir yıldır. 1995’de Gazi direnişinden sonra, 1 Mayıs ‘96’da yeniden devrimci kararlılığı ve kitleselliği gören sermaye devleti, muhalif kesimleri susturmak ve hizaya sokmak istiyordu. Muhalif kesimleri sindirmenin yolu devrimcileri teslim almaktan geçiyordu. Bu nedenle de ilk hedef cezaevileri oldu. Buca ve Ümraniye cezaevi katliamlarından sonuç alamayan sermaye devleti ardı ardına genelgeler yayınladı. Hücre tipi hapishanelerin, başka bir deyişle tabutlukların açılmasını da içeriyordu bu genelgeler. Faşist devlet tutsakları tabutluklara kapatarak teslim almayı hedefliyordu. Bu çerçevede 6, 8 ve 10 Mayıs genelgeleri yayınlanarak cezaevlerine “çeki-düzen verme” saldırısı başlatıldı. Devrimci tutsakların can bedeli mücadelelerle kazanılmış birçok hakkını gasp eden bu genelgelerle 24 Kasım 1991’de kapatılan Eskişehir tabutluğu yeniden açıldı.

Bunun üzerine, 20 Mayıs’da bütün hapishanelerdeki yaklaşık 1500 devrimci tutsak; 1- Tabutluk genelgesinin iptali, 2- Eskişehir ve diğer tabutlukların kapatılması, 3- Tutsak ailelerine yönelik saldırıların durdurulması, 4- Tutsakların tedavilerinin ve duruşmalarına

çıkarılmalarının önündeki engellerin kaldırılması talebiyle 20 Mayıs 1996’da süresiz açlık grevine başladı.

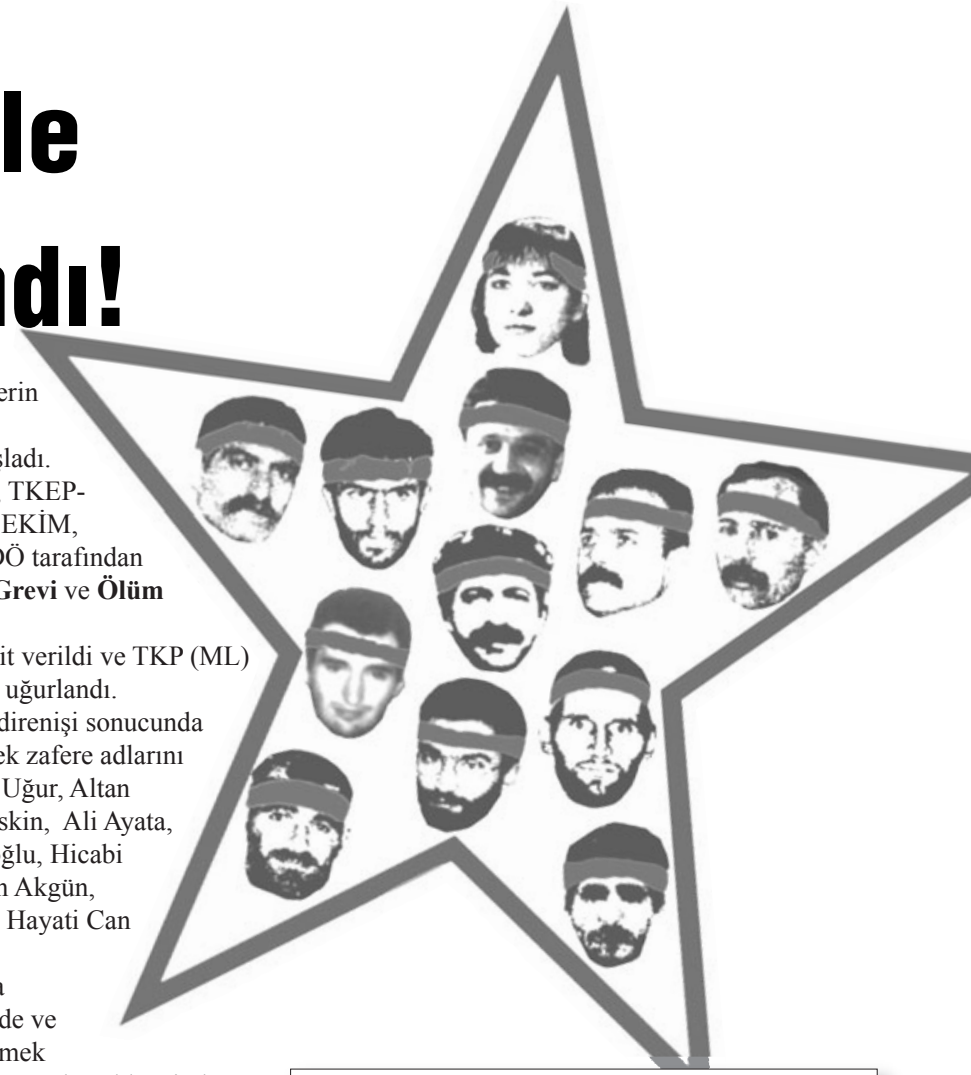
DHKP-C, MLKP, TKP (ML), TKEP-Leninist, TKP/ ML, TDP, TİKB, EKİM, Direniş Hareketi ve THKP/C-HDÖ tarafından başlatılan direniş **Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu** biçimlerinde sürdü.

Direnişin 63. gününde ilk şehit verildi ve TKP (ML) tutsağı Aygün Uğur ölümsüzlüğe uğurlandı.

20 Mayıs’ta başlayan zindan direnişi sonucunda 12 devrimci tutsak ölümsüzleşerek zafere adlarını altın harflerle yazdırdılar. Aygün Uğur, Altan Berdan Keremgiller, İlginç Özkeskin, Ali Ayata, Müjdat Yanat, Hüseyin Demircioğlu, Hicabi Küçük, Ayçe İdil Erkmen, Osman Akgün, Yemliha Kaya, Tahsin Yılmaz ve Hayati Can ölümsüzlüğe uğurlandı.

Devletin hücre ve teslim alma politikası, 12 şehit pahasına içeride ve dışarıda 69 gün boyuncailmekilmek örülen büyük direniş sayesinde boşa çıkartıldı. Zindan direnişi 28 Temmuz günü zaferle sonuçlandı. Devrimci tutsaklar, sermaye devletinin teslim alma saldırısını bedenlerini siper ederek geri püskürttüler. Kazanan, teslimiyeti reddeden, bedel ödemekten korkmayan devrimci irade oldu. Devrimciler devrime bağlılıklarını göstermiş, bir kez daha devrimci iradenin yenilmeyeceği kanıtlanmıştı.

Onlar dövüşerek öldüler... Karanlığı yaran ışık oldular... Anılarını mücadelemizde yaşatacağız.

İzmir’de ‘96 SAG ve ÖO şehitleri anıldı!

‘96 ÖO ve SAG şehitleri 21 Temmuz günü gerçekleştirilen eylemle İzmir’de anıldı.

Kemeraltı girişinde saat 18.30’da saygı duruşuyla başlayan eylemde şehitlerin resimlerinin yer aldığı pankart açıldı.

Basın açıklamasında, tarihin sınıflar mücadeleleri tarihi olduğu, hapishaneler tarihinin ise bu savaşların yaşandığı alanlar olduğu ifade edildi. Hapishanelerde silahların eşit olmadığı, bir tarafta modern silahla donatılmış düzenin kolluk güçleri diğer tarafta ise iradeleri ve bedenlerinden başka bir şeyi olmayan devrimciler olduğu vurgulandı.

‘96 SAG ve ÖO süreçlerinin anlatıldığı açıklamada, direnişin 12 şehit verilerek kazanımla sonuçlandığı ifade edildi. Açıklama şu sözlerle sona erdi:

“Ve bugün hapishanelerde tecrit ve izolasyon hala sürüyor; elbette ki direniş de. Devrimci-komünist tutsaklar hala teslim alınmaya çalışılıyor; düşüncelerinden, kimliklerinden soyundurulmak, tek tip insan haline getirilmek isteniyor. Tutsaklar ise hem F Tipi hücrelerin fiziki koşullarına hem de tecrit uygulamalarına karşı direniyor; mücadelelerini sürdürüyorlar. Sınıflar ve sömürenler var olduğu sürece hapishaneler tarihi de mücadelelerin, direnişlerin olduğu; ağır bedellerin ödendiği ve ödetildiği savaş alanları olmaya devam edecek. Çünkü hapishaneler sorunu aynı zamanda devrim sorunudur da. Bizler, şehitlerimizden aldığımız güçle bu mücadelenin sürdürücüleri olacak, onların ideallerini yaşatacağız.”

BDSP, Alinteri, Kaldıraç, Partizan ve ESP’nin gerçekleştirdiği eyleme İHD ve DİSK / Emekli-Sen destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

“Işık Kutlu ölümsüzdür!”

Atılım gazetesinde Işık Kutlu imzasıyla yazan Kutsiye Bozoklar 16 Temmuz günü yaşamını yitirdi. Atılım gazetesi, Kutsiye Bozoklar’ın ölümünü yaptığı yazılı açıklama ile kamuoyuna duyurdu. Işık Kutlu’nun yıllardır yaşadığı sağlık sorunlarına rağmen mücadeleden vazgeçmeyişiinden bahsedilen açıklamada şunlar söylendi:

“Şimdi yine, 36 yıl önce bir polis kurşunuyla sırtından vurulup, ölsün diye kaderine terk edilen o genç kadın devrimcinin, Kutsiye’nin yaşam savaşının sesini, tılsımını duyduk, dudaklarından dökülmekte zorlanan sözlerinde. Büyük bir acının sesiydi bu. Büyük bir inadin... Büyük bir hayatın... İnadına hayat demişti Kutsiye, 36 yıl önce ölümünü bekleyenlere. Aynı inatla 36 yıl boyunca gürül gürül hayat üretti, kendisi ve devrim için...”

Işık Kutlu ölümsüzlüğe uğurlandı!

Kutsiye Bozoklar 18 Temmuz günü Ankara’da gerçekleştirilen törenle ölümsüzlüğe uğurlandı.

Bozoklar’ın yakınları ve pek çok devrimci kurum ESP’nin çağrısıyla Karşıyaka Mezarlığı 1 No’lu Kapı önünde buluştu. Burada sloganlar ve marşlarla cenazenin gelmesi beklendi. Cenaze geldiğinde defnedileceği yere kadar yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş kolunun en önünde “Daima bizimlesin, daima seninleyiz!” pankartı taşındı.

Bozoklar’ın mezarı başında gerçekleştirilen törende okunan basın metninde, “Kutsiye Bozoklar, entelektüel bir devrimciden, sosyalist bir aydından çok daha fazlasıdır” denilerek, Bozoklar’ın direncine ve iradesine vurgu yapıldı. Açıklama, “Kutsiye Bozoklar, devrim ve sosyalizm yürüyüşünde bilge bir aydın, militan bir devrimci, tutarlı bir sosyalist olarak hepimizin öğretmeni olmaya devam edecektir. Daima bizimle olacaktır; daima onunla olacağız” sözleriyle son buldu.

Ardından Bozoklar’ın kardeşi Kaya Bozoklar konuşarak, kardeş ve onun gibi daha nice insan oldukça her şeyin hakça paylaşıldığı günlerin geleceğinden kuşku duymadığını söyledi.

Konuşmaların ardından okunan şiirler ve şarkılarla cenaze töreni devam etti.

Kutsiye Bozoklar’ı yaklaşık 1500 kişi uğurladı. Aralarında BDSP, DHF, Partizan, DTP, 78’liler, Tüm-İGD’nin yer aldığı pek çok devrimci ve ilerici kurum da törene katıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Mücadele Postası

Şanlıurfa'da yıkım saldırısı

Şanlıurfa'da 29 Mart yerel seçimleri öncesinde yapılan evlerin yıkımına direnen emekçilere polis saldırdı.

Şanlıurfa Belediyesi'nin Akçakale yolu üzerindeki Yenice Mahallesi olarak bilinen bölgede, hazine arazisi üzerine seçim sürecinde yapılan 60 ev ve işyerini yıkmak için bölgeye gelen yıkım ekiplerine ve polislere emekçiler tepki gösterdi.

250 polis, 150 zabıta ve aralarında çöpçülerin de bulunduğu 100 belediye görevlisi, çok sayıda iş makinesi ve zırhlı araç ile bölgeye giderek yıkımı gerçekleştirmek istedi.

Yıkıma karşı direnen mahalle emekçilerine tazyikli su ve biber gazıyla azgınca saldıran kolluk güçleri 7 kişiyi gözaltına aldı. Mahalle emekçileri yıkım ve polis saldırısına taşlarla karşılık verdi.

Davutpaşa'da 5. hafta

Davutpaşa'da yaşanan patlamada hayatını kaybeden ve yaralananların yakınları, her Cumartesi Taksim tramvay durağında gerçekleştirilen eylemlerine 5. haftasında da devam ettiler. "Davutpaşa'yı unutmamak, unutturmayacağız!" pankartının açıldığı eylemde, yaşamını yitirenlerin resimleri ve "19 ay oldu sorumlular yargılanmıyorlar! Adalet istiyoruz!" dövizleri taşındı.

Basın metnini, Davutpaşa katliamında yaşamını yitiren Yaşar Kara'nın yeğeni 13 yaşındaki Kemal Kara okudu. Açıklamada, patlamanın üzerinden geçen 19 aya rağmen hiçbir şeyin değişmediği belirtilerek, "Artık yeter diyoruz! Adil yargılanma istemeye devam edeceğiz! Yetkililerin yetkilerini davayı sürüncemede bırakmak için kullanmasına izin vermeyeceğiz!" ifadelerine yer verildi. Ceza davası açılıncaya kadar her Cumartesi saat 11.00'de Taksim Tramvay Durağı'nda toplanmaya devam edileceği söylendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

CHP'den umut beklemek ölü gözünden yaş beklemektir!

İzmir Çiğli Güzeltepe Dağ Mahallesi'nde hala 20 yıl önceki koşullarda yaşamakta. Burasının öncelikli sorunlarının başında, imar affı getirilmesi ve altyapının yapılması yer alıyor. Ne var ki Çiğli'nin CHP'li belediye başkanı ve onun yardımcıları, imar affı ve altyapıyı bir yana, buradaki insanları nasıl kandırsak da, buraya çıkarlarına uygun bir şekilde apartmanlar diksek planını yapıyorlar. Seçimlerden önce bir toplantı yapılmıştı. Başkan yardımcısı, "evlerinizin karşılığında size 2-3 daire vereceğiz" demişti. O zaman sormak lazımdı, "siz hayırseverler derneği başkanı mısınız ki, böyle bir iyilikte bulunuyorsunuz?" diye. Böyle bir iyilikte de bulunmadılar zaten.

Dağ Mahallesi'nde yaşayanlar, belediye başkanının nasıl bir davranış içinde olduğunu iyi biliyorlar. Bunların amacı halka hizmet değil, kendi çıkarlarının peşindedirler. CHP'li belediyenin ne kadar tutarsız olduğu ve nasıl bir inanca, daha doğrusu inançsızlığa sahip olduğu ortadadır. Buna rağmen bir umut diyerek CHP'ye oy verildi!

20 yıldır burada yaşıyoruz. 20 yıldır buranın cefasını çekiyoruz. Sefasını da biz sürmeliyiz. Başkan, sağlık harcamalarının yarısını buraya harcasa, burası gerçekten sefası sürülecek yer olurdu. Biz değil onlar burada sefa sürmek istiyorlar. Böylece CHP'li belediyenin nasıl bir şey olduğunu bir kez daha gördük. İşçi ve emekçiler kendi güçlerine güvenmeyi öğrenmeliler. Bunlardan umudu kesmeliyiz. Onlardan umut etmek yerine, ölü gözünden yaş beklesek daha iyi olurdu.

Güzeltepe'den bir ıssız

MİB-DER çalışmalarından...

Manisa İşçi Birliği Derneği (MİB-DER) çalışanları olarak yaz dönemindeki durgunluğa müdahale edebilmek amacıyla gündeme ilişkin çıkardığımız bildirimlerin dağıtımına başlamış bulunuyoruz.

Dağıtım öncesinde Manisa'nın tek yerel kanalı olan ETV'de asgari ücretin 2. altı ay zammına ilişkin bir röportajımız yayınlanmıştı. Yine yerel bir gazetede derneğimizle yapılan aynı gündemli röportaj çıkmıştı.

"Pazarlarda satılacak köle, işçi simsarlarının elinde kiralık mal olmayacağız! Kölelik yasasını parçalamak için mücadeleye" başlıklı dernek imzalı bildirimimizi, bir haftadır işçi duraklarında ve işçi ve emekçilerin uğradığı onlarca kahvede dağıtıyoruz.

Cumhurbaşkanının veto etmiş olması "kiralık işçi" yasasının gündemdeki yerinin azalmasına yol açsa da, dağıtımlarımız esnasında olumlu tepkiler almaktayız. Bu kölelik yasasından işçilerin haberdar olması ve sözlü tepkiler vermesi anlamıdır.

Manisa İşçi Birliği Derneği çalışanları

Mamak 6. Kültür Sanat Festivali'ne hazırlanıyoruz!

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları olarak alternatif bir devrimci kültür-sanat mevzisi olan Mamak Kültür Sanat Festivali'nin 6.'sını örgütlemeye başladık. "Karanlığa ışık, sessizliğe çığlık olacağız!" şiarıyla düzenlediğimiz festival haftalardır kolektif bir emekle örgütleniyor. İşçilerin, emekçilerin, kadınların, gençlerin, çocukların festivale ilgi ile katılacakları bir program oluşturmaya çalıştık.

Festivalin ele alacağı gündemlerden şiarına, ön çalışmasında kullanılacak araçlara kadar tüm çalışma haftalık festival komitesi toplantılarında planlanıyor. Bir taraftan işbölümü üzerinden komiteler oluşturuyoruz, diğer yandan üretimlerimizin gerçekleştirildiği tiyatro, müzik, halkoyunu, şiir atölyelerinin çalışmalarını sürüyoruz. Kolektif bir şekilde pankartlarımızı hazırlıyoruz. Aynı zamanda haftalardır, devrim ve sosyalizm kavgasında 15. yılında olan Kızıl Bayrak gazetesi Mamaklı emekçilere ulaştırarak, festivalin örgütlenmeye başladığını duyuruyoruz.

Mamak İşçi Kültür Evi Festival Hazırlık Komitesi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **120.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

Güler Zere,
Samet Çelik,
Aynur Epli,
Bekir Şimşek,

Erol Zavar,
Gazi Dağ,
Gülezar Akın,

Halil Güneş,
Halil Yıldız,

İnayet Mete,
İsmet Ayaz,

Menduh Kılıç,
Nizamettin Akar,

Yusuf Kaplan,
İzzet Turan,

Mustafa Gök,
Nesimi Kalkan

Rasim Aşan,
Remzi Aydın

**Hasta tutsaklar ölüme
giderken,
kontrgerillacılar tahliye
ediliyor...**

Tecrite son!

Devrimci tutsaklara

özgürlük!

